

AZ ŐRÁLLÓKNAK

A NÉVTELEN SZELLEM BÖLCSÉSZETE

**A „Névtelen Szellem”
kinyilatkoztatásai
Eszter médium útján
az 1953. évből**

Szerkesztette:
Way Valéria

KIADJA
a Magyar Szellemkutatók Társasága
Cleveland, Ohio, USA

TARTALOMJEGYZÉK

(*)

BEVEZETŐ.....	4
A FÖLDI ÉLET: PRÓBA.....	11
A SPIRITISZTA MOZGALOMBAN RÉSZTVEVŐK NAGY FELELŐSSÉGE.....	11
AKIK ISTENT SZERETIK, AZOKNAK MINDEN A JAVUKRA VÁLIK	16
MINDENNEK OKA ÉS CÉLJA VAN	20
IGAZ ÉS LÁTSZATOS JÓ	24
AKIÉ AZ EGYHÁZ ÉS A LÉLEK	24
A MEGTÖRTÉNTET NEM LEHET MEG NEM TÖRTÉNTTÉ TENNI.....	28
ISTEN AZ Ő ORSZÁGÁT MEGTÉRŐ BŰNÖSÖKKEL AKARJA BENÉPESÍTENI	32
AZ ŐRÁLLÓK	36
MERT SOKAN VANNAK A HIVATALOSAK, DE KEVESEN A VÁLASZTOTTAK	36
SPIRITISZTÁK, NAGYON VIGYÁZZATOK!.....	40
A BOLDOG BIZONYOSSÁGBAN ÉLŐK KÜLDETÉSE	44
A HIT: VISSZATÉRÉS AZ IGAZSÁGHOZ.....	47
KERESSETEK ÉS TALÁLTOK	47
AZ ÁRNYALATOK FONTOSSÁGA.....	52
A SZABADAKARAT JELENTŐSÉGE	55
AKI MÁR GONDOLKODIK.....	58
AZ ÉLET ÚTJA ALIG ÁTTEKINTHETŐ	58
AKI KRISZTUS SZERINT AKAR ELSŐ LENNI	61
A HASONLÓ LELKI TERMESZÉTEK VILÁGA	64
A TERMÉSZETTÖRVÉNY IGAZSÁGOSSÁGA	67

A SZEGÉNYSÉG ÉS GAZDAGSÁG FONTOS KÉRDÉSE .67	
A TERMÉSZETTÖRVÉNY, MINT AZ EMBERI LÉLEK TÜKRE	70
MINDENT MEG KELI FIZETNI AZ UTOLSÓ FILLÉRIG	73
AZ ÚR HÁZANÉPE ROMOLHATATLAN KINCSEK SZOLGÁLÓJA	76
KI AHOVÁ TARTOZIK, OTT VAN OTTHONA	76
AKIKRE AZ ÚR MUNKÁT BÍZOTT	78
ÖRÖMMEL ÉS JÓSZÍVVEL SZOLGÁLNI	82
MEGTÉRÉS NÉLKÜL NINCS ÜDVÖSSÉG	85
A BŰNÖKTŐL VALÓ SZABADULÁS: ENGEDELMESKEDNI AZ IGAZSÁGNAK	85
A MEGTÉRŐ TÉKOZLÓ FIAK	89
SEMMIT NEM LEHET ÁLDOZATOK NÉLKÜL ELÉRNI	93
VILÁGÍTÓ LÁMPÁSOK: SPIRITISZTÁK	97
A SZELLEMI VILÁGOSSÁG BEFOGADÁSÁRA ISTEN TALÁLJA ÉRETTNEK A LELKET	97
A MENYEGZŐI RUHA MEGSZERZÉSÉNEK SZÜKSÉGESSÉGE	104
AZ ÚTMUTATÓ VILÁGÍTÓ LÁMPÁSOK AZ UTOLSÓ ÓRA MUNKÁSAI	107

BEVEZETŐ(*)

Kedves Vezetőnk 1953-évi tanításainak gyűjteménye - mintegy bevezetesképp - a spiritiszta gyülekezeti rendtartással foglalkozik. Meghatározza a követelményeket, amelyeknek szabályozniuk kell az együttes életét és működését. Rámutat arra, hogy a spiritiszta gyülekezetekre nagy és súlyos feladatok várnak. Ezután szól az elvégzendő munka szépségéről, és egyben rámutat arra, hogy milyen szomorú következményei vannak, ha valaki csak a külső szerint képes megismerni Isten hitre vezérlő akaratát. Az igazi jó és a látszólagos jó közti különbségtétel megtanulása igen fontos. Ehhez azonban elengedhetetlenül szükséges az alázatosság, mert ennek hiánya a lélek részére nagy szegénységet jelent. Éppen ezért a további tanításokban többször is figyelmünkbe ajánlja, hogy jó az igazságot, ezen keresztül pedig a valóságot idejében megismerni. **Felhívja figyelmünket arra, hogy Krisztus, a szeretett Fiú küldetése alapján a sötétben járó megtalálhatja a világosságot, a tékozló fiúnak azonban meg kell értenie ezt az érte hozott áldozatot és alázatos szeretettel neki is tennie kell valamit a szeretet oltárára. Az emberi léleknek meg kell értenie, hogy mindennek van oka és célja, és mindentért fizetni kell, megfizetni az utolsó fillérig.**

Megvilágítja azok sorsát, akik szabad akaratból az Úr útjára tértek és követik Krisztust. Jelentős figyelmeztetése szól az akarók számára, mert Krisztust minden egyes embernek külön-külön egyénileg kell megismernie. Mindenkit Krisztus szentel meg, aki az Ő áldozatában él. A bűnei súlya alatt görnyedő emberi lélek örök problémája: ami az isteni jóval ellentétbe került, annak meg kell halnia, mert a bűn zsoldja a halál - a megtörténtet meg nem törtéنتé tenni nem lehet. Krisztus azonban áldozatával betöltötte az igazság törvényét, hogy akik a bűnt elhagyják, de annak következményeit feldolgozva elszenvedik, jót és igazat cselekedve követik Őt, Istenbe vetett hittel és bizalommal, azokat nem hagyja magára. **Ez a vigasztaló ígélet sokszor előfordul kedves Vezetőnk tanításaiban, mert mint írja: Isten az Ő or-**

szágát megtérő bűnösökkel akarja benépesíteni. Az emberi állapotokra nézve megjegyzi, hogy sok mindenbe belenyugszik az ember, mondván: ez Isten tudtával történik. Valóban Isten tudtával, de nem mindig Isten akarata jut érvényre. **Mindenki részére eljön azonban az idő, amikor tettének következményeit el kell fogyasztania.**

Szükséges tehát, hogy az ember belátva tévedéseit, alázatoságra törekedve szent küldetésének tegyen eleget, mert az Úr azokra bízta dolgait a Földön, akik a megpróbáltatások napjaiban engedelmeseek és alázatosak voltak. Különösképpen a spiritiszták körében igen gyakori tévelygés a karma helytelenül értelmezett igazsága. Közöttük is vannak éretlen lelkek, akiknek még szorgalmasan tanulniuk kellene, hogy hivatalosakból választottakká lehessenek. Általában e tanítás-gyűjteményben Vezetőnk igen gyakran szól komoly hangon a spiritisztákhoz. Óv a szerepelni és hatni vágyó lelkektől, különösen az ilyen médiumoktól és megállapítja „*nem jó az embernek, ha nagyon sokat tud, és azt nem jól tudja*”. Ilyen a múltak feszegetése; a karma elmélete; a duálok félreértett földi találkozása; az önmegváltás haszontalan feltételezése. Ezek mind selejtezni valók a spiritizmus szótárából! Ezzel szemben felhívja a figyelmünket arra, hogy a megtérésre az isteni szeretet a földi életet, mint nagy kegyelmi ajándékot adta. Rámutat a küldetésben lévők feladatára: **Krisztus igazságát megismerni és aszerint cselekedni.** Az idő hihetetlenül közel van ahhoz, hogy a Föld „kiokádja” magából a megsűrűsödött bűnöket.

Ezért minden a helyes irány keresésétől, megtalálásától és követésétől függ. Tanítása szerint szükséges, hogy az emberi lélek **tanuljon megkülönböztetni és el tudja választani az igaz jót a hamis jótól;** valamint el kell hagynia az embernek azt a balga képzelgését, miszerint önerejéből jobba, tökéletesebbé tudna lenni. Majd ezeket a gondolatokat követően egy újabb nagyfontosságú témával foglalkozik, éspedig a szabad akarat jelentőségével. Ezzel kapcsolatban felvetődik a szenvedés kérdése, mégpedig úgy, hogy meddig nevelőeszköz a szenvedés és mikortól kezdve tekinthető áldozatnak? **A világnak szüksége van áldozatokra.** Ugyanis a gonosz ember nem épít, nem a jóban munkálkodik, hanem pusztítja, rongálja annak eredményeit és azokkal

együtt az egykor majd számára is esedékes javakat. Bár nehéz a feladat és fáradt a lélek, mégis szükséges, hogy munkáját, feladatát úgy végezze, amint azt szent hevületének emelkedett lelkiállapotában elképzelte. **A Krisztus útjára léptettek munkájának hármas kihatása van. Építi Isten országát az emberi szívekben; építi a világ jövőjét; végül pedig előbbi munkáiknak mintegy eredményeképpen megépítik saját lelkük otthonát az igazi hazában.** További fejtegetései során tanításai rámutatnak a közösségi elgondolás rendkívüli fontosságára.

Megvilágítja a sátáni elv kárhozatos voltát, amely nem ismeri a szolgálat szépségét, mert szerinte csak a parancsolás elégítheti ki a lelket. Ezzel szemben megáll Krisztus örökké fénylő tanítása: „*Aki első akar lenni köztetek, legyen a ti szolgátok!*”. Napjainkban különösen sok ember szenved a társtalanságtól. S valóban, Vezetőnk a lelki rokonságot hatalmas törvénynek mondja, mert „név”, amely a Teremtőt a teremtetel összeköti, vonzza egybe a hasonló vágyaktól és törekvésektől indított lelki természeteket. Rámutat a szellemi szeretet és a földi szeretet közötti különbségre. **A másik örök probléma a szegénység és gazdagság kérdése. Vezetőnk nyomatékosan figyelmünkbe ajánlja: mind a szegénynek, mind a gazdagnak meg kell tanulni, hogy mindkét állapot múlandó.** A megtévesztés szelleme káprázatos jövőt fest, de megvalósítani sohasem tudja, mert ahhoz hiányzik a legfőbb kelléke: az igazság. Ennek valóságát ma sokkal inkább tudjuk, mint ezelőtt bármikor. Rá kell döbbernünk, hogy mindennek be kell teljesednie, aminek van valamilyen elkezdése, de ezt emberi számítással pontosan meghatározni nem lehet. Egyébként az emberi lélek legvalódibb tükörképe a természettörvénye. Az embernek tehát számot kell adnia önmagában önmagáról. **A Névtelen Szellem szomorúan állapítja meg, hogy az emberi lélek ritkán fogékony a legkönnyebben megtanulható módszer felismerésére: az elméleti tanulásra, amit gyakorlattal egészíthetne ki.**

Mindazonáltal az Úr gondoskodik arról, hogy útjelző állomás mindenkor legyen, és a helyén maradjon mindaddig, míg leváltják. Ennek kapcsán ismét hangsúlyozza a gyülekezeti élet fontosságát, mondván: az egy eszmekörhöz tartozók valamennyien egy

nagy családot alkotnak és - ha nem is egyforma mértékig - egy háznéphez tartoznak. Az a tanítás, aminek az „Akikre az Úr munkát bízott” címet adtuk, újból hangsúlyozza a hallás útján elfogadott Ige eredményességét, mivel az a lélek érzésvilágában gyökeresedik meg, ez pedig csak hit által történhet. *„A hit hallásból van, és pedig Isten Igéje által”*. Az isteni Lélek tehát nem az értelmén, hanem a szellemnek sajátjává lett, áttisztult hitbeli igazságokon keresztül szól az emberhez. Akiket az Úr szeret, azok munkát kapnak, és legyen az a munka akár kicsiny, akár nagy, ez nagy boldogság, mert az ilyenek már van beszámolnivalója. A Névtelen Szellem bölcsészete nem száraz bölcselkedés. **Jól példázza ezt az a tanítása, melyben azt ajánlja az embernek, hogy foglalkozzék az elodázhatatlannal, vagyis a halállal. Hányan mondjuk mi emberek: ha újra kezdeném az életemet, de másképpen csinálnám! És íme, a kegyelem igazsága lehajol a lélekhez.**

Ha csak kis kiigazításokat látnak szükségesnek a Gondviselés Angyalai, akkor letakarják a fájó sebeket, a kínozó emlékeket, és így a lélekben mintegy új sarjadás alakul ki azután a mintakép után, melyet maga előtt lát. Egyébként az egészséges lélek nem vágyik a bűn nyújtotta örömök után, mivel más irányban keresi a boldogságát. Vezetőnk többször használt frappáns hasonlata ebben a tanításban is nagy jelentőségű, mivel a fény és árnyék valódi mibenlétét taglalja. Mi is az árnyék? Megállapítja, hogy az árnyék nem öntudatos hatalom, **a fény ellenben maga az öntudat**. Tanítása rávezet arra a felismerésre, hogy a szenvedés és a fájdalom az Istentől való eltávolodás következménye. Hiába keres új utakat az igazságtól elfordult lélek, aki nem akar engedelmessé válni, meg kell tanulnia, hogy az igazság a maga valójában sem meg nem osztható, sem meg nem másítható súlyos következmények nélkül. Miért szenvednek a szellemek megszámlálhatatlanul nagy csoportjai? **Mert hittek a hazugságnak**. Ebből mind az embernek, mind a testétől megvált szellemnek ki kell gyógyulnia. Ennek érdekében sokszor erejét meghaladó nagy feladatokra is vállalkozik, csak hogy megszabaduljon az árnyaktól.

De vannak kalmár lelkek is, akik elfelejtik, hogy a bűnbocsánatot sem megvenni, sem kialkudni, sem semmiféle más módon

a saját részére biztosítani nem tudja senki. **Egy a szükséges dolog, mégpedig: hazugságmentes, valóságos életet élni, nemcsak színleg kívülről, hanem belülről is.** Mint az alkonyatkor készülődő vihar távoli mennydörgések tompa moraja, úgy villan fel újból és újból a figyelmeztetés: **az idők vége felé jár a földi világ, és mintegy ki kell izzadnia magából mindama jót és rosszat, melyek súrlódásából származnak a súlyos lelki és testi szenvedések.** Ezek úgyszólván lehetetlenné teszik a földi életet a jobb és igazabb lelkek részére. Az elmúlt évtizedekben szabad utat talált a kiélésre az önzők, gőgösök igazsága, akik sas-keselyűk módjára, prédára lesve folytatták eldöntetlen harcukat. Azonban mindenért meg kell fizetni - ez az igazság. Napjainkban vannak, akik próbát élnek: vannak, akik „fizetnek”, mivel már tanultak valamit a visszahatásokból. És vannak áldozatok, akiket az Úr elválasztó, semleges korlátként állít a küzdők közé. A küldetésben lévők ütközőpontok az elvek nagy harcában. Vezetőnk figyelmeztet: **egyetlen igazság és egyetlen rend uralkodhat csak: az, ami tökéletes.**

Az emberi léleknek gondolkoznia kell azon, hogy saját - talán nagyon messzire kiható - jövője, sorsa van egy-egy válságos időszakban kockára téve. **Az embernek módjában áll választani a jót vagy a rosszat.** Amiképpen a mi Urunk Jézus is a természetből vett képekkel és a mindennapok történéseivel példázta az igazságot, úgy kedves Vezetőnk is gyakran él ezzel a szemléltető móddal. **Itt a Földön mindenkinek tanulnia kell. Mindenből vizsgázni is kell.** Ezért tehát nem lehet a kincseskamrát kitárni a rablók előtt sem anyagi, sem szellemi értelemben. A rablók elpazarolják a kincseket és az értékeknek senki sem veszi hasznát. Pedig gondos megmunkálás után szemet-szívet gyönyörködtető nagy értékűvé változnak, amiért nagy javakat szerezhet bárki, aki igaz úton jutott hozzájuk. A lélek kincseit nem a Föld gyomrából, hanem a lélek titokzatos mélységeiből kell felszínre hozni. S az ilyen kincsek ragyogása lélekről lélekre száll. Aki közel jut és élvezi a kincsek sugárzását, szívesen szolgál azért, hogy a kincsek tulajdonosának közelében lehessen. **Szolgálni szívesen, örömmel csak az tud, aki maga is boldog abban, hogy ott lehet a kincsek sugárzása szemlélésénél.**

Vannak azonban olyanok is, akik csak „bérért” szolgálnak. Az ő sorsuk szomorú, mert amikor fáradalmaik után pihenni szeretnének, előjönnek a nincstelenek, az irigyek, akik azt hitték, hogy kincseik igaziak, és fájó csalódásukban bosszújukkal üldözik őket. Ezzel szemben, aki az „utánzatban” is hűséges, az szent odaadással hajtja meg fejét az Úr akarata előtt és igaz értéket visz az oltárra. Vezetőnk részletesen taglalja itt az Istenbe vetett hit bizonyosságának mindenekfelett való jelentőségét és annak sorsát, aki engedelmeskedik az Úr akaratának. Az ilyenek helye lesz abban a közösségben, amely közösség tagjaira az Úr bízott valamit a Földön. Végezetül nyomatékosan figyelmezteti olvasóit, hogy *„Az Úr nagy várakozással szólít benneteket, mindnyájótokat nemsokára! Boldog lesz az, aki megérti az Úr akaratát.”* Az utolsó öt tanításának egyikében sem mulasztja el a Névtelen Szellem olvasóit arra figyelmeztetni, hogy az idő közel van! Ennek az intelemnek a fénye olyan, mint ama zivataros alkonyaton a hirtelen fellobbanó villám sugara. Olyan részleteket helyez éles megvilágításba, amelyekkel a tudomány, a bölcselet, az emberi spekuláció minden fajtája küzd, ámde hiába. Válasz nem jön, mint ahogyan annakidején a Karmel hegyén volt istenítéletkor sem jött szó, sem felelet.

Csak a tékozló fiak megalázkodó belátása idézheti fel ezt a titokzatos csodát. Kinek mennyit bocsát meg Isten, és mi módon érheti el, nyerheti meg az ember: cselekedetekkel, áldozatokkal, vagy csak igaz bűnbánattal? **Ezzel az isteni kegyelem adós marad a földi ember értelmének.** Újból és újból hangsúlyozza a tanítás egyrészt azt, hogy **áldozatok nélkül semmit sem lehet elérni**, másrészt pedig azt, hogy arra a belátásra szükséges eljutni, miszerint **megtérés nélkül nincs üdvösség.** Figyelmeztetés hangzik el arra nézve is, hogy akik vallásuknak csak külsőségeit tartották meg a belső erő hiánya miatt, ott a formák üresek, erőtlenekek és ha a hit ezekbe volt beékelve, az teljesen semmivé válik. **A végzet számon kéri az „Isten szolgáitól” az igazságot.** A komoly intelem újabb nyomatékkal hangzik: eljön az óra, amikor már hiába akar megtérni valaki, a végzet betelt felette, mert az idő közel van a jutalom- és ítéletosztásra. Az idők teljessége immár

küszöbön van, és mivel a megtörténtet nem lehet meg nem történné tenni, **az Úr kegyelmez, akinek kegyelmez.** Amit gyakran nem értünk: ha az ember a lélekben felégetett bűnei tudatában megadással várja az ítéletet, akkor a halálnak ebből a kárhozatából a kegyelem új életre ébreszti ezt a bűneivel együtt meghalt „én”-t.

Ez már új élet, új cél, új út, ami nem tehet a réginek a folytatása. Mint annyiszor, ezekben a tanításokban is újból éles megvilágításba kerül **a hit nagy értéke.** Ezzel kapcsolatban jellemzi **az igazságban élőket.** Rámutat kedves Vezetőnk **az imádság erejére,** és így szól: *„A hit az igazságok alapja, a reménység az a bizalom, ami mindent elérhetővé tesz. A szeretet pedig nem üres szó, a bölcsesség nem szép csilingelő díszítése a léleknek. A szeretet teremtő erő, a bölcsesség a tudományok kvintesszenciája”.* Új élet, új világ várják tehát az új egyéniségeket, az újonnan született lelki embert, az Isten gyermekét. Amikor azonban az isteni Lélek kivonul e világ szellemi atmoszférájából, akkor nem lesz több jó a Földön. A szenvedéstől eltorzult a világ arculata, keresik az emberek a hitet, a kibontakozást, de nem találják. Ma még ragyog a hit csillaga, még mutatja Krisztus felé az utat. Tehát mindenki siessen, mert jaj annak, aki kívül marad! A továbbiakban az Úr Jézus tanításainak egyik sarkalatos tételét világítja meg a Névtelen Szellem. **Közli velünk, hogy a Föld a Naprendszer utolsó állomása, a számkivetett lelkek gyűjtőhelye, és akik hit által innen nagy keservesen kiemelkednek, azok helyébe mindig több lehulló lélek érkezik, akik fertőzik a gyenge, gondolkodni alig tudó embereket, akik értelmetlenségük folytán szinte képtelenek különbséget tenni jó és rossz között.**

Így tehát nagy szükség van azokra a gyógyult betegekre, akik legbensőbb énjükben fogják fel az Úr által itt hagyott igazságokat. **A legnagyobb szükség pedig a szolgálat, az alázatosság lelkére van.** Felhívást intéz kedves Vezetőnk az ezredforduló táján élőkhöz. E tanítás 1953-ban íródott, viszont amikor ennek feldolgozásával, szerkesztésével foglalkoztunk, 1991-et írtunk. Íme láthatjuk annak igazságát, amire harmincnyolc évvel ezelőtt felhívta a figyelmet! **Mindenki siessen segíteni, aki megéri az Úr szavát!** Mindnyájunk számára egyik legszívhezszólóbb tanítása

kedves Vezetőnknek az Utolsó óra munkásairól szól. Újra csak elénk tárja: **következmények nélkül nincs cselekedet. Minden szenvedésnek a bűn az oka.** Az önfeláldozó szeretet hatalmas erő, és a Földnek szüksége van és lesz azokra a világító lámpásokra, akik a valódi isteni igazságok megváltoztathatatlan valósága felé mutatják az utat. **Utolsó óra munkásai, legyetek készen és imádkozzatok!** Ez a Bevezető tulajdonképpen a könyvben foglalt tanítások egyes gondolatai egymáshoz való kapcsolódásának gyöngyfüzére. Úgy éreztem, ehhez a rendkívüli - sokszor apokaliptikus - távlatokra nyíló horizonthoz csak a Névtelen Szellem saját gondolatai szolgálhatnak útmutatóul. Két gondolat összefüggését mégis kiemelném: **a hit és az imádság, alázatosság és engedelmség feltételezik egymást.**

A FÖLDI ÉLET: PRÓBA(*)

A SPIRITISZTA MOZGALOMBAN RÉSZTVEVŐK NAGY FELELŐSSÉGE

Minden letompul, minden elfakul az emberi lélekben, ha siker nem támogatja. És van még egy magasabb fórum, még a megvadult lovakat is megállító akadály, az a fal, melyet le nem dönthet, meg nem semmisíthet még a legvadabb gyűlölet sem: az isteni végzés ez, melyen nem vehet hatalmat az emberi kicsinyes számítás. Az Isten végzését elfogadni nem tudó ember azonban a kudarcokat nem akarja, és nem meri beismerni, mert attól fél, hogy akkor mindenki előtt meg kell hajolnia és be kell ismernie alantas törekvéseit. Ez még mindig a takargatásnak az időszaka nála, de eljön az idő, és ez már egészen közelinek látszik, amikor ezt is le kell vetnie, mert erre kényszeríti őt a körülmények alakulása, és akkor ez a lehetőség is megszűnik számára. A nyers valóság, a maga erőszakos nyomásával az ilyen emberi lelket kivetkőzteti ebből az utolsó szépítő lepelből is, mert az igazság ellen nem lehet erőszakos eszközökkel büntetlenül támadásokat indítani. **Az igazság visszavág, mert ez a természet rendje. Valamit feltartóztatni a maga kiszabott pályáján, vagy kitéríteni az útjából,**

csak kevés ideig lehet, mert a vonzás törvénye kijátszhatatlan. Amikor az ellenszegülő erő meggyengül, és amit kitérítettek megindulhat a rendes, a kiszabott irányba; az elsodorja és teljesen megsemmisíti azt, aki, vagy ami akadályként áll előtte.

Ezzel számolnia kellene annak, akinek terveibe ilyen mondvasinált számítások csúsznak. Főképpen annak, aki a láthatatlan világgal van kapcsolatban és ezzel akarja a maga tévelygéseit és bűnös számításait valósággá tenni. Mert ez emberi számítás és merész támadás a szellemi igazságok ellen. Ha az ilyen nagyobb szabású gonosz emberi terv sikerül, akkor ez nagy nyereséget jelent a sátánnak, mert ezzel az igazságot elferdíti, és a hazugság jut diadalra, nemcsak az egyéni cél elérésében, hanem az utána következő minden kijelentésben - és ez a megtévesztés gonoszabb és veszélyesebb az elsónél. De az az emberlelek, aki a tévedés igazolásában sikert ért el, már nem léphet vissza, nem ismerhet be semmit, mert nemcsak hogy a sikert teszi kockára, hanem minden eredményét pusztulásba dobja, arra pedig csak a nagyon érett emberlelkek képesek, hogy ilyen áldozatot hozzanak az igazságért. **Azért nagyon fontos és szükséges, hogy a szellemi dolgokkal csak egészen kifogástalan jellemű egyének foglalkozzanak, akik nemcsak az emberek előtt, hanem az isteni törvények előtt is feddhetetlenül becsületesek és igaz jóra törekvők.** A vezetőség csak ilyenekből állhat.

Akik már tanúbizonyságát adták ennek életükkel és cselekedeteikkel; akiknek nincsenek egyéni ambícióik, egyéni törekvéseik, vágyaik, hanem az egész életük könnyen áttekinthető nyitott könyv, melyben **a vezető elv mindenkor az isteni kinyilatkozásokban foglalt igazságok.** Ha az ember életében ez a vezető elv, akkor szükségképpen alárendeli magát ezeknek, és mivel az ember még akkor sem csalhatatlan, ezt tudva, a hasonlóképpen jóra és igazra törekvő embertársai véleményét is magáévá téve, ügyét az Úr elé viszi, és úgy dönt, ahogyan azt az isteni parancsolat szerrint többen a legjobbnak látják. **Ez a földi ember tökéletességre törekvő lelkének a kötelessége.** Nem kicsiny értékű dolog az, amire a szellemi mozgalomban tevékenykedő emberlelkek elhivatottak. Nagy dolog emberi életek felett ítélni életre-halálra, de nagyobb és súlyosabb emberi lelkek sorsa felett ítélni. Aki

az igazságot elferdíti és mások véleményét úgy igyekszik maga felé kedvezően irányítani, hogy abból neki az igazság rovására előnye származzon, az nagy veszedelembé sodorja embertársai lelkét. Aki ezen az úton elindul, az ő tévedéseit sokszorosítja meg bűneivel.

Mindez nagyon egyszerű volna, ha a tévedésbe vitt emberek egyszerűen visszaháríthatnák a felelősséget arra, aki megtévesztette őket. Azonban ez nem úgy van, mert **mindenkinek kötelessége az igazságot megvizsgálni és csak a jót elfogadni, a rosszat pedig megvizsgálva azon módon visszautasítani.** De az emberek bűnre hajló természetüknél fogva szívesen magukévá teszik a rosszat, hogy a jót ne kelljen elfogadni és elismerni. Itt van a felelősség gyökere elrejtve, mert éppen ezt a tulajdonságot nem szabad kihasználni, erre nem szabad építeni, hogy a rossz erősödhessen meg az emberi tudatban. **Azért az ember mindig csak igazat mondjon, ne szépítse, ne takargassa a bűnt, de ne is nagyítsa, ne botránkozzon meg, hanem győződjön meg a valóságról.** Ha az a rossz igaz, ami káros és helytelen, akkor igyekezzon kiegyenlíteni, helyreállítani az igazságot, hogy az az Isten szerint is a jót szolgálja. Ha nem lehetséges ez, akkor sorsára kell hagyni a tévelygőt. **Ez a krisztusi igazság a gyakorlatban.** A gyülekezeti életben nem szabad átvenni a külvilág szokásait, véleményeit, mert akkor a világi felfogás már eleve eluralkodik. A gyülekezet nem külső barátság, hanem kizárólag a lelki és szellemi törekvések nyomán meginduló új élet.

Ki-ki amit belevisz, belead ebbe az új életbe, azt sokszorosan megtalálja a romolhatatlan szellemi életben. De aki valamit elront, aki valamit tönkretesz, azt is megtalálja sokszorosan azokban a lelki és testi gyötrelmekben, szenvedésben, a jóban és igazban való sikertelenségekben, amelyek útját állják sokszor még akkor is, amikor már tényleg belátja bűneit és jóvá szeretné tenni, ki szeretné igazítani azokat. Amikor a kiigazításra már késő, ha elmúlt az idő és az alkalom: a lehetőségek elsiklanak mellette anélkül, hogy sikerült volna őket megragadni. Így alakulnak az emberi és szellemi sorsok kedvezőre vagy kedvezőtlenre, és ilyenkor az emberek átkozzák a sorsot, átkozzák egy-

mást, és sokszor súlyos vádak hangzanak el az isteni igazság ellen, a Gondviselés kegyetlensége ellen. Pedig ezek a vádak merő igazságtalanságok, mert **Isten felettébb jó, mert késlelteti a gonosz következményeinek beállását, hacsak egy lehetősége is van rá. Ezért az ember idejében legyen alázatos és béketűrő, ne siettesse a gonosz büntetését, mert nem tudni, mi mindenel van egybekötte.** A gonosz büntetése, ha késik is, de el nem marad; aki idejében nem tér meg és nem igyekszik beismerni és jóvátenni hibáját és bűneit ezen a Földön és ebben az életben, **annak ki kell innia a keserúségek és gyötrelmek poharát.**

Mert amit átvizs a szellemi életbe vagy az elkövetkező földi élet súlyosbított vezeklési törvényébe, azt nagyon nehezen, sok szenvedéssel tudja csak valahogyan letompítani. Ha embernek emberrel van elszámolni- vagy jóvátenni valója, az is csak nehéz és sok önmegtagadással járó igazsággal igazítható ki. Ha azonban ember és szellem vagy szellem és szellem áll egymással szemben, ott már sokszor szinte lehetetlennek látszó nagy munkát jelent valamit úgy kiigazítani, hogy az meghozza azt a kívánt eredményt, ami minden megoldás boldog befejezését jelenti. Istennel, Istennél csak egyedül Ő általa juthat minden lélek a céljához közelebb. Ha a gyülekezet tagjai egészen komoly, Istennek átadott lélekkel végeznek el munkájukat és igyekeznek a tanítások szellemében élni, akkor a gyülekezeti élet primitív és megpróbáltatásokkal teltített gyarló együttesében, a mennyei életnek egy bizonyos előkészítő iskoláját találhatják meg már itt Földön. Az Isten nevében egybekapcsolt emberlelkek megértő szellemi barátsága olyan alap, amelyre építeni jó és üdvös. Természetesen vannak mind ezeket szívesen félreértő élősdíjei is a gyülekezetnek, akik szívesen sütkéreznek a „szeretet” napsugaraiban, és sietnek kihasználni és ezekkel az előnyökkel visszaélni saját hasznukra.

Követelőzők, mind a szeretetben, mind az elnézésben, és a megbocsátásban. Ámde visszautasítanak minden feddést és neheztelést, minden rendreutasítást, sőt nemtetszést is. Illetéktelen jogokat formálnak, kötelességteljesítés ismerete nélkül. Ezekről az együtttest meg kell szabadítani. Kizárólag lelki és szellemi célok szolgálatában lehet csak tagja valaki a gyülekezetnek. Az alázatosság gyakorlására legalkalmasabb eszközök az önvizsgálódás

és bizonyos beismerések; ezek egyben növelik a bizalmat is egymás iránt. Titkos célok, amelyek az együttes rovására mehetnek, nem lehetnek. Aki ez ellen vétkezik, az nem lehet a gyülekezet tagja. És még egyéb, az emberi tévelygésnek és bűnöknek kedvező gyarlóság is, - melyeket most nem említettem fel - akadály lehet annak, hogy valaki a közösség tagja legyen. Ezeket csak azért mondom el, mert **egy gyülekezet csak válogatott, felfelé törekvő, igazságot szerető és kereső egyénekből kell, hogy öszszetevődjön.**

Nem lehet az elnézést és megbocsátást kötelezővé tenni, mert ez nem kényszerűségből összeállított együttes, hanem az Isten felé törekvők együvé tartozása. **Mindenki szolgálja az eszmét a legjobb megismerésével és tudásával.** Ez így rideg parancsnak látszik a hiú és gögös lélek előtt, de meleggé, színessé és boldogítóvá teszi a hívő lélek alázatos meghajlása, amikor a krisztusi parancsnak engedelmeskedve megérti, mit jelent, amikor azt mondja az Úr: *„szeressétek egymást, mert azáltal ismerlek meg titeket, hogy az enyémekek vagytok, ha szeretitek egymást”*. Nagy, szent parancs, világot újjáteremtő szent törvény ez. Ezt - a minden jónak és igaznak az alapját - mindenkinek gyakorolni kell ahhoz, hogy kiérdemelje a szeretetet. **Tehát a szeretetet kiérdemelni, megszerezni és érte még több szeretetet adni; ez a mennyei élet legfőbb törvénye és vonzereje.** A közös szereteten, a közös lelki törekvésen épülő gyülekezeti élet a szellem nagy célja a Földön, hogy a Föld még el ne vesszen, hanem ebben a szeretetben választódjon ki a tiszta szellemi mag az ocsú közül.

Aki ezt a nagy és szent törekvést megakadályozza, egyéni célok szolgálatába állítja, az nem érdemli meg azt, hogy ezen az úton további kegyelemben részesüljön. Aki az igazakat háborgatja, az nem juthat az igazsághoz. Ezért jól vessen számot mindenki, aki a szellemvilág útján jutott világossághoz, hogy amit kapott azt jól megtartsa, mert **szellemi úton sokat lehet kapni, nagyot lehet előre lendülni, de mindent el is lehet veszíteni!** A szellemek nagyon sokat segítenek, de ezzel visszaélni nem szabad, mert akkor az erős, segítségre kész és alkalmas szellemek elhagyják, és az övékhez hasonló hibákban szenvedő szellemek földre vezetik őket. Ezt már többször tapasztalták így azok, akik a

hazugságtól vezetettve nagy bűnbe sodródtak. Ezek most szenvedve várják a lehetőségeik megújulását. Nagy dolgok előtt álltok. Imádkozzatok, hogy az isteni kegyelem öröködjön minden igaz jóra és igazra törekvő emberlélek felett!

AKIK ISTENT SZERETIK, AZOKNAK MINDEN A JAVUKRA VÁLIK(*)

A földi embernek is meg kell találni az örömét abban a munkában, melyben erőket égetett fel, amikor bizonyos célt tűzött maga elé, melyet szeretne elérni, vagy legalább is szeretne megközelíteni. Ez egészen természetes, főképpen ha az isteni dolgokban lelkiismeretesen dolgozott és fáradt. Hiszen bele kell adni magából is a legjobbat és a legértékesebbet, mert másképpen nem várhat jó eredményt. A munka szépsége is megejtő erejű, mely elfeledteti az emberrel mindazokat a fáradsalmakat, áldozatokat, amelyeket hozott a fenséges cél érdekében. Ez erényszámba menő érzés és törekvés, mely megszenteli a földi ember nemes törekvéseit, és hozzászoktatja a munka jó elvégzéséhez a földi természetet is. Ott, ahol már az isteni végzés elégnak találja a lélek ideiglenesben való foglalkoztatását, a végcélhoz szólítja el. Ha rendes munkát végzett, úgy feleslegessé válik a továbbiakért való aggodalom, mert valódi és nagy elkötelezettség várja azokkal az örömmel és régen nélkülözött boldog megalégedéssel, mely minden becsületes munkásnak kijár. Tehát a felettébb való igyekezet is teljesen oktan és céltalanná válik ott, ahol az Úr akarata szerint másként van elrendelve felőle.

Ha pedig nem volt kielégítő a földi élet munkája és úgy érzi a lélek, hogy nem végzett semmit, mert későn lépett az útra, vagy későn világosodott meg a cél előtte, és szorongó érzések közepette készül az ideiglenesből a valóságos életbe való átlépésre, mindez hiábavaló. Akkor is jobb és üdvösebb, ha Isten irgalmára támaszkodva rábízta magát a lélek a végső kegyelemre, mert az ha nem is hozza meg azt a boldog megalégedést, de békességes megnyugvást önt a lélek érzésvilágába, *ami végeredményben*

nagyszerű bevezetője lehet egy új életre való felkészülésnek. Az ember lelke telve nemes vágyakkal, a képzelet színes és sokoldalú áttekintésével már idejében megalkotja a maga sorsát. Kedvvel és erős törekvésekkel tanul és fárad, hogy minél korábban megvalósíthassa elképzelt szép és jó törekvéseit. Csak az a szomorú, ha valaki nagy törekvésekkel és nagy hittel végzett munkája után szinte sietve indul a szerinte megérdemelt boldogság elnyerésére és csalódní kénytelen, mert az átértékelésnél nem üti meg az előírt mértéket, és mint selejtes értékű életeredményt a használhatatlank közé sorolják, ami bosszúsággal vegyes elégedetlenséget okoz sokáig.

Ez az *állapot* igen hosszú ideig eltart, amíg végig lepergeti az időt, amit a Földön eltöltött. Sajnos ez az eset nagyon gyakori, főképpen a külső vallásos életet élők, de a spiritiszták között is, akik csak a külsőben tudják megismerni a gondviselő Isten hitre vezérlő akarátát, de a lelkük mélyéig nem érezték át ennek a nagy horderejű célját. Megmaradtak a jelenségeknél és szellemi kiváltságaik tudatában egy bizonyos gőg fejlődött ki bennük, melyet nagyra növesztettek azok a sikerek, melyeket éppen az alázatoságnak a fejlődésére kellett volna *felhasználnia*. **Az isteni ajándékok nem azért adatnak a földi embernek, mert ő tán különb azoknál, akik ezek felett nem rendelkeznek, hanem legtöbbször azért, hogy legyen miből a szegény léleknek egy kis tőkét gyűjteni.** Tehát előleg, melyet vissza kell fizetni, de amit ebből szerez, az az övé lehet. Ezt igen nehezen tudja megérteni a földi ember. Pedig akkor már jobb, ha valódi értékei vannak, amelyekről azt hiszi, hogy nem az övé, tehát fél elveszíteni, fél vele visszaélni; így a sátáni természetnek kevesebb lehetősége van a félrevezetésre. Minden embernek van ilyen sátáni természete, még akkor is, ha a magasabb szférákhoz tartozik.

Szükséges az, hogy megküzdjön vele, a széppel és jóval átittott lélek. A kísértéseket leküzdve, tisztává tett erőket hagyjon a Föld légkörében, mellyel más gyengébb szellemek könnyebben haladhatnak előre az igaz úton. Semmi sincs ingyen, **de mindenképpen bőséges áldással fizet meg az ég Ura, aki maga járt elől az Ő igaz áldozatával.** Az Istennek az a célja, hogy a Föld a maga természetével egykor a boldog lelkek lakhelye legyen; a lefelé eső

és a felfelé emelkedő szellemek átmeneti állomása, mely esetleg egy megpihenő életnek ideiglenes otthont tudjon nyújtani. Amikor már nem kell a küldetésben lévő szellemeknek súlyos áldozatot hozni, ha segítséget akarnak szenvedő embertestvéreiknek nyújtani, hanem már megbecsülik és hálával fogadják azokat az ismereteket, melyeket a megmentésükre közölnek velük. Legalább idáig kell a Földnek eljutni. **Nagy bűn az alázatosság hiánya, és a lélek részére nagy szegénységet jelent, mert minden jótól elesik.** Nem juthat semmi igazsághoz, ami a jónak felismerését és megtartását elősegíthetné részére. Az alázatosság hiányában túlfejlődik a gőg, az önértékelés. Ezek az emberek csak a dicséretet, a hízelgést hallgatják, mert az jólesik nekik.

Ennélfogva az igazságot nem hallgatják meg, mert eleve tiltakoznak ellene, így annak csak zord erejét és hatalmát ismerhetik meg, amit sokszor bársonyokban hordozott tör alakjában nem tudtak észrevenni a hiú, gőgös emberlelkek. **Pedig jó az igazságot idejében megismerni és azon keresztül ismerni meg a valóságot, mert akkor a csalódás elkerülhető. Nem kell hiábavaló célok miatt küzdeni, fáradni,** és nem kell az elhagyott szenvedésekhez visszatérni, így nem téved el az emberi lélek azokban az útvesztőkben, melyeket a sátáni természetű emberek a maguk téveszméikkel kivájtak az ismeretlenségben. *„Akik az Istent szeretik, azoknak minden a javukra válik.”* **Istent szeretni csak alázatos lélekkel lehet, tudva, hogy az Isten mindent az emberek javulására, tisztulására és előrehaladására enged meg a Földön.** Az ilyen lélek mindent hálával és megnyugvással fogad. Lehet, hogy a jelenlegi helyzete nem kedvező a testnek, de az első kellemetlenül ható jelenség után eljön a magyarázata annak, hogy mire volt jó, minek az előfutára, óvintézkedésére volt jó a nagy fájdalom, a súlyos megpróbáltatás. A nehéz és súlyos tévelygések, bűnök hazája a világ, ahol a léleknek szabadságában áll múlandó életében azokat az érzéseket, vágyakat magából kivetíteni, amelyek az ő természetét képezik.

Ezeknek a következményei, mint súlyos szenvedések nyomon követik létrehozójuk életét, hogy ott kiteljesedhessenek. Az élet törvénye az, hogy mindent a maga következményeivel adjon vissza. Ez az igazság! A sátáni elgondolás meg akarja kerülni az

igazságot, és a látszatos jót igyekeznek az emberi lélek szemei elé varázsolni. Jobbnak akar látszani az Istennél, hogy megteveszt-hesse a tudatlan embert. Ez az ősbűn újra és újra kísért minden földi embert, és az ember elbukik. Lehetetlen, hogy el ne bukjon a maga tudatlanságában és tökéletlenségében, de - **ez az elbukás kell, hogy megértse vele, hogy nem állhat gyámolítás, vezetés és felvilágosítás nélkül. Kell, hogy az ember érezze magárahagyatottságában azt, hogy szüksége van a nagyra, a hatalmasra, a mindenekfelett valóra, a minden létezés létrehozójára: Istenre.** Kell, hogy érezze a függőségét Vele szemben és Tőle várja élete irányítását. Igen, ez Isten akarata az embergyermekkel, hogy mindezt felismerve meggyógyíthassa őket a sántáni természetükből. Hogy ezt az emberek eszükbe vegyék, elküldi a követeket: az egészségeseket és a meggyógyultakat. Elküldte az Ő szeretett Fiát, hogy az emberlelkeket kiemelje a bűn posványából, a szenvedések poklából, hogy a tudatlanból bölcs legyen; a sötétben járó megtalálja a világos utat; a szenvedőből boldog, megelégedett ember legyen.

E munka eredményeképpen legyen használható szellem a nagy mindenség életében: **éljen, alkothasson és gyönyörködhessen alkotó munkájában, és okozzon gyönyörűséget mindazoknak, akik lelkéhez közel állnak, akik megértik őt.** Ezt elősegíteni, ebben élni és munkálkodni mind egy-egy lépés a nagy és nemes cél felé, ha nem kíséri is ezt a munkát a hízalgók dicsérete, ha csak fájdalom és megpróbáltatás is érte a bér itt a tévelygések világában. **Annál nagyobb, annál drágább és mindennél értéke-sebb az isteni kegyelem hozzánk való lehajolása,** amikor elér-kezünk utunk végén a befejezéshez, amikor Ő mondja ki a hívó szót: „*menj be a te Uradnak örömébe*”. Akkor letesszük a munkásruhát és a szerszámokat. Új ruhába öltözünk, színes palástokba. Új, eddig még senkié nem volt, drága ékszerrel ékesíthet-jük fel magunkat - azzal a gyűrűvel és drágakövekkel kirakott aranylánccal - **a tékozló gyermekek számára félretett királyi ajándékkal, mellyel Ő vár bennünket régen, a tékozló gyer-mekei részére félretett királyi ajándékával.**

Elismeri és a Világmindenség előtt bizonyosságát adja annak, hogy mi egyszer és mindenkorra az övéi lettünk, elvehetetlenül,

elveszíthetetlenül az által a szeretet által, mellyel Ő szeretett minket, mert **nagy, emberileg felértékelhetetlenül nagy áldozatot hozott értünk az Úr.** Mi a kicsinyek, az eltévedtek, megértettük Őt; hallgattunk szavára, visszatértünk hozzá. A szeretetének visszhangja kelt szívünkben, és mi is tudtunk a mi kicsinységünk-ből, gyengeségünk-ből alázatos szeretettel egy kis áldozatot adni a szeretet oltárára. Ezzel a szeretettel eldőlt a sorsunk. **Nem tudjuk, hogyan, miként, tettünk-e valami jót, bölcssek voltunk-e, vagy együgyűek? - de lelkünk egész érzését adtuk oda, és feltétel nélkül engedelmeskedtünk az Ő igazságának, mert lelkünk hitte, hogy Ő mindig mindenben jót akar velünk cselekedni.** Ez a bizalom örömteljes szeretetben ujjong fel, és nem érezzük, hogy áldozatot hozunk, amikor engedelmeskedünk az Ő törvényének, az Ő igazságának, mert boldogan simul bele a mi akaratum az Ő akaratába. Ez az olyan élet boldog befejezése, amelyet az Úr szolgálatára szenteltünk.

MINDENNEK OKA ÉS CÉLJA VAN(*)

Mindennek megvan a maga oka és célja, még annak is, ami nem tűnik egészen jónak és kívánatosnak. Mert az emberi élet olyan, mint a háborgó tengeren való hajózás, néha szép napsütéses és tiszta az ég a tenger felett, de a következő percek vagy órák meghozzák a nem óhajtott vihart. Ezért nagyon jó és okos dolog a mentőeszközöket mindig készenlétben és pontosan a helyükön tartani, hogy az embert ne találja készületlenül a vihar. A viharok nem kívánatosak, mert veszedelmes kockázatokat rejtenek magukban. De nem kevésbé kockázatos a sima tükrű vízen való hajózás sem, mert a tenger mélyén veszedelmes állatok vannak, és ez a mélység kikutathatatlan az egyszerű utasok számára. Vannak olyan előre nem látható zátonyok is, amelyen összetörhetnek a sebesen haladó hajók, éppen akkor amikor a legjobb reménységgel biztatónak látszó az idő és az út. És egyszer csak a boldogan reménykedő utasból hajóroncsba kapaszkodó kétségbeesett hajótörött lesz. **Sokszor egy teljesen feleslegesnek, sőt kellemetlennek ítélt deszkadarab menti meg az ember életét, és azon**

úszik addig, míg a segítségre küldött mentőhajó megérkezik, vagy az óhajtott szárazföldi talajt a lábával nem éri.

Vannak az Úrnak ilyen elrejtett, az ember által fel nem ismert, feleslegesnek ítélt, jelentéktelennek látszó eszközei az emberi lélek megmentésére. Akkor is, amikor itt van a vihar, akkor is, amikor szép és sima a tenger tükre. A Gondviselés minden emberi élethez becsomagolja ezeket a nehezen felismerhető eszközeit, melyek sokszor egészen bántóan hatnak a szépet nézni óhajtó szemek előtt, és amikor itt van az idő, akkor látja meg a gondolkozó, alázatos lelkű ember, hogy mi, mire volt jó. **Nincs semmi eldobni való, nincs semmi lenézni való az emberi életben, csak egyedül a bűn, az isteni törvénnyel való szembehelyezkedés.** Az ember az ő tökéletlenségében és tudatlanságában tévedhet, sőt lehetetlen is, hogy ne tévedjen, de minden tévedésre világosságnak kell derülnie. Ezzel a világossággal fel kell ismernie mindenkinek, hogy hol és miben hibázta el a dolgát, mi volt az a téves gondolat, és hibás megállapítás, amivel letért az isteni irányítás által megmutatott útról. Felismerve az okot, meg kell kezdeni - ha még lehetséges - az okozatok már megterebélyesedett tömegének a feldolgozását. **Ha azt az igaz jóra törekvő ember idejében kezdi megcselekedni, akkor a megtérő emberlelkekhez mindig közellévő isteni kegyelem segítségével feldolgozva, csakhamar félreteheti a jól végzett munkáinak emlékei közé.**

Nem azt jelenti ez a félretevés, hogy az ember nagy büszkén, önteltséggel tekinthet vissza emlékeire, hogy lám, milyen helyesen oldotta meg a lehetetlennek látszó feladatot, hanem az igazán világosságra jutott emberlélek nagy hálával emlékezik meg az isteni gondviselés vezetéséről, hogy a veszedelemből kimentette. Mert nemcsak az a veszedelem, amikor már a bűnök következményei megértek, és rázuhantak a vétkező emberre, hanem a veszedelem már akkor elindul a maga büntető következményeinek lehetőségeivel, **amikor a tévedés a gondolatokban, az érzésekben hatóképesen kialakult.** Ezért az ember jól teszi, ha érzéseit és gondolatait a cselekedetei előtt alaposan átvizsgálja, és ami nem üti meg az isteni törvény mértékét, azt nem engedi meggyökeresedni a lelkének természetében, hogy fel ne erősödjön és úrrá ne legyen gondolatvilágán. Mert amikor már

megerősödött, nem az ember irányítja az akaratát, hanem a tévelygés és a bűn irányítja az embert, mert a bűn az akaratot is a maga hatalma alá hajtotta. A megtévedt embert nem lehet a téves iránytól eltéríteni, amíg meg nem világosítottát a „lélek” világosságától.

Csak a Szentlélek képes részt ütni a tévedések és bűnök sokféle rétegeivel bevont emberi lélek falán. A bűnös ember az igazság elől gondosan elzárkózik és a megközelíthetlenség tornyába vonulva lövöldözi azokat az igazságtalan vádakot kifelé, melyektől az, aki segítségére akart lenni, nem egyszer halálosan megsebesülve kénytelen visszavonulni, hogy önmagát a reá zuhanó veszedelem elől idejében megmenthesse. A megtéretlen emberlélek veszedelmes önmagára és a közelébe került jó irányú emberlelkekre nézve is, mert nem tűri az emberektől való útbaigazítást és felvilágosítást. Ő jobban tudja mi a helyes, mi a jó. **Azért nem könnyű az emberek világában az igazságot terjeszteni és meggyökeresíteni, mert a sátáni természet ezer és ezer alakban teszi tetszetőssé a bűnt és a megtévesztett lelkek nem képesek az igazság megdönthetetlen hatalmát felismerni és elismerni, hanem harcot vívnak ellene mindaddig, amíg csak az a lelkükből végképpen ki nem vész az igazság utolsó foszlánya is.** Ilyenkor van az, amikor azt mondjuk: „a pohár betelt”. Jaj azoknak, akik a pohár betelését megvárják! Mert hiába akkor a kétségbeesés, hiába a megtérni akarás. Nem jön, és nem jöhet ki a bűnök következményeinek szenvedés teljes elhordozásából, *„amíg meg nem fizet mindent az utolsó fillérig”*.

De hol és mikor telik le az adósságok összege? Ki tudná azt kiszámítani és hatásaiban felmérni? Annyi bizonyos, hogy a szemet szemért és fogat fogért igazsága nem ismer kegyelmet, vagy elnézést, hanem **kínos pontossággal fizeteti ki az utolsó érzérezgésig mindazt, amit meggondolatlanul és fennhájzóan dobott bele a gögös földi ember az igazság mérlegébe.** Isten irgalmas és kegyelmes mindazokhoz, akik idejében felfigyelnek azokra a jelekre és égi intésekre, melyek korszakokról korszakokra megisméltódnak, hogy a süllyedő hajók utasait újra és újra az örök, megváltoztathatatlan igazságokra figyelmeztessék. Mert

korok, nemzetek, kultúrák és az ész nagyszerűnek látszó vívmányai, találmányai, boldogítónak ígért eszméi, igazságai mind elmúlnak; porrá, hamuvá válik minden, **ha az isteni igazság kivonul belőle.** Az isteni igazság törvénye azonban mindezek felett megmarad és új eget, új földet teremt, új életet lehel az elhervadt élet helyébe. **Akik hittek, akik az Isten törvénye szerint éltek és cselekedtek mindezekén túl is élnek, mert az igazság minden múlandó felett áll és uralkodik a maga isteni hatalmával. Akik ebbe belekapcsolódtak és ebben átformálódtak, azok többé nem a múlandóság porrá és hamuvá váló törvényéhez tartoznak, hanem az örök mennyei törvények hatalmát és erejét biztosító nagy igazság hordozóivá lettek.**

Ezért azok meg sem halnak, mert hitük által átmennek a halál törvényéből az élet törvényébe. Ezt a nagy igazságot, ezt a nagy törvényt adta az Úr minden hozzátérő földi embernek, aki felfigyel az ő szabad akaratával való választása szerint az Ő szavára, az Ő igazságára és átadja szívét-lelkét ennek az igazságnak cselekvésére. **Leveti a földi ember hiúságát, gögjét és felveszi a lélek alázatosságának darócruháját és úgy követi az előtte haladó Megváltóját, aki ezt az utat, módot mutatta meg a földi embernek, hogy a sátáni természetek kiteljesedésének szenvedtető világait elhagyhassa a lélek.** Bármilyen göröngyös, bármilyen tuskével kirakott az út, mégis egyre üdőbb a levegő, egyre szebb a kilátás, mert minden lépéssel, amit egyenesen előre teszünk, közelebb jutunk a nagy rejtélyek megoldásához, mert az Úr mindig jobban megvilágosítja a célt, és ez a világosság az élet minden lépésénél megmutatja azokat az akadályokat is melyeket ki lehet kerülni, ha az ember az utat is figyeli. Soha sem szabad könnyelműen, elbizakodottan lépni, hanem mindennel számolni kell, hogy feleslegesen ne pazaroljon erőt a földi ember, mert minden felettébb való akarásban kísértés van és ez meghasonlásba, csalódásba viszi az ember lelkét. Ami ma rejtély, az holnap már megvilágosodhat a földi ember előtt, és hálát ad érte, hogy nem dobott el olyan dolgokat, amik még hasznára lehetnek az ismeretben.

IGAZ ÉS LÁTSZATOS JÓ(*)

AKIÉ AZ EGYHÁZ ÉS A LÉLEK

Aki valamit nem vállal, az nem lehet tagja annak az együttesnek, amely a teljes megértés és egyakarat talaján kell hogy álljon. Ezért most nem vettem, nem veszem szigorúan sem az időt, sem a munkát, mert a sok külső nyomás úgyis nagyon ránehezedik mindenkire. Pedig, ha szigorúan vesszük, **éppen ilyenkor kell megmutatni az embernek, ki ő tulajdonképpen.** Mert amikor könnyen siklik az élet hajója az embernek akkor nem kell erőt kifejteni, hogy valamely célt megközelíthessen, de amikor ellentétes szél fúj, akkor nagyon kell vigyázni, hogy a hajó el ne merüljön. **Azért nevezik azt próbának, hogy az ember maga is tudomást szerezhessen a saját gyengeségéről. Amikor az isteni segítséggel sikeresen meggyőzte a próbát, akkor még alázatosabb lesz, és még jobban belátja azt, hogy az isteni segítség nélkül semmire sem képes.** Az emberek mindnyájan hajlamosak a túlzásokra. A túlelmedettségek az egyik legfőbb akadály a helyes és az ésszerű élet beosztásának. Éppen a túlelmedettségek adják meg egyik oldalról a képzelgésre való hajlandóságot, a másik oldalról meg a gonosznak azt a nagy szabadságot, mellyel természetesen visszaél, és a gyengébb, de javulni vágyó lelkeket elriasztja a természetes fejlődés útjáról.

Elvesztik ugyanis az igazság hatóerejében való hitüket és két-színű életet kezdenek élni. A való dolgok helyett külsőséges formákban és tetszetős ceremóniákban igyekeznek a szentség fogalmát lerögzíteni, így jönnek létre azok a sajnálatos elferdülések és elkülönülések ember és ember között, lélek és lélek között. Az egyházi és az úgynevezett világi emberek között, akik az egyház előírásait végrehajtják - hacsak látszat szerint is - azokat az üdvösségre előhívottaknak tekintik. Akik a külső előírások szerint nem mindenben felelnek meg az egyház követelményeinek, azokat már csak világi embereknek minősítik, nem törődnek azzal, ha a valóságos, az igaz élet tanúskodik is mellettük. Így jönnek

létre azok a túltengő képzelődések, hogy Isten csak a legszigorúbban vett egyházi szertartások híveit tekinti gyermekeinek. Ezek között vannak igaz és szent elhatározással, magukat szolgálatra elkötelező lelkek, akik csakugyan a Szentlélek munkásai-ként, a meglévő keretek között, talán erejüket meghaladó munkát vállalnak abban a hitben, hogy ezzel az Isten akaratát cselekszik. Ez a hit magasztos és felemelő, még akkor is, ha néha félrefognak. Egyszer-mászor nagyobbakat akarnak cselekedni, mint azt emberi erejük bírja, mert azt „hiszik” hogy ezzel közelebb jutnak az istenihez.

Az isteni végzés nem kívánta meg azt az áldozatot, melyet ők maguktól felkínáltak; nem állította bele őket abba az őrlómalmába, amelyben ezek a nagy szenvedések elkerülhetetlenek - és ők mégis elébe sietnek, úgyszólván kieroszakolják azokat, hogy a „szentséget” elnyerhessék. **Az ilyen fajta szentségben részesülők között nagyon sok a túlzó, az akarásával magát az emberi közösségből kiemelő lélek, aki a maga képzeletére hagyatkozva valami újat, valami emberin felülit akar a világnak adni. Ilyenekből lesznek a nagy hitszónokok, az egyházi törvényeket alkotók, akik mindig szélesebb és mélyebb határt vonnak az egyházi és világi emberek között.** Ahelyett, hogy a krisztusi tanokat a világi emberek lelkében és a világi életben könnyen elfogadhatóvá és érvényesíthetővé igyekeznének tenni (miáltal a világ erkölcsi és szellemi fejlődését előre segítenék), a világ számára mind érthetlenebbé és elérhetlenebbé teszik a jót és igazat, mert a természetes ember számára annyira megközelíthetetlen, annyira távoli az előtte megvilágított „szent” élet, hogy nem is kívánja, nem is akarja azt elérni. Megelégszik annyival, hogy ezek a természetfeletti lények rájuk vigyáznak, ügyes-bajos dolgaikban segítik, és értük könyörögnek, hogy el ne kárhozzanak.

Mellette élük az ő természetes életüket, kisebb-nagyobb bűneiket, hibáikat dédelgetve helyénvalónak tartják azt, hogy Krisztus, az Isten Fia meghalt érettük, hogy a kárhozattól őket kimentse és az Ő tökéletes áldozatával egyszer és mindenkorra eleget tett az *igazság* törvényének, mely *szerint*, ha az egyház által *előírt* követelményeket betartják, máris elnyerték az üdvösséget. **Ez az**

a nagy tévedés, melyet nem akar, és nem tud helyrehozni senki, ha nem az isteni Lélektől irányítva kezdi a lélek dolgait tanulmányozni, és abban munkálkodni. Az egyházaknak nem szétválasztani, hanem közelebb kellene hozni az isteni kinyilatkoztatásokat a természetes, világi ember lelkéhez. Az egyházaknak nem szabad az isteni kegyelem és a világi emberek közé odaékelni magát, hanem a természetes embernek a szebb és jobb élet utáni vágyát a megvalósulás lehetőségei felé kell irányítani. **Ugyanis nemcsak a halál utáni élet nyújthat neki tiszta és örömteljes boldog életet, hanem, ha mindenki igyekszik a lélek élszdíjeit, a bűnökre való hajlamot kivetni a lélekből, és a jó és igaz szent törekvéseket igyekszik megvalósítani már a földi életében, akkor ha nem is teljesedik tökéletesen ki az elképzelt boldogsága, de mégis könnyebb, szebb és örömben gazdagabb életet teremthet meg minden földi ember a maga részére.**

A bűnök, mint az eleven húsba belemaró vérengző vadállatok áldozatot keresnek, és prédára lesnek azok között a megtérni, javulni és tisztulni kívánó emberek között, akik már nem kívánják a más szenvedésein a saját boldogságukat megalapozni, akik már nem ütnek-vágnak maguk körül, hogy a sors szorongatásaiból kimenekülhessenek, **hanem békecségesen túrnek, Istentől várják sorsuk enyhületét. Ők azok, akik már nem ütnek vissza a méltatlan bánásmódra; nem állnak bosszút álnok módon; és alattomosan sem cselekszenek; hanem, ha fáj valami, feljajdulnak és az igazság védőpajzsát használják, ha meg nem érdemelt támadás éri őket.** Őket szemeli ki áldozatul a gonoszban alámerült lelkek féktelen természete, hogy kifoszthassa őket szellemi és anyagi előnyeikből, javaikból, munkájuk eredményeiből. Az ilyen sátáni lelkű emberek szemforgató álszenteskedéssel sitnek megróni, ráolvasni az emberileg kialakított áligazságot a szenvedőre, hogy „nem állta meg a próbát”, elbukott. Mellette nem tudják, hogy éppen ők buktak el, mert ítéletet mondtak önmaguk felett az által, hogy felettebb igazságoskodtak - és ha más-képpen nincs módjukban hát örömet szerezhettek maguknak azal, hogy más, náluk jobb felett ítéletet mondhattak.

Az igazságtalan ítélet pedig visszavág. **Visszatér az eldobott szó, az elfogult véleménynyilvánítás, ha az „nem igaz”. Az igazság nem alkuszik, az igazság megsemmisíthetetlen, és letagadhatatlan, mert az igazság jelenti a meglévő valóságot, a rendet, a múltat, a jelent, a jövőt, mindent ami van, ami volt és ami lesz.** Ellene nem tehet senki és semmi. Az igazság nem részrehajló! **Az igazság erő és hatalom.** Az ember hibázó, bűnre hajló természete, az igazság törvényében a halálra ítélt törvénye ez, és nincs senki, aki megmenekülhetne előle, és nincs senki, aki meg menthetné ettől, csak az, akinek hatalma van a szeretet igazságával, az életet hordozó igazsággal a halál ítéletét feloldozni. De azt is csak úgy, hogy az Élet Ura feláldozza magát, és lemerül a kárhozat völgyébe, hogy a maga életével rést üssön a halál törvényén és aki szabad akaratából vele megy a bűn kárhozatába és bűnös természetét halálra ítéli, az megtisztul és megelevenedik. A halál törvénye nem árt többé neki, mert ami ítélet alá adatott az meghalt még a testi életben. Tehát senki sem dicsekedhetik azzal a különleges kegyelemmel, hogy ő a testben elnyerte a megszentelődés kegyelmét és emberlelkeket elvezethet az üdvösségre - **csak egyedül a megváltó Jézus Krisztus. Ő pedig minden lélekért külön-külön adta oda az Ő váltságát abban, hogy aki megtér - abban az igazságban él, és azok szerint cselekszik - az, csakis az nyerheti el szabadulást a bűntől.**

Minden embernek külön-külön kell Őt megismerni, az Ő törvénye szerint átalakulni, hogy Ő megigazíthassa, hogy ne legyen az Ő országában egy sem, akit becsempésztek bizonyos nagyot akaró „szentek”, mert mindenkit megszentel az Ő áldozata, aki ebben él. A megigazulás és a megszentelődés nem az egyházak dolga, hanem egyedül az Övé, Akié az egyház és a lélek. **Megtanítani az Úr igazságaira, szolgálva vezetni őhozá, akiket az Úr reánk bízott; ez a feladatunk, az Úrtól való megbízatásunk.** Azért értek téged is támadások és szenvedések gyermekem, de minden támadással az Úr akaratát, az Úr megbízatását támadták. Ez pedig mindegyikre visszahullik. Ez elől nincs menekülése senkinek. A földi életben ki, amit tud javíthat még, de azután már nem - hiába bizakodik bárki a bocsánatban - az abban a fokban érvényesül, amilyen fokban megbánja és helyreigazítani

kívánja és akarja. A hibázó lélek azonban gőgös és büszke, sem-hogy beismerje tévedését, így kevés juthat el a „megbocsátás” teljes érvényéig - csak nagynehezen az önmaga megismeréséig, így magával hurcolja bűneit. **Ne fájjon az nektek, ha bántanak benneteket, mert ezek mind az Úr igazságának a hirdetéséért kapott sebek. Fénylők és ragyogók, de most még nem láthatók. Majd ahol a könnyek szikrázó gyémántként ragyognak, ott gazdagok lesztek.** A megtéretlenek viszont szegények maradnak - nekik az igazságot könnyek alakjában kell összeszedni, mert az igazság visszaüt, hogy okulva tanuljanak.

A MEGTÖRTÉNTET NEM LEHET MEG NEM TÖRTÉNTTÉ TENNI(*)

Mindennek megvan a maga ideje és cselekvési lehetősége, ha a múlt időben hosszúnak és végeláthatatlannak tűnik is a rövid földi életben, de még sokkal hosszabb az a rezgés, amely a letűnt idő után az eseményeket követi. **Ez az a következmény, ami a megtörtént dolgokat felszívja és osztályozza, hogy mindent a maga helyére állítson vissza az igazság törvénye.** A bűnhődés és a vezeklés nem azt jelenti, mint azt tévesen sokan magyarázzák, hogy a haragvó istenség magának elégtételt vesz a megsértett igazságért. Ez a gondolat egészen az emberi lélek elromlott természetének a megnyilatkozásából jön az emberi tudat elé. Az igazság, a maga megváltoztathatatlan lényegében olyan hatalom, amely fölé nem lehet senkinek emelkedni. Ez az a megdönthetetlen és a maga hatalmában félelmetes valami, amit bármennyire igyekeznek is az ellentét a maga hatalma alá vonni, ez nem fog soha sikerülni. Itt nincs alku, itt nincs hozzáférhetőség. A látszat szerint sokszor a szeretet úgy néz ki a földi ember gondolkodásának oldaláról tekintve, mintha a szeretet nagyobb és hatalmasabb volna, mint az igazság - éppen az isteni kegyelem és könyörület folytán. Ez azonban a maga helyén és az isteni bölcsesség szemszögéből tekintve nem így van.

Az ember, mivel bukott lény, szívesen időzik annál a gondolatnál, hogy az Isten szeretete feloldja és megbocsájtja a bűnt:

megsemmisíti a következményeket, és a bűnös megszabadul minden tehertől az igazság törvényével szemben. **A kegyelem törvényében ez így is van. De ha nincsen kegyelem és nincsen bűnbocsánat, akkor a bűntől sohasem tisztulhat meg a lélek, mert aki egyszer megsértette az igazság törvényét, azt senki és semmi soha meg nem szabadíthatja a bűn rabságából, mert ez mintegy örök bélyeg marad rajta: a megtörténtet nem lehet meg nem törtéنتé tenni.** A bűn zsoldja a halál, mert a bűn az igazság törvényéből kirekesztett. Aki bűnt cselekszik, azon a bűn törvényének a bélyege van és rajta is marad. Éspedig minden bűn, ami az isteni igazsággal és szeretettel ellenkezik. Ami az isteni jóval ellentétbe került, annak meg kell halnia, mert nincs létjoga. Ennél a törvénynél fogva az ellentét kirekesztett mindenből, ami az életet életté teszi, mert az élet szép és boldogító az Istennel való összhangban. Ez az összhang boldogító a maga mivoltában, mert az igazban van. Nem túri meg a legkisebb zavarást sem, hanem éppen a zavaró ellentétes érzés és gondolat mintegy önmagától egyre jobban eltávolodik, hogy folyton megújuló terveit végrehajthassa.

Legtöbbsnyire a segítő áramokból kikerült és vissza már nem kapcsolódhat, mert elvesztette az összetartozás fonalát. Közben a folyton haladó gondolat- és érzésvilág sokkal előbbre jutott, nem tudja utolérni a haladó fejlődést. Ez az igazság! Tehát szüksége van „*köszív*” helyett a „*hússzívre*”, hogy mintegy új életre kelhessen. Mivel képtelen ismét „oda”-kapcsolódni ahonnan lemaradt, így sokat veszített még akkor is, ha belátja tévedését és minden igyekezetével azon van, hogy utolérhesse azokat, akikkel egyszer teljes harmóniában élvezte az élet örömeit és az élet boldogító eredményeit. Megszegényedve erőben és lehetőségekben, mind gyérebb eredményekkel kénytelen megelégedni. Ha megelégszik ezekkel a szegényes eredményekkel, akkor már a lehetőségek gazdagabb partjai felé hajtja vitorláit a kedvező széláramlat - de ha nem tud, és nem akar belenyugodni azokba a hiányos eredményekbe és olyan lehetőségeket keres ennek pótlására, melyek ugyan kedvezőnek „látszanak” de nem felelnek meg az igazságnak, akkor még messzebb esik attól az igaz jótól, melyet az igazság törvénye részére, mint neki kijáró részt juttatott. **Istentől**

mind messzebb eltávolodva az élet ridegebb, fájdalmasabb, szenvedésekkel és gyötrelmekkel megrakottabb, mert a bűn az uralkodó a lélek természete felett.

A bűn Isten világából kirekesztetett - annak nincs létjoga, mert az isteni szeretet boldogságra teremtette az Ő gyermekeit. Ez a boldogság forog veszélyben, ha a bűn a maga romboló erejével a lélekben elhatalmasodik. Felemészt mindent és legvégül önmagát, mert a halál, a megsemmisülés a sorsa, a törvénye, mert a halálból, a semmiből jött és oda kell visszatérnie. A bűn sorsa a halál, a megsemmisülés. De vajon az általa megfertőzött lélek mindörökre kivettetett az Isten kegyelméből? Nem! Az igazság rossz eredményekbe zárva tartja fogva, de ugyanezek a szenvedést okozó rossz eredmények keserű orvosságként felébresztik a lélekben az élni akarást, amely minden szenvedés ellenére is magát az életet óhajtja, hiszen a lélek sejti, hogy a szenvedés után egy megnyugtató, megbékéltető lehetőség következik. A kegyelem nagy, életre hívó parancsa ez a szenvedésben elfáradt léleknek, és nincs olyan lélek, aki ellen tudna állni. **Az élet felmérhetetlenül gazdag lehetőségeinek káprázata fogva tartja a lélek erejét és minden fordulónál újra meg újra magához vonzza a lelket, hogy az újabb próbákat kiállva valahol megakadjon, és ne essen mélyebbre. Minden születéssel és minden halállal lejátszódik a nagy tragédia.**

Az édenkertből való kiűzetés nagy vesztesége, az isteni szeretet nagy szomorúsága, az azt követő nagy ígéret, a visszaváró nagy reménység, és szeretet nagy, áldozatos munkája, melyet minden egyes bűnbe esett lélekért magukra vállalnak azok, akik ennek az áldozatos munkának az önkéntes végrehajtói. A nagy a kicsinyben, kicsiny a nagyban; egyformán ugyanúgy kell végbemennie, ahogyan azt a nagy szeretet törvény összhangban az igazság törvényével előírja. Nem írott betűvel, nem beszéddel, hanem a lélek természetében végbemenő érzésrezgéssel. **A földi emberek nem is sejtik, mi megy végbe egy-egy ember megszületésének vagy meghalásának a tényével. Ha sejtjenék, lehetetlen, hogy gondolkozás nélkül állnának meg egy újszülött bölcsője, vagy a földi életből eltávozott koporsója mellett. Sorsok, köze-**

ledő vagy távolodó csillagok sugárzásai, események bontakozásai, felemelő vagy lefelé zuhanó és mindent szétzúzó erők közeledéseit jelző történések bekövetkeztét hozzák ezek magukkal. **Minden lélek testbeöltözése és minden léleknek a Földről való eltávozása bizonyos légköri áramlást okoz, mely ha nem is mindenkinél, de néhány embørsorsban változásokat hoz létre.**

Ki ismerné fel sokszor az egészen jelentéktelen szülőknél azokat az önmagukat feláldozó lelkeket, akik a maguk őrhelyén fontosabb szerepet töltenek be, mint a nagy hadvezérek? A földi világ álarcban megjelenő szereplői mind az isteni gondviselés nagy gépezetének mind egy-egy kerekerei, avagy jelentéktelen szegecskéi a nagy alkatrésznek melyeken gördül előre az isteni akaratnak, az isteni elgondolásnak egy-egy szükségesnek ítélt formája. Ez a nagy gépezet feldolgozza a rosszat és jót egyaránt, amit a tévelygő bűnösök létrehoznak, és amit **az igaz jó megismert eszméjében Isten iránt való engedelmességből odaáldoztak. Boldog az, akinek volt lelkieréje a próbákon a sátáni erők csábító varázsának ellenállni. Boldogok azok, akik az isteni igazságoknak inkább engedelmeskednek, mint az emberi önző igazságnak.** Mert ezek minden egyes áldozatukkal, melyet az isteni igazságnak engedve hoztak, meghaltak a bűn törvényének, és feláldozták az isteni igazság törvényében. A bűn meghalt, mint ahogyan a sorsa is, de az örök élet boldogságára előhívott lélek megélevenedett Krisztusban. **A földi életben szenvedései vannak az igaz jóra törekvő léleknek, amíg újra megszületik a vajúdó, a szenvedő emberi lélekben az Isten gyermeke.**

Ebben a szenvedésben, a próbák eme tűzében ég el a bűn az emberi lélekben, hogy a lélek szabadon és tisztán emelkedhessen a boldogok világába. **Ez a kegyelem, hogy az Isten Fia megjelent testben, és ezt a nagy titkot a megigazulás nagy titkát példával és szóval itt hagyta az emberek világában.** Az igazság törvényét betöltötte, hogy az áldozatával, az életével a halál törvényén rést ütve, a halál törvényéből kiemelje azokat, **akik a bűnt elhagyva, a bűn következményeit feldolgozva, elszenvedve; a jót és igazat cselekedve követik őt hittel és Istenbe vetett bizalommal.** Tehát nem hagyta magára a szenvedő és a bűntől tisztulni akaró emberlelkeket, hanem velük van, vezeti,

védi, erősíti őket a csüggedésben. Ez a nagy misztérium az Úrvaszorában; az Istennel való nagy összekapcsolódás: átadás a hitben, a reménységben és az engedelmisségben; **az Úr rendelkezésében való megnyugvás és a ráhagyatkozás.** Ezek a lelkek, mint a tiszta levegő úgy felfrissítik a földi világ légkörét és a rajta megjelent emberlelkek érzés- és gondolatvilágát. **Ha nem is láthatóan, de mégis hatnak a pusztá életükkel is, és a világot jobbá teszik, mert a jó iránt elfogadóbbá teszik az emberlelkeket. Ez a munkája a Krisztusban élő embereknek, hogy a Mennyben boldogítóbb munkának örvendezhessenek.**

ISTEN AZ Ő ORSZÁGÁT MEGTÉRŐ BŰNÖSÖKKEL AKARJA BENÉPESÍTENI(*)

Most, amikor már minden kötél szakad a megfeszítés miatt, most kell kitartani hűségesen és odaadóan, mert ez nagy és kemény próbaköve a hűségnek, melyen megtörik minden hamis és ráerőszakolt, amit csak kedvtelésből vett magára a lélek. Nagyon vigyázzatok, mert ez a gonosznak kedvezni látszó idő és alkalom a nagy fordulót jelenti az alsó és a felsőbb fokon lévő emberi lélek részére; **úgy néz ki egy-egy villámlásnyi időtartamra, mintha minden a gonosznak kedvezne. Úgy látszik, mintha az isteni Gondviselés helybenhagyná a rosszat és jogosan cselekedné mindenki azt, amit cselekszik; mintha a lelki és anyagi világ zavaros káoszában mindezek más törvény alá tartoznának, mint a békeséges idők alatt. Nem!** Az idők és az alkalmak mind, csak az emberi lélek titkos és nyilvánvaló vágyainak felszínre törekvéséből adódnak. **Mindennek nyilvánvalókká kell lenni, hogy mind az egyesek, mind a csoportok önmagukat mintegy tükörben megláthassák. Mert az emberi öntudat tévelyeg.** Még a legszentebb dologban is inkább szereti a kerülőket és az útvesztőket, mint az egyenes utat, mely minden tépelődés nélkül célhoz vezet az embert. Mi lett volna, ha az Úr a farizeusokra és az írástudókra bízta volna az Ő evangéliumát?

Bizony nehezen jutott volna egy is az a maga tisztaságában az emberek tudatába. Azért mindent úgy kell a Földön elfogadni az

embernek, hogy mivel az ember tudatlan és bűnös, azért az isteni kegyelem nem adhat kezébe olyan értékeket, amit könnyen beválthat valóságos dolgokra, azonban múlandó dicsőségre, látszatos jóra és szépre is, mert ezzel nagyon vissza lehet élni és el lehet pazarolni a mennyei kincseket. A megtévedt sátáni csoportok rávetnék magukat ezekre a látszatos jókra és teljesen hatalmukba kerítenék a válaszüton haladó emberlelkek nagy tömegeit. **Azért van függönnyel eltakarva a jövő, mert a szegény bűnökkel megrakott lélek nem tudna bízni és remélni; nem látná elérhető célnak a megtisztulás állapotát, ha bepillanthatna azokba a sivárságukban is sok örömmel megrakott állapotokba, melyeken végig kell mennie, hogy tapasztalatot gyűjtve lassan megtanuljon úgy érezni és gondolkozni, hogy ezeknek a gondolatoknak és érzéseknek nyomán majd új életet és új világot teremthessen magának.** Addig az emberi lélek vergődik, hánykódik; vetődik egyik állapotból a másikba, egyik csalódásból a másikba, mert mindig önmagát találja önmagával szemben abban, amit sorsa eléje tár.

De ott van a nagy ígéret, az isteni kegyelem lépésről-lépésre egyengeti, igazgatja minden megmozdulását. **Ha az ember bizakodva, reménykedve fogja meg a feléje nyújtott segítő kezét és engedelmesen meghajol azok előtt az akadályok előtt, amelyek keresztezik az útját, akkor nem töri össze magát azokon, hanem belenyugszik, mert ez „az Isten tudtával történik”. Igen!** Az Isten tudtával történik, de nem mindig az Isten akarata jut érvényre az emberek világában. Ha az emberek szívében és lelkében az isteni akarat juthatna érvényre, óh akkor a világ nagyon boldog volna! De nem az isteni akaratnak engedelmeskedve éli életét a földi ember, hanem a bűnnek. A bűnön keresztül pedig a sátáni akarat megy teljesezésbe, azaz a sátáni akarat cselekvésével a kárhozatba vezető utat készíti elő napról-napra, életről-életre az emberi lélek önmaga, és mások részére. A bűn következménye valaki részére szenvedést készít elő, valakinek fájdalmat, lemondást, örömtelenséget, sőt igen gyakran kétségbeesést jelent. Az ember önző lelke, amíg csak lehetősége van rá, a fáj-

dalmakból és szenvedésekből kivonja magát, de szívesen beletaszít mást, s közben azt hiszi, sikerült megmenekülnie, és az mindig sikerülni is fog.

Azonban mindenki részére eljön az idő, amikor el kell fogyasztania bűneinek következményeit. Nincs kivétel ez alól senki részére, de aki belátja tévedéseit és az ezekből származó szenvedtető következményeket, és mint egyetlen segítő hatalomhoz Istenhez kiált segítségért, alázatosan aláveti magát a reá kiszabott javulás és javítási folyamatnak, azt a kegyelem maga veszi pártfogó törvényébe. Nem őrlődik fel, nem esik kétségbe, mert nem a szemet-szemért törvény vasnál keményebb igazsága szerint fizeti azokat az adósságokat, hanem jóval fizetheti a rosszat. A rombolás helyébe építenie kell, a gyengét támogatnia, a szenvedéseket enyhítenie, a rászorulókat segítenie, és gyógyítania, vigasztalnia kell. A szenvedőkön könyörölnie, az igazságtalanul bántottakért szót kell emelnie. **Egyszóval: az isteni törvényben helyt kell állnia annak, akin Isten megkönyörült.** A hívő embernek ez a kötelessége, mert Isten így akarta az Ő országát a megtért bűnösökkel benépesíteni. Ez a munka az Isten segítségével nélkül teljesen lehetetlen, ezért szükséges, hogy **az emberi lélek mindig szorosan simuljon az Úr igéjéhez, és minden cselekedetét és akaratát az Isten akaratához szabja.**

Ez egy intenzív lelki mozgékonytságot hoz létre, melynek mint feltétlenül szükséges kelléke az **alázatosság** mindjobban kifejlődik. **Ebben az alázatosságban oldódik fel az ember önértékelésének az utolsó foszlánya.** Ekkor, csakis ekkor érkezik el a megigazulásnak és a megtisztulásnak arra a fokára, amikor már nem téveszti meg a látszatigazság, és nem kápráztatja el az ön-maga felől alkotott jó véleménye. Közben azok a munkák és azok a véghezvitt cselekedetek, mint megannyi próbák, melyekkel jóra való készségét, hitét és engedelmességét kipróbálja az Úr, nem mindig hozzák meg azt az eredményt, ami kívánatos volna, mert a tévedés még a legtisztább jóakarattal sincs kizárva. Az ember tökéletlen, bukott lélek, és amíg a teljes tisztaságot eléri, addig legjobb és legszentebb törekvéseiben is tévedhet. Azért mondja **az Úr az Ő kijelentésében, hogy hetvenhétyszer is meg kell bocsátani, ha belátja tévedését és hibáját a hívő lélek és**

kész jóvátenni az abból származó bajokat. Ezek a kijelentések csakis az úton együtt haladó tanítványokra, a hitben élő, belátó emberlelkekre vannak szabva. Mi lenne, ha az összes gyilkos és tolvaj, csaló és hazug erre apellálna? Igenis, az embernek meg kell válogatnia a maga társaságát!

A hívők gyülekezete nem fogadhatja be a megtéretlen és a megtérésre alkalmatlan embereket, akik úgy az elveikkel és szokásaikkal, mint a maguk tévelygő elgondolásaival erőtlenné igyekeznének tenni az Isten törvényét! A világban kell lennie egy rendfenntartó törvénynek, hogy ember az embert lehetetlenné ne tehesse. Az isteni törvény tökéletlen utánzata ez, de akik az isteni törvényben élnek, vagy abban akarnak élni, azoknak sokkal magasabb fokú törvényben kell élni és mozogni. Azok a lélek finom érzésszálaít érintik minden szavukkal és cselekedeteikkel, és ami a szeretetnek ellentmond, ami árnyalatilag is fájó vagy igazságtalan, az már nem üti meg azt a mértéket, amellyel ezek a lelkek megméretnek. Ha pedig nem üti meg azt a mértéket, akkor már önmagától kiesik és egy alsóbb fokú korlát tudja csak a továbbbeséstől visszatartani. **Ez a korlát a feddés, a tudtára adás, hogy jóvátessen, kiigazíthasson a lélek valamit, amit nem tudott, vagy a szenvedély hevében nem vett észre.** A megbánás, a jóvátenni akarás, a bocsánatkérés, mint kiigazító és a harmónia helyreállítására törekvés a kiengesztelődés eszközei, - hogy az érzések ismét bizalommal fonódhassanak össze, és hogy az együtt-haladás töretlen erővel alkothasson egy kis világot a nagyban. Mint a hegyen épült város - az új, a mennyei Jeruzsálem - ragyogó fényt vethessen az alatta elterülő kevésbé fejlett világ lakosaira.

Nagyon szép feladat van a megtért emberlelkekre bízva ezen a Földön is. **Mint világító mécsesek úgy járják az élet útjait, az emberek között elhintve cselekedeteikkel a jó és igaz eszmét; áldásként élni a bűnökből és szenvedésekben élők között; nem megrontani, hanem gyógyítani; nem rombolni, hanem építeni a világban.** Ez már több mint beszéd, és a külső „szent” étellel való felesleges hivatkozás. Ezzel a szent küldetéssel bízott meg mindnyájukat a bűnöket megbocsátó isteni kegyelem. Ezt a szent küldetést, mint az Istennek kiengesztelődött szeretetét fogadjátok hálával. Ha nehéz is a teher, melyet a még sötétségben

járó tévelygő embertársaitok reátok raknak, ha sokszor kell megbotlani azokban az akadályokban, melyeket bűneikkel elszórnak, **ne mutassátok, hogy az felettébb fáj, mert ebben az ő sától irányított érzésviláguk kielégülést talál. Ti imádkoztatok titkon és fájdalmatokat ajánljátok föl a ti bűneitekért való engesztelésül, mert valaha ti is a sátán hálójában vergődtek!** És a viharok elmúltával meglátjátok, hogy az Úr áldásával meggazdagodva mennyien jönnek utánatok, mert az Úr azokra néz, és azokra bízza az Ő dolgait a Földön, akik engedelmesekek és alázasak voltak a megpróbáltatások napjaiban, és ez egyik pillanatról a másakra eljöhethet. Ne veszítsétek el sem a hiteteket, sem a reménységeket!

AZ ŐRÁLLÓK(*)

MERT SOKAN VANNAK A HIVATALOSAK, DE KEVESEN A VÁLASZTOTTAK

Minden korban megvolt azok részére a megpróbáltatás, akik az isteni világosság felé tekintettek és a sötétségből keresték a kivezető utat. Minden népnél és minden korban voltak elnyomók és elnyomottak, mert az emberben kiteljesedő sátáni természet alkalmakat keres és talál arra, hogy a jó és igaz eszmék mögött a maga ellentétes romboló eszméit belecsempészhesse a világi életbe. Ez volt az emberiségnek a legnagyobb tragédiája, hogy mindig félreértette az isteni akaratot, az isteni törvényt. Az ember mindig azon igyekezett, hogy miként tudná a maga értelmével megkeverni azokat a parancsolatokat, melyek az isteni kijelentésekben tudtára adtak neki. Azért sietnek minden időben a hamis próféták elfordítani az emberek szívét Istentől, hogy az ördögi természetnek helyet készítsenek az érvényesüléshez a világban. **Nem tudják, hogy mit cselekszenek, mert ha tudnák, hogy ezeknek milyen következménye lesz, és ezeket mindig nekik kell átszenvedni, akkor félne és rettegne az ember a bűntől. Mivel csak azt látja, ami éppen a jelenben játszódik le és csak**

a jelen hatását érzi, így könnyen megtéved és a pillanat kívánása lesz úrra lelkében is és - cselekszik vakon, minden bölcsesség nélkül.

Ezzel igen rossz következményeket szerez magának, melyek ha néha soká érkeznék be az életébe, akkor azt hiszi, hogy már nem is léteznek. Amikor azonban bekövetkeznek, már méltatlannak hiszi magát a szenvedésekre. Akkor tombol, átkozódik, és mindenkit okol azért, mert neki szenvednie kell. Pedig az egész emberiség csak egy embernek számít a nagy törvényben. Nem vonhatja ki magát senki abból a nagy közösségből, melynek a megszületés által tagja lett. A közösséget az „élet” adja meg, mely egyenlő arányban van elosztva egy-egy világtest felületén, de mindenkinek a maga előrejutásához a legszükségesebb formában. **Ha az emberek ezt tudnák, soha nem venné el senki a másik részét, mert akkor tudná azt is, hogy amit ő másnak cselekszik, ugyanazt kapja vissza.** Ezzel rögtön siet az emberi értelem a maga szeretetlenségét igazolni. Ha neki egy kicsit jobb és tűrhetőbb sorsa van és a másiknak nehezebb és nagyobb szenvedést kell türelmesen elhordoznia, akkor rögtön kész az ítélettel, hogy - lám ez a másik biztosan megérdemli sorsát, mert valaha ő is ilyen szenvedést okozott másnak. **Ezért nem szeretem én a „karma” rosszul megértett elméletét az emberek tudatában megrögzíteni, mert nagyobb kár származik belőle, mintha az ember a „véletlennek” tulajdonítja a bekövetkező rossz eseményeket.**

Ha így értelmezi a vigyázatlanságból, vagy felületességből történt bajt, szerencsétlenséget, akkor hamarabb megbánja és vigyáz, figyel, hogy az meg ne ismétlődjön. Ha úgy gondolja, hogy a baj a „karma” kiteljesedésének eszköze volt, akkor minden felelősséget elhárít magától és megnyugszik abban, hogy ennek „így kellett lenni”. Ez pedig egy szörnyű tévedés, mely következményeiben borzalmas bűnök szülőanyjává válik, ugyanis helybenhagyja a rosszat, felmenti a felelőség alól az embert és a fejlődés elé gátat állít. Az igaz, hogy az ember a maga fejlettségi fokozatához mértén gondolkozik és cselekszik a jóban és a rosszban egyaránt, mert minden fokozaton van bizonyos mennyiségű jó és bizonyos mennyiségű rossz, hiszen a Föld nem megrögzített

törvények szerint mutatja szellemi állapotát. Még most nem - ahhoz még fiatal égitest. Tehát fejlődési fokozatához mérten több a jó, vagy több a rossz az emberi lélekben. Az egészen primitív ember lelkében nyers ösztönök uralkodnak, de ezek nem okvetlen rosszak. **Azonban elromolhatnak, ha a fejlett értelmű embertől a rosszat látja, mint példát. Ugyanúgy a jó példa szintén jóra befolyásolja a még gyermeki tudatlanságban szendergő szellemű emberlelkeket.**

Nem ezekről az egyszerű lelkekről van szó, akik nagy kötelességeket rónak a fejlettebb emberlelkek csoportjaira, minden felfedezéssel és a tudománnyal kapcsolatban minden előrelépéssel, hanem azokról a közepes értelmiségű emberlelkekről, akik a világ előrehaladásában részt vesznek és nemcsak értelmükkel, hanem azzal is, hogy érzelmi világuk a szeretet által bizonyos magasságba felemelkedhetett. Ők azok, akik elhagyták az anyagban való turkálást és az élet nagyobb értékeit keresik. Ők azok, akik a szellemi okokat és okozatokat megtalálták azzal az isteni segítséggel, mely csak a „kiválasztottaknak” adatik meg. **Ezzel választotta ki az Úr a „világból” azokat, akiket üdvösségre akar elvezetni. Bár minden, a világban testet öltött lélek „hivatalos” az üdvösség elnyerésére, de azt csak az isteni gondviselés tudja, hogy ki, mikor érkezik el arra a fokozatra, amelyen kiválasztódik, azaz megéri az isteni és a szellemi dolgok felismerésére.** Ez a kiválasztódás nem a földi életben megy véghez, hanem a szellemi életben válik alkalmassá, vagy alkalmatlanná. Tehát ezeknek a lelke nagyobb és mélyebb érzésekre lesz behangolva, hogy az anyagon túl keresse az okát mindennek, hogy minden ütközéssel, ami földi életében éri, váljon le egy-egy keménység, egy-egy tévelygésre való hajlam a lélekről, hogy lelki szemeiről mindig leessen egy réteg, ami homályba borította szellemi látását.

A világhossagnál biztosan látja a célt, amely felé a fejlődés viszi az összemberiséget. Ezért munkát vállal önmagáért és minden életbehívott életért, mert tudja és érzi, hogy az isteni akarat erre predesztinálta. Ennek nem tud senki ellenállni, de mivel igen sok még az éretlen lélek, akinek szorgalmasan tanulni kellene, mielőtt szolgálatba lépne tehát az isteni gondviselés külön iskolát létesít,

és akik elég alázatosak és engedelmesek, azokat kisebb-nagyobb küldetésekkel bízta meg, hogy a Földön élő emberek között az isteni törvényt és az isteni akaratot megvilágosítva értelműkhöz közelebb vigye, hogy ezt megismerjék, megszeressék és kövessék. Ez az elválasztódás és kiválasztódás a világból. **Minden ezeknek a lelkeknek szól, mert aki ezeket az isteni üzeneteket magába veszi, feldolgozza a Szentlélek világosságával, és a mindenkori emberek értelméhez közelebb viszi akár beszéddel, de leginkább jó példával és jó cselekedetekkel, az igaz és nagy értéket visz magával.** Nem távolodott el messze a Földtől, mert az élet egyenletes lüktetése mindig több és több, szép és boldogító eredményeit szállítja oda hozzá, mely gazdaggá teszi az életét. Az isteni fény mind nagyobb és nagyobb rétegeket világít át részére, és megnövekedik érzésben és tudományban úgynyira, hogy a szeretet és igazság bősége mind több és nagyobb munkára képesíti.

Ez a munka nem kényszer, nem kötelesség, hanem öröm és békesség. Az isteni természet áthatja a lelket, és amely fokban áthatódik, abban a fokban halkul el a bűnös kívánság ereje, a tévedések lehetősége, mert a szellemi világosság mindent a maga igazi formájában és értékében mutat meg a szemlélő előtt. A bölcsesség tudománya ez, melyet nem lehet megtanulni, csak a lelkében átélni tudja az ember. Ezekkel a képességekkel felruházva fokról-fokra emelik fel világaikat a kiválasztottak, akár a Földön élve, akár a Földön túli életükkel, de mindenképpen áldásává vannak annak a világnak, amelyhez tartoznak vagy tartoztak. Mert mindegy az, hogy hol, merre érte el az emberi lelket az isteni nagy elhívás, a kiválasztás kegyelme, - az elhívás egy örök megpecsételés és előkészítés a kiválasztásra. **A kiválasztás Isten szólító, egyenesítő különálló gondolata, ami csak egyedül annak szól, akit illet.** Ez a szó azokhoz van irányítva, akik valamely megbízatásra vannak elválasztva vagy egyelőre csak jelölve.

Ezek azok a talentumok, melyekkel meggazdagodva lehet visszatérni a szellemi életbe. Mindannyian egy bizonyos külön elvégzendő munkával vannak megbízva, akiknek a lelkét megérintette a „hit”-nek, az igazságra való törekvésnek a lelke. Azért testvéreim, akik a földi élet nehéz keresztjét hordozzátok most,

ebben az időben, ne szomorodjatok, ne kétségeskedjeteK, az Istennek gondja van azokra, akiket ezzel az elhivatással küldött a Földre! **Az eszmék harcában álljátok meg helyeteket!** Az előrehaladás szele, vihara, ha megtépi is lelketek ruháját, de a talentumaitokat fogjátok erősen, mert **el kell mindenről számolni és nyereséggel kapjátok vissza.** És nem hiába állított benneteket éppen ezekben az időkben a Földre. Elmaradottak voltatok, de most behozhatjátok az elmaradás veszteségét. Már hanyatlik a Nap, - nem sok idő van hátra. Az égi kezek lenyúlnak, hogy segítsenek benneteket, mert értékek vannak rátok bízva, és ezeket be kell szállítani.

SPIRITISZTÁK, NAGYON VIGYÁZZATOK!

(*)

Nem mondtam-e már annyiszor, hogy a spiritisztáknak nem szabad olyan nagy és széles betekintést engedni a túlvilág titkaiba, mert a földi ember tudata nem elég érett és bölcs ahhoz, hogy helyes képet tudjon magának alkotni azokról az elrejtett dolgokról, melyeket a természettörvény jónak ítélt az emberi értelem elől elrejteni. Elég egy embert élete tévelygéseire és bűneire rávezetni, vagy a tekintetét ezek felé irányítani, mert ezt sem tudja úgy felfogni, hogy abból a szellemi énjének legyen valami előbbre vivő haszna. A földi én hibáit, bűneit belevegyíti a legszentebb fogalmakba is, és ahogyan az emberi én érdekei diktálják az igazságot, úgy rögzíti le a lélek magának, hogy egy csalódással és egy ütközéssel gazdagabb legyen a lelke a szellemi életben. Pedig most éppen ezekben az utolsó idők előjátékát képező helyzetekben és állapotokban nagyon is szükséges volna, hogy az emberiség magába szálljon. Szükséges az is, hogy számot vessen önmagában mindazokkal a vétkes tévedéseivel, melyek a véget siettetik és a kegyelem forrásait elszűkítik úgyannyira, hogy még azoknak is súlyos fájdalmat teremtenek ezekkel, akik különben nem oszthatók be azokba a kategóriákba, melyeknek a sorsa belet.

Mert vannak, akik segítségül küldetnek azokban az időkben a Földre, amikor a nagy leszámolások megtörténnek. **Az utolsó idők előjátékai ezek a történések mind, melyeket végigéltek, és nem hiszi azt senki, hogy mennyire fontos most minden szó, minden cselekedet, mert most még meg lehet térni.** Most aki észhez tér és nem szégyelli bevallani hibáját, bűneit, - hanem mivel látja a bűn óriási orkánáa fajulását és szenved is tőle, - az a maga bűnbánata mellé odaállítja azt a mindent felülmúló isteni ajándékot, hogy az „ember” meglássa az Isten mérhetetlen szeretetét és segíteni akarását azokban az ismeretekben, melyekkel a megjavulni akaró emberiséget az utolsó időkben gazdagította. Mert **a spiritizmusban olyan rejtett dolgokról vonta el a fátyolt, melyeket eddig mélységes titok fedett. Az utolsó idők emberének minden percében hálát kellene adni ezért a nagy kegyelemért, mert ez annyit jelent, mint amikor egy ház ura odaadja minden ajtónak a kulcsát, hogy az idegen szabadon rendelkezhet mindennel, ami a házban van.** Aki ennek a rejtett tudománynak a birtokában van, az mindent magáénak tekinthet, amit ott talál, de csak ha azt a ház urának elgondolása szerint használja fel.

Ti is mindenről tudtok, ami azelőtt rejtve volt az ember szeméi elől. Kevés azoknak a száma, akik ezt a tudományt a maguk javára tudják felhasználni. Sokkal többen vannak, akik a maguk és mások kárára cselekszenek, mert megelegyítik saját bűnös elgondolásaikkal és bűneikkel, hogy hiú dicsőséget vegyenek maguknak a földi múlandó életben, és kárhozatot szerezzenek az örökkévalóság időt nem ismerő örök jelenében. **Nagyon vigyázatok! Ne elegyítsétek meg az isteni igazságot a magatok földi téves igazságával! Ne keressétek a múlandó jókat, melyekért igen hosszú nélkülözéseket kell majd elszenvedni!** Mikor itt van az ideje tudjatok lemondani, mert amikor lemondotok valamiről, azt máris megkaptátok, de hamis úton ne törekedjete semmit elérni, mert szörnyű leszámolása van és lesz azoknak, akik hazugsággal, hamissággal értek el valamit. Azok a rejtett dolgok, melyeket olyan mohó szomjúsággal szívott be az emberiség, nagyon sokat megmagyaráznak, ami az életben eddig ismeretlen volt. A szüle-

tések, az életkeretek változata, a lélek különböző próbatételei, kiigazítási lehetőségei, mind eltakart igazságok voltak. Ezekre csak az Istenbe vetett hit és a feltétlen megadás, és az isteni törvényekkel szemben való engedelmség adta meg azokat a kioldozásokat, melyek megtisztították és megigazították az emberi lelkeket.

És ez volt a boldog korszaka az emberiségnek, amikor a hite által megigazulhatott; amikor megértette az ember, hogy nem lehet senkinek önmaga igazságával a törvény kényszerítő hatalma előtt megállni, csak annak, aki átadja magát a krisztusi kegyelem átalakító hatalmának. Ezek felajánlották magukat ennek a mindent felülmúló hatalomnak és életüket annak szentelték, hogy minden teremtetett lelket megnyerjenek ennek az igazságnak. Természetes, hogy a világ nem vette be azon módon a megtérés és lemondás igazságát és a szenvedés nem marad el. Így ma sem marad el azoknak életéből, akik az Úr megtérésre, bűnük, hibáik elhagyására intő szózatát elegyítetlenül adják tovább az embereknek. **A világ fejedelme az ő zsoldosaival üldözteti és kárhoztatja azokat, akik az igazság világosságával megmutatják az utat a tévelygőknek.** Nem egyszer éppen azok támadják, akik vele egy úton haladnak egy ideig; akik vele egy tálba mártanak, azok árulják el, mert a gonoszság még nem tisztult ki a lélekből és a lappangó kór hevennyé lobban a sátán érintésére. Azok kiabálják a „*feszítsd meg*”-et, akik nagy várakozásokkal vannak eltelve, akik még nem adtak és nem adnak semmit az igazság terjedéséért, **még egy órát sem tudnak áldozni önzetlenül érte**, de máris kapni szeretnének, lehetőleg sokat, mindent, csupán azért, mert hisznek, és amit ők hisznek megkívánják, hogy más is elhiggye azokat éppen úgy, mert ők csalhatatlanok.

Ezek a hit világosságává terjesztésének a vámszedői. **Nem mindig a pénz, az anyag jelenti a vámot, hanem jelenti nagyon nagy fokban a dicsőség utáni olthatatlan vágy. A hiúság nagyobb zsarnoka és parancsoló hatalma a léleknek, mint a pénz és a gazdagság utáni sóvárgás.** A szellemi úton való közlés, mint egy csaléteknek kitett áldozat, vonzza magához azokat a szereplési és hatni vágyástól hajtott lelkeket, akik mint egy otfelejtettnek látszó prédára, úgy vetik rá magukat a médiumi „munkálkodásra”. Akiken keresztül a megtévesztés szellemei

gazdag aratást seperhetnek be, és szórhatják szét a gyenge lelkek közé az Isten törvényét megerőtlenítő, hódító maszlagokat. Ezeket ugyanazok a gondolkozni nem tudó és nem akaró lelkek veszik be, - és nagy az ilyeneknek a száma - akik azután, mint kártekonny sáskák felemésztk az isteni ige által beoltott és megfogalmazott jó és igaz eszmék gyenge eredményeit a lélekben. Azért mondom, nehéz az embernek megtérni még akkor is, ha erős korlátok közé van a lélek szorítva.

A vasnál keményebb körülmények bármennyire is egyengetik a lélek útját előre, mégis kitör, és minden korlátot igyekszik lerombolni maga körül, hogy semmi meg ne gátolja akaratában. Ez nem egy megállapítás, ez maga az igazság. A káros, a bűnös, a kárhozatra vivő igazság! Az utolsó idők előjátékának leforgó erőpróbáját élitek most, és azért nem lehet most semmit mondani nektek, földi embereknek, mert nagy tétek forognak kockán. **Lehet mindent megnyerni és lehet mindent elveszíteni ezen a játszmán.** Én nem játszhatom ki a Gondviselés angyalainak a számításait és nem állíthatok fel egy ellenvéleményt. Amikor mindennek vége lesz, belátjátok majd, hogy miért tettem ezt. Annál jobban megértitek ezt, amikor mint szellemek megtértek a magatok szellemi világába. Nagy kiválasztódások, nagy előrehaladások és nagy visszaesések lesznek láthatók ezeknek az időknek eredményeképpen. Én azt mondom örüljete, és adjatok hálat, hogy ezekben az időkben részt vehettetek, mert **a nagy átértékelések ideje ez, melyben évszázadok munkájának eredményei vizsgáznak. Boldog az, aki igazán Istennek átadott lélekkel keresztül tudja magát vonszolni ezeken a nehéz időkön.**

Az, aki megáll az igazban és nem rendül meg az Isten igazságába vetett hite, az boldog időket ér meg még a Földön is - annál inkább a szellemi életében. Aki viszont a gonosz csábításának nem tud és nem is akar ellenállni, az elveszett lélek. Aki most megáll a hitben, a reménységben, Istenbe vetett bizalomban, az ha vannak is a múltból tartozásai, és **ha nehéz is a teher, amit most hordoz, az nagy enyhületet nyer, nagy könnyebbülése lesz életének.** De csak akkor, ha kitart a jóban és igazban. Aki viszont siet a Sátán által kínált kívánatos jó után és elhiszi, hogy az neki jár, az nagyot és üreset nyel, ha mégoly üdítő volt is az az

ital, amire rászomjazott. Az végig kell hogy küzdje az utolsót, az igazit és, ha most kétes eredménnyel vizsgázott, az még kétesebb lesz. Akiket az Úr áttemel ezen a nagy viharon és letesz a forgószél talán a közeli jövő kies mezőjére, adjatok érte hálát és dicsérjétek az Isten megtartó kegyelmét. Arra ne is számítsatok, hogy előre valamit tudtok, mert nektek lassan észrevétlenül alakul át sorsotok.

Ma még nem is sejtitek, és holnap már természetesnek találjátok, - nem is lehetett volna másképp. Azért **ne lázongjatok és ne zúgolódjatok a gonoszok ellen, mert olyanok ők, mint a fű a réten: ma még zöldell, virágozik**, hánya-veti módon hatalmaskodik, holnap olyanná lesz, mint a vesztőhelyre induló reményvesztett hervadó száraz kóró, aki eljátszotta minden jó ajándékát, amit Istentől kapott. Azért nem jó az embernek, ha nagyon sokat tud, és nem jól tudja, amit a szellemi dolgokról tud, mert nemcsak földi életét, hanem a szellemi életét is eljátszhatja értéktelen földi dicsőségért, a hiúságnak olcsó kielégüléséért. **Ilyen a múltak fessegetése; a karma elmélete; a duálok félreértett földi találkozásai; az önmegváltás haszontalan feltételezése, és még egynéhány kiselejtezni való a spiritizmus szótárából.** Maradjatok egyszerűek, szerények, és Istenbe vetett hittel tűrők a szenvedésben, bizakodók és reménykedők, mert **az Úr látja a ti hiteteket és benne vetett bizakodásotokat!** Megtart és megjutalmaz gazdagon érte benneteket, ha hűek és igazak maradtok. Ő szándékait keresztülviszi azoknak érdekében, akik az Övéi voltak és az Övéi maradtak; akik nem pártoltak el tőle, akik várták mikor jön el az ő Uruk és Szabadítójuk.

A BOLDOG BIZONYOSSÁGBAN ÉLŐK KÜLDÉSE(*)

Nem az igazak és becsületesek világába kell a világosság, ahol mindenki önmagában hordozza a maga fényforrását, hanem oda kell az ilyen világosság, ahol homályba van burkolva a bizonyosság. Nehezen tudja megtalálni a kereső is azt, ami hiányzik; annál kevésbé tudja megtalálni az, aki még nem is tudja, hogy valami

elveszett, amire nagy szüksége volna, ha az életet valóban élni akarja. Nos, hát ez az a világ, ahol mindenkinek minden hiányzik, amire szüksége volna, de nem tudja, hogy mi az, és nem tudja, hogy miként használja, ha megvan. Mert itt még az is elhomályosodik, aki a világosságból jött, és az is eltéved, aki tudja a járást. **Kell az, akinek a lelkében elolthatatlan lámpás van, hogy az világítson, amíg feljön a Hold, hogy tájékozódjon a Föld vándora. Akinek már vannak bizonyos megszerzett kincsei, annak már van mit féltetnie, de akinek nincs semmije, attól nem vehet el semmit a kísértő, és ezért nem is töri magát a kísérettel.** Minek? Úgyis csak apró szolgálatait veszi igénybe, és ha odadob neki egy-két csillogó üvegszemet, már meg is van jutalmazva. Nem így azokkal, akik már értékek felett rendelkeznek. Óh, már van munkája és gondja - hogyan használja ki adottságait, amivel a lélek a földi világba lett elküldve, vagy - hogyan akadályozza meg, hogy a magával hozottakat kipakolja és a világnak megmutassa.

Ez az első dolga azokkal, akik neki nem kedvesek. A lélek persze ezekről mit sem tudva igyekszik rendeltetését betölteni és bár nehezen, de mégis ér el valami csekély eredményt. Ezek a kis eredmények későbbben megszaporodnak, de nagy küzdelemmel tud csak előrejutni, s hogy a nagy zűrzavarban magát egyensúlyban tarthassa, neki is szüksége van a hasonlókkal való összekapcsolódásra, és ezek mivel szintén hasonló próbákkal küzdenek, nagy igyekezettel kapcsolódnak össze; de a külsőben és a rendeltetésben való különbözőségükben eltérnek egymástól, és ez okozza a későbbi csalódásokat egymásban. Árnyalati eltérések mindig vannak, még a legnagyobb jóakarattal rendelkező emberek között is, mert ha még olyan nagy és szent igyekezettel akarják is a jót és igazat megérteni és követni, maga a fokozati különbség is nagy eltérési felületeket hoz létre ugyanazon a síkon mind az érzésekben, mind a gondolkodásban. Ezeket csak a szeretetben való munka tudja összekapcsolni, hogy egymást kiegyenlítve és kielégítve az isteni akaratot teljesedésbe vigyék. Hogy az emberi lélek minden esetben megértse mi az isteni akarat, arra nincs is szükség, mert az emberi értelem éppen olyan szűk korlátok közé van szorítva, mint az élet. Képtelen az apró

nüanszok megkülönböztetésére és így nem is szükséges, hogy minden kicsiny okozat kiindulási okát ismerje, amíg a Földön él.

Az Istenbe vetett bizalom és reménység létrehozza a feltétlen, a kérdezősködés nélküli engedelmességet, a gyermeki ráhagyatkozás boldog, nyugodt érzését, amely érzés természetes és folyton tartó összeköttetést hoz létre az isteni és emberi lélek között. Ez az összeköttetés növeli meg a bölcsességet, a szeretetet és vele együtt azokat a képességeket, melyek mindig magasabb rendű megbízásokra teszik alkalmasokká. Minden eltérés egymástól, felülről nézve megtalálja összehangoló magyarázatát, és így minden miéltre megvan a válasz a magasabb létsíkon. Azért nem szükséges a földi embernek mindennek az okát keresni és ismerni, mert szűk határok közé szorított értelmével úgysem tudná felfogni azokat az igazságokat, melyeknek megértésére még nem érkezett el. Így könnyen félreért és ferde utakra téved következtetéseiével. Ilyen ferde utakon tévelygő lélekcsoportok egyik veszteglő helye a földi világ és annak szférái. **Szenvedve kénytelenek tanulni az isteni igazság ábécé-jét, melyből tapasztalataik útján kell maguknak leszűrni azt a bizonyos bölcsességet, hogy abban az irányban, amely felé elindultak, nem számíthatnak semmi jóra és boldogítóra, csak csalódásra, szenvedésre és fájdalomra.**

Ez, mint hozzákötött sorsa kíséri őket életről-életre a változatok gazdag sorozatain keresztül. Ez a rettenetes bizonyosság, amely elől nem térhet ki senki, sem az időben, sem az örökkévalóságban. És ha van egy szükséges dolog, akkor az a legszükségesebb, hogy ezelől a rettegett bizonyosság elől az emberi lélek kitérhessen, amíg a lehetőségekben gazdag földi élet birtokában van. **Ezt a nagy kegyelmi ajándékot: a földi életet adta az isteni szeretet a megtérésre.** A bizonytalanságból a bizonyosságba, a valótlanságból a valóságba, a száműzetésből, a boldogságból kirekesztettségéből, a boldog otthonba való visszatérés lehetőségébe helyezte a kegyelem minden Földön élő ember lelkét, **aki elfogadja a jót és az igazat, mint vezető elvet az élet útjain.** Annak nem kell félnie a haláltól, mint minden jónak és szépnek a megsemmisítőjétől, annak nem kell küzdenie és vívódnia a félelmetes jövő gondoljaival, mert annak kinyílik az isteni gondviselés

soha meg nem szűnő gazdag tárháza, és bőségesen ellátja mindazzal, amire szüksége van a léleknek a létnek minden formájában.

Ezt a nagy ajándékot, ennek az ígérletét bízva az Úr azokra, akik már tudják és érzik is ezt a boldog bizonyosságot lelkükben, hogy vigyék hírül szenvedő és a bizonytalanságban tévelygő emberi életüket élő testvéreiknek a Földön, hogy **van szabadulás, van lehetőség a jobb, a szebb, az igazabb, a csalódástól mentes életre, ha a Földre szállt isteni Igét, a Krisztus igazságát megismeri és ezek szerint cselekszik az ember. Bizonyosságot tenni erről a maga életével, törekvésével, valósággá tenni, kiteljesíteni az isteni akaratot, amennyire csak lehetősége van az embernek, ez a feladatuk a küldetésben lévőknél.** A feladat szép, a megbízatás ajándék, mert a Földön nem igen jut érte sem hála, sem dicsőség. Maga az, hogy az isteni jóért és igazért a lélek feladatot vállalhat azok között, akik még nem tudják, hogy ők a kárhozat völgyében járnak, és a halálra vivő cselekedeteikben az eljövendő szenvedéseik csíráját rakják le, és nem tudhatják kinek-kinek mikor telik be a pohár, mikor csordul le, és önti el a gyötrelmem sok reményekkel felduzzadt életét. Ezt úgy nevezzük, hogy ez mentési munka, mert az idő hihetetlenül közel van, hogy a Föld kiokádja magából a megsűrűsödött bűnöket és következményeikbe beletapadt szellemeket. Ne fájjon nektek az, hogy a Földön ilyen sorsotok volt és van, tudnotok kell, hogy **ez nem a ti hazátok. Itt csak átutazóban vagytok. Egyszer majd megérkeztek az igazi hazátokba, és elszámoltok a rátok bízottakról.**

A HIT: VISSZATÉRÉS AZ IGAZSÁGHOZ(*)

KERESSETEK ÉS TALÁLTOK

Jaj annak, aki nem tud cselekedeteinek más okát adni, mint amit a saját lelkében lévő önzés és telhetetlenség diktál, meg a hatalmaskodó bosszú és kegyetlenkedésre hajló elvadult természet. Tehát a másféle ok mindig tévelygés, az elgondolások és eszmék világában van. Természetesen ez nem erény, és éppen úgy megégeti vele a száját, mint aki gyanútlanul, nagy hirtelen az

éhségét akarja csillapítani a forró étellel. Aki nemcsak a maga részére akarja megszerezni a vágyott jobbat, hanem mások részére is juttatni akar az elért sikerek eredményeiből, az enyhébb bírálat alá kerül és az, amikor látja, hogy a tűzről elvett étel nem élvezhető, csak bizonyos folyamat kiváráásával, az hamarabb kigyógyul sebeiből. Ez a bevárás, amíg az étel meghűl. Ez a hűlési folyamat nem történik simán, mert éppen az alatt kemény harcokat kell megvívnia azokkal a ragadozókkal, akik a kész prédára sietnek, hogy mohóságukat - mindent és mindenkit megmarva és elűzve - korlátlanul kielégítsék. Ezek a tévelygők igen hamar belátják, hogy kár volt a nagy kockázat ezekért a biztos csalódásokért, és megcsalódva ödöngenek az élet országútján vigasztalanul. Ugyanis az Istentől elpártolt lélek nem tudja egyhamar megtalálni a visszavezető utat.

De amikor nagy nehezen megtalálta, akkor sokszor a másik végletbe esik. Azért mondom én tinéktek gyermekeim sokszor, hogy nem a cselekedetek milyenségén és mennyiségén épül Isten temploma a Földön, hanem a lélek helyes irányban való fejlődésén van a fő hangsúly. **Hiába akar, és bármilyen erősen akar is a lélek valami nagyot elérni, hiába cselekszik, erőlködik amíg a felsőbb, igazán segíteni képes szellemi erők nem tudják áthatni a lélek minden rétegét, hiába emelkedik minden felül, csak vissza kell térnie a kiindulási ponthoz, ahonnan eltért az egyenes iránytól.** Mert minden cselekedete, minden alkotása haszontalan és téves eredményeket hoz létre. Azért van a Földön a sok szenvedés és csalódás, azért veszíti el oly sok ember a hitét, mivel látja a sok és nagy eredménytelenséget, mely mint átok kíséri minden próbálkozásánál. Mert nem a helyes irányban keresi az ő életének és sorsának a megoldását. Ezt az életet ne számítsad azok közé az életek közé, melyeket a lélek az önmaga kifejllesztésének, vagyis az önmaga énjének a kimanifesztálódásának a céljából kapott. Ez egy oldalhajtása a nagy fának, mely még most gyenge ugyan, de szép gyümölcsöket ígér a jövőre, és könnyen lehet, hogy a fa többi ágait a többi gyengén termő ágakat elnyomja még ez az utolsó és ezek lesznek a vezérágak, mert ez hozza majd a legszebb és legjobb gyümölcsöket.

Azért mondom ezt jó előre, hogy tudjad azt a magad gondolatában elosztani, amikor minden beérkezik a maga beérési idejére. (Eszter életére vonatkozik). Minden a helyes irány keresésétől és megtalálásától függ. Bár sokan azt hiszik, hogy mi sem könnyebb, mint ezt megkeresni és megtalálni. De nagyon téved a földi ember, ha azt hiszi, hogy önmaga akaratával, vagy fáradtságával, értelmével, okoskodásával, vagy ügyeskedésével megtalálhatja. Nem! Hiszen láthatjátok azt napról-napra, hogyan bukdácsolnak azok is, akik közvetlen a világosság közelébe jutva a tévelygés országútját választják a keskeny, de biztos célba vezető út helyett. Láthatjátok magatok is, hogy mint térnek el az útágazásoknál azok, akik látszólag megértik az én beszédemet; aki vezérfonalként idézték és idézik a krisztusi igétet, de az életük kis és nagy próbái közepette elfelejtik, hogy ezek nemcsak a másik testvérenek, hanem nekik is szólnak, mert nekik is meg kell térniük tévelygéseikből. Áll ez, nemcsak a hitetlen és tudatlan emberek sokaságára, hanem éppen a hívő és már ismeretekben gazdag emberlelkekre nézve is.

Meg kell térni minden tévelygéseiből mindenkinek, mert az isteni kegyelem napja szükséges, hogy napról-napra jobban megvilágosítsa és megigazítsa az ember lelkét, hogy a mai napra felvirrasztott emberi öntudat tisztábban láthassa a tegnapi ember tévedését és bűnét, hogy attól magát megőrizve előkészíthesse a holnapi megvilágosító kegyelem elnyerésére. Ez a napról-napra megújuló kegyelem, napról-napra más emberré, más lélekké teremti át az embert. **A napról-napra való Isten felé fordulás, a neki való mindig új lelkesedéssel és mind mélyebb alázattal való meghajlás és az engedelmesség, melylyel az ember az isteni akaratot végig hagyja az életén teljesedni anélkül, hogy azzal szembefordulna. Ez adja meg igazán azt az egyenes irányt, mely nem kívülről látszó, hanem belső nagy átalakulást, újjáteremtődést hoz létre. Mert ez a cél.** Ezt az irányt kell megtalálni mindenkinek azokban az ismeretekben, azokban a meggyőzésekben és bizonyosságokban, melyeket az isteni kegyelem a „kereső” és „kutató” emberlelkeknek adott, és ad napról-napra. Ez minden csak kívülről van, ez

csupán az ember ébren lévő kereső szellemének figyelme, a láthatatlan valóságok felé irányító lenge szellőcskéje, hogy ennek a nagy titokzatos világnak gazdag, kincsekben bővelkedő élete felé fordítsa az ember tekintetét.

Amíg a testben él a szellem, addig mindez a „hit” világához tartozik. A testi élet is elég gazdag az eshetőségekben és lehetőségekben. A földi ember pedig, mivel nem láthat be a valóságok világába, a csalogató lehetőségek lidércclángjaitól csábítgatva vakon követi és később már makacsul hajszolja azokat a lehetőségeket, melyek valójában részére nincsenek, és belesüpped a bűn mocsarába. **Beszennyezi lelkét ezekkel, és megtépelt lelki ruhájával nem léphet be a valóságba, ahol a részére félretett boldogság várja őt. Le kell a bűn szennyét, mocskát a lélekről tisztogatni, hogy beléphessen a tiszta és igaz boldogság világába, amit a Földön keresett, és a Földön akart elérni! A Földön azonban senki nem érheti el, mert az, ami a Földön annak látszik, az minden csak utánszat. Rövid ideig tartó káprázatos álom, melyet legtöbbször hosszú, véget nem érő szenvedés követ, ha az ember nem az Istentől kimért sorsa juttatta abba a lehetőségbe, hanem igaztalan úton szerezte meg azt. És ha még csak ugyan kimért sorsa-végzete adta is életébe azokat a kívánatos javakat, de nem úgy sáfárkodott ezekkel, ahogyan az isteni törvény ezt előírja, bizony sok szenvedéssel kell megtanulnia, hogy mit mulasztott el, és mit nem kellett volna megcselekednie. A valóság Istennél, Istenben van! Ami Istenen kívül esik, az nem valóság, az csak látszat, amely megsemmisülésnek van alávetve.**

Minden látszataból fel kell a valóságra ébredni, mert Isten lehetével újabb és újabb valóságok állnak elő, hogy a teremtettség gazdag pompája mind tökéletesebb ragyogásban tündököljön. A tévedések nem maradhatnak meg tévedéseknek, mert a való világ realizálja ezeket. Amikor pedig a tévedés és tévelygés valósággá lesz, ha nem is egy egész örökkévalóságra, de szenvedést okozó gyötrelmes hatásával félelmetes állapotokat teremt annak a részére, aki azt létrehozta, így minden bűn, minden tévedés, ami az isteni törvénytől eltér, magában hordja ítéletét. **Érdemes-e ítéletet hordozni egy egész életen át? Érdemes-e szenvedést okozó**

valóságokra törekedni és a lélek jóra és igazra vágyódó érzéseit ezekre elpazarolni? Nem balga-e az olyan emberlélek, aki ilyen valóságra törekszik? Igen, balga mert nem hiszi és nem tudja, hogy ő milyen szűk látókörű. A kis - szenvedést okozó - apró, csalóka örömkért eldobja a valóságos jót és a boldogságot, békét eredményező igazságot. Ezek hozzák a világ emberére a sok bajt és szenvedést. De minden éjszaka után közeledik a hajnal, és minden hajnalt megelőz a derengés, és ez a derengés ideje. Amikor a hajnal megmutatja az első sugarakat, már tud az ember tájékozódni. Az árnyak felbomlanak, - félelmetes erejük megszűnik és megtörik. A tévelygés árnyai felbomlanak, mert az igazság hajnalpírja már az ég peremét befesti, és lassan eloszlik a köd, mely idáig az emberlelkek látóhatárát befedte. Ilyen az emberi élet irányítás nélkül.

Ilyen az önző, bűnökben alámerült csoportok tévelygése. Akinek azonban világossága van Istentől, az nem téved el, az nem „hisz” a sátánnak, hanem hisz az örökkévaló változatlan isteni igazság diadalmas győzelmében. Az úgy él és úgy cselekszik, hogy az a napfénynél is megáll a maga értékében. Aki mindvégig megáll, az győzedelmes lesz mind a földi, mind a valóságos élet átértékelő mérlegén. **Aki végig megáll, az ne féljen, mert nem éli át a nagy kataklizmát - azt az isteni kegyelem átemeli azokon a gátakon, melyeken a sátán kifogja a maga áldozatait. Ne féljeteK és ne rettegjeteK!** Az irányt felismerni és abban haladni már maga is védelmet és oltalmat nyújt a kísértések ellen. Azonban meg kell erősíteni azt az összekötő szálát, mely láthatatlanul, de erősebben mint a vaslánc együvé kovácsolja azokat, akik igazán egyirányban haladnak, és egy úton. Azt tudnotok kell, hogy emberek lelkén és az emberek érzésein, cselekedetein keresztül kiteljesedhetik, azaz valóra válhat Isten akarata a Földön. Mindnyájan eszközei lehettek az isteni akaratnak, ha megcselekszitek, amit Ő akar, de mindnyájan elbukhattok és a sátán eszközeivé válhattok, ha nem úgy cselekedtek, ahogyan az isteni igazság előírja. **Mert ezen múlik az emberi lélek sorsa, jövője, boldogsága, vagy boldogtalansága itt és az eljövendő életben.**

AZ ÁRNYALATOK FONTOSSÁGA(*)

A finom meghatározások a valóságos mérlegen sokat nyomnak. Éppen ezeken az árnyalatokon buktak el azok az emberlekek, akik valamit már tudnak, akik már ráléptek a visszavezető útra. Az egészen durva bűnökkel bevont lelkű embereknél az már nem nagy különbség, hogy sikerül-e vagy nem a támadás, mert azok még úgyszólván „abból élnek”, ami gonoszt sikerült megcselekedniük. Az ő életük még a gonoszban zajlik le, és amíg az ő bűnlajstromuk be nem telik, addig ők szabadon cselekedhetnek. Azonban amikor ez betelt, az ő részükre nem mozdul meg a kegyelem, hogy bármivel is visszavezesse őket az egyenes útra. Azoknak még ez az út nem létezik. Hanem rájuk szakad a következők egész láncolata, amely alól nincs menekülési lehetőség. Ez az ő törvényük, a halál és a szenvedések törvénye, mert a gonoszt a lélekben csak ez tudja megtörni. Azért nem irigylődő a gonoszok pillanatnyi öröme és látszatos sikeres eredménye, mert ez csak egy csepp a tengernyi rosszhoz, amit fel kell nekik dolgozni. **Azért mondom én mindig tinéktek gyermekeim, hogy tanuljátok békén túrni és hordozni a földi bajokat, mert mi ez az arasznyi kis földi élet ahhoz a nagyszerű valósághoz, amelyre készültök?**

Igen, készültök mindnyájan, akiknek igaz megértés és megtérésre való hajlandóság van a lelkében, de sajnos igen kevesen értik meg, és így igen kevés lélekben van meg a megtérésre való „hajlandóság”. Amit annak gondolnak sokan, az csak egy halvány vágyakozás csupán a jobb és boldogabb élet felé. Azért próba a földi életnek minden változata, minden állapota, mert mindenben diadalra kell jutni az isteni igaznak és jónak, hogy az ember ezáltal megtalálhassa azt a boldogságot, amire vágyik. Hamis eredményeket elérhet egy-egy kis időre, de ezzel csak a valódi jótól távolodik mindig tovább, messzebb és nehezíti meg a visszatérés lehetőségeit. **Az igazi megtérés nagy és szent dolog, akár a Földön a testi élet állapotában megy véghez, akár a szférában. Azonban ami a Földön történik, az sokkal nagyobb és értéke- sebb, mert a Földön a hit által történik és ez a hit, ami ilyen**

nagy és egész öröklétre kiható eredményt tud létrehozni, az már teljes értékű igazság, mert igazsággá vált a cselekedet által. Ez az ilyen lélekben teremtőerővé vált, és az isteni erőket vonzza magához. Cselekszik azután már nem ő, hanem az isteni Lélek. Az isteni Lélek pedig hatalmas dolgokat tud végrehajtani az egyszerű és alázatos emberi lelken keresztül.

Igaz, eközben elég az áldozati oltáron az egyéni én akarata, vágya és törekvése, de megtalálja önmagát, akarátát, vágyainak beteljesedését abban a nagy és szent eredményben, melyet az önmaga akaratával sohasem tudott volna elérni. Amíg az ember meg nem érti az isteni akaratot, és nem tudja felfogni lelki kedélyvilágával annak nagy és boldogító voltát, addig nem tudja érezni azt a vágyakozást, amely mindent félreállít, semminek tekint, csak hogy ezt az állapotot elérhesse, és ebbe belemerülhessen. **Azért szükséges az, hogy az ember érezzen jót és igazat, érezze ennek az áldásait, hogy lelke az által gyarapodjon erőben és világosságban. Szükséges, hogy tanuljon megkülönböztetni, hogy az igaz jót a hamis jótól elválaszthassa; hogy az igazban magát kiképezhesse; és minden cselekedetében és ítéletében az igaz jónak szerezzen érvényesülést - miáltal minden megmozdulásával az isteni akarat mehessen a Földön is teljese-
désbe.** Óh, mennyivel boldogabb lenne a földi élet is, ha az isteni igaz és jó szerint történhetne minden; ha az emberi lélekben nem juthatna szóhoz az önzés, a harag, a gyűlölet; ha az ember gögje nem építené fel a válaszfalakat és nem értékelné önmagát feljebb, mint a másik szenvedő embertársát; ha nem igyekezne ravasz fondorlattal a maga javára kihasználni a másik ember bizalmát, vagy kényszerhelyzetét; ha nem élne vissza azokkal az előnyös képességeivel, melyekkel hasznára lehet a vele együtt élő embercsoportoknak!

Bizonyára nagy áldást hozna a világra és nagy jólét és boldogság volna az eredmény. Ezt, igen, ezt akarja az Isten! Azt akarja, hogy az ember boldogan munkálkodjon az élete napjaiban, és élvezze munkája gyümölcsét! Érezze a szeretet mennyei törvényének napról-napra új életet fakasztó csodáját és hálaadással emlékezzen meg mindezeknek adójáról az ő mennyei Atyjáról, aki mindezzel megajándékozta! És amikor eljön a test levetésének

napja, bizalommal hajtsa fejét a boldog álomra, mert tudja, hogy az, aki a testben gondját viselte, és szerető Atyja volt, az a valóságos életben is vele lesz, és még nagyobb boldogsággal ajándékozza meg engedelmes gyermekét. Ezt, csak ezt akarja az isteni akarat! **Boldogságra nevelni a megtérő lelket, mert az ember nem tudja hogyan, miképpen lehet boldog, hiszen a bűn, a tévelygés nem engedi, hogy boldog lehessen.** A saját hibás elgondolása szerint igyekszik berendezni az életét, mert azt hiszi, hogy ha a látszatot megszerezte, azzal már a boldogságot is elérhette. **Ez a tévedés az embernek sok szenvedésébe kerül, amíg megtanulja, hogy a boldogság nem a külső világból jön, hanem a benső lélek Istennel, az isteni törvénnyel való együttrezgésből jön létre.**

A tévedező, bukott emberlélek csak tökéletlen eredményt tud önmagából, elgondolásaiból létrehozni. Ami tökéletlen az már hibás, és ami hibás, az még hibásabbá válik minél messzebbre tér el a tökéletestől. Így jönnek létre a bűnök, a lélek beszennyeződései, melyeket letisztítani csak az isteni szeretet értünk hozott nagy áldozatával lehet. Ennek az áldozatnak kell letörölnie a tévelygő emberlélek utolsó önáltató, gögös önértékelését is, hogy megszűnjön minden képzelődése az iránt, hogy önmaga erejéből, önmaga akaratából jobbra, igazabbá, vagy tökéletesebbé tudna lenni. **Nem! A bukott lélek önmaga erejéből nem tudna soha-soha felemelkedni. Az isteni kegyelem nélküli fokozatos súlylyedés következményeképpen csak szenvedés következhet az eltévelyedett emberlelkek csoportjaira.** De a betegek mellett is vannak ápolók, a vándorok között is vannak vezetők, akik ismerik az utat, az ápolók is ismerik a gyógyszert. Sem az egyiknek, sem a másiknak nem az ő egyéni élete a fontos, hanem a hivatása. Így amikor letelik szolgálatának az ideje, megkapja a fizetést és boldogan megy haza, hogy kipihenje az úti fáradságokat, és a betegek melletti szorgoskodó segítségét.

Ez a hivatása mindenkinek, aki már kijárta a földi élet iskoláját. Aki már tud olvasni az élet könyvéből az már megtanulta azt, hogy az Isten szereti, és nem akarja, hogy egy is elveszen, akit megteremtett az élet boldogságának élvezésére. Az út fárasztó és

tüskés, a betegek nem tudják, hogy mit cselekszenek, mert ha tudnák hálás köszönettel volnának ápolójuk iránt. De nem tudják azt sem, hogy betegek, csak szenvednek, mert értelmetlenek, a bűn megszállottjai. Ez irányítja tetteiket, és hol a vízbe esnek, hol a tűzbe, csak egyszer-egyszer akkor eszmélnek fel, amikor a bűn következményei már fojtogatják őket, vagy az emésztő tűz lángjaiban vergődnek. Ekkor a kétségbeesésben felemelik tekintetüket és a segítségért kiáltoznak. Lásd a gazdag és a szegény Lázár történetét. **A szenvedések pillanataiban lehet a segítő kezeknek hozzájuk férni, de közben a segítő is szenved, mint ahogyan a Megváltó is rettenetesen szenvedett, amíg a megváltás nagy és szent munkáját végezte el miértünk, akik akkor még a bűnben benne voltunk, de az Isten megdicsőítette az áldozatért. Azonképpen megdicsőít minden áldozathozót, aki az Ő nevében valamit cselekszik az eltévelyedettekért, hogy hazavezesse őket.**

A SZABADAKARAT JELENTŐSÉGE(*)

Nem lehet az emberi életből kiszakítani egy részt és azt mondani, ilyen az ember. Az ember, amíg a Földön él, **nem jó és nem rossz, mert a végső mérleg adja meg az értékét.** Az a végső eredmény, amelyet magával visz a szellemi életbe. Mert még ott sem lehet megállapítani rögtön azt, hogy mit ért el, csak miután már feldolgozott egy bizonyos részt földi életének eredményeiből. A mi Urunk kijelentése, mint egy távolról világító lámpafény, úgy biztat és úgy vezet, irányít, mutat és erőt ad a küzdelemben: „*aki végig megáll az üdvözül*”. **Végig megállni a jóban és igazban, kitartani az üldöztetésben, nem tagadni meg azzal az igazsággal a közösséget, melyet Ő mutatott meg, ezt jelenti a végig megállás. A hűség, az állhatatosság a jóban, mely nem ingadozik, nem tagadja meg sem szóban, sem cselekedetben azt az igazságot, melyet mint vezető elvet elfogadott, az jelenti a megállást.** Az isteni akarat nem azokban az eseményekben megy véghez, melyeket az emberek az ő bűnös lelkiségükkel lét-

rehoznak. Ezt egy pillanatig sem szabad hinni, de az ember „szabad akaratú” teremtménye az Istennek és ezt a szabad akaratot, mint egy megmérhetetlen nagy kincset, mennyei vagyont az ember a Földön a maga belátása szerint használhatja fel a maga fejlődésének érdekében.

Nagy kincs ez, melynek értékét fel nem foghatja az ember, csak amikor elveszítette, akkor látja, hogy mindent elvesztett. Ez a szabad akaratú cselekvés hozza meg a boldogságot vagy boldogtalanságot nemcsak a földi életre, hanem sokkal inkább az örök életre. Mert az ember földi élete csak egy kiszakított részeske abból a nagy és örök jelenből, amely sokszor hosszú lejáratú bűnhődés végeláthatatlan sorozatait foglalja magába, melyet egy elrontott iránykövetéssel indított meg a maga számára. Ez mindaddig tart, amíg a lélek fel nem ismeri, hogy elrontotta a kezdetet és vissza nem tér a kiindulási ponthoz. Ezt rendszerint nem a Földön téveszti el, hanem ott, ahol még alig látszik a különbség a jó és a rossz irány között. Többszöri tévedés után ide kerül a földi anyagvilág sötét útvesztőibe, ahol sokáig tévelyeg az önmaga alkotta hibák és bűnök labirintusaiba, és nem találja meg a kivezető utat, és mindaddig, amíg valakinek - talán több világossággal és biztosabb irányérzékkel rendelkező léleknek - a vezetésével megtalálja az egyenesen kivezető utat a szenvedések felhalmozódásából. **A szenvedés nagyszerű nevelő eszköze a léleknek, amíg nem tudja megkülönböztetni a jót a rossztól, de azután már áldozat és ez mindig a jó és igaz érdekében történik.**

Mert kétféle szenvedés van: amíg az ember azért szenved, mert gonoszat cselekedett és ennek következményétől szenved, az tanító, vezeklő eszköz a törvény kezében, de ha a gonosztól szenved, akkor már egész más cél van eléje szabva. Ha nem látható és emberi értelemmel ki nem kutatható ok is az, mégis valamely magasabb célt szolgál, melyet csak a gonosszággal vívott küzdelemmel lehet elérni, vagy legalább is megközelíteni. Ebben a küzdelemben sebeket kap a lélek és ezek fájnak; jobban fájnak, mint amikor az ok-okozat kiteljesedése miatt szenved, mert akkor ösztöni énjében megérzi az igazság jogos kiegyenlítését, de ha mindez már elrendeződött az emberi lélekben, akkor éli át ezeket

a nehéz kérdéseket. Ez is nehéz korszaka a lélek fejlődésének, de ha megdől az ember lelkében az „ember” igazsága és a szellemi szempontok végleges hatalmat nyernek az emberi felett, akkor már ott van a diadal dicsfénye. **Bearanyozza azokat a szenvedéseket, hogy kedvessé tegye a lélek előtt és az ember előtt is, mert tudja és érzi a lélek: ez az áldozat az isteni nagy áldozat mellett kicsiny parány csak - amit Ő érettünk hozott.** Ezek nélkül a kicsiny áldozatok nélkül sötét és hideg volna a földi élet, nem volna melegítő napfény, nem volna világító Nap, mely nem válogatja ki, hogy kinek világít és kinek melegíti át és kinek termékenyíti meg a világot.

Természetes az, hogy nem a gonoszakért történik mindez, hanem azokért, akik már nem cselekszenek gonoszt, és nem töltik meg a világot szenvedést okozó cselekedeteikkel, hanem szeretet-érzéseikkel és munkálkodásukkal a világ áldásává válnak. A kicsiny áldozatok következményeként vannak a világon a szép, a jó, a boldogító eredmények, melyeket a gonoszok sietnek elkapkodni és saját részükre felhasználni. De mindez csak múlandó érték, amely elmúlik az időben, és minél többet harácsol el ezekből a gonosz, annál nagyobb nyomorúságot teremt a saját részére, mert ez nem marad el, ha pillanatnyilag késni látszik is. **Eljön az idő, és ez már igen közel van, amikor szívesen mindent visszaadnának az elharácsolt dolgokból, csak megválthatnák magukat a félelmetes jövőtől, mert az isteni ítélet, ha késik is, de nem marad el, és félelmetes, rettenetes az igazság velőkgig ható szava, amikor számon kéri még a vadállatoktól is azokat az áldozatokat, amelyeket megemésztettek. Azok pedig, akik ezekben nem vettek részt, nyugodtan várják a vihar elmúltát, mert lelkükben tudják és érzik, hogy tőlük nincs számon kérnivalója a természettörvénynek.**

A nagy számonkérés idejéig a gonoszok balgán okoskodnak, mint mindig, akik nem hisznek az örök változtathatatlan igazság végleges győzelmében. Akik nem hisznek abban, hogy az isteni hosszútűrésnek is van határa és ehhez a határhoz mindig akkor érkeznek el, amikor a legszilárdabbnak hiszik a hatalmukat. És egyszerre, amikor a legvidámabban gúnyolódnak a bárkaépítő

Noékon, akkor szakad meg a folytonosság a múlt és a jövő fonálán, mert a múlt minden hatalmával és megépített erősségeivel együtt eltűnik, és a hitből épített reménység jelenéből épül meg az új jövő, melyhez a múltnak semmi köze sem lesz többé. Ti, akik ma igaz hitből és a hitnek cselekedeteiből éltek a reménység bárkájában várjátok a vihar elmúlását, ne féljeteK, ne rettegetek, nem talál el a villám, ha fejeteK felett cikázik is, mert ti nem vonzóatok azt, ha a békességes tőrésben kerestek menedéket. A békességnek lelke megóvjja, megvédi a ti életeK hajóját és kies partokon köt ki veleteK a vihar elmúltával. **HiggyeteK és bízzateK, az isteni kegyelem megvédi azokat, akik az Ő világához, az Ő törvényeihez tartoznak.**

AKI MÁR GONDOLKODIK(*)

AZ ÉLET ÚTJA ALIG ÁTTEKINTHETŐ

Nem lehet azt időben meghatározni, amit az emberek nehéz felfogásához és még nehezebb jóra való igyekezetéhez kell hozzá mérni. Mert mindez nagyon nehezen hozzáférhető; így nehezen alakul ki a fejlődésnek az a bizonyos pontja lelki szemeik előtt, amelyet el kell nekik érni, ha meg akarnak pihenni. Mert az ember szemével nézve nem látja azokat az akadályokat soha, amelyek előtte állnak, mint kikerülhetetlen eshetőségek, ha csupán a maga önző érdekeit tekinti fő célnek. Néha sikerül egy-egy ilyen előre nem látott akadályt kikerülni, nagy ravaszsággal és számítással, de ez igen ritka. Azonban mindig ezt az egészen ritka lehetőséget veszik figyelembe, mert mindenki azt hiszi, hogy majd ő lesz az a szerencsés, aki eszével és furfangjával kijátszhatja a sors igazságosztó számtörvényét. Az emberek elfelejtik, hogy az élet útja nemcsak egyenes, hanem görbe, és alig áttekinthető. Alig számol egyet és már a kettő nyomul előre, mert az egynél nem állhat meg semmi. És ahogyan az élet előre nyomul, úgy kérnek helyet az élet követelményei is. Mindezeknek mindig úgy kell történnie, hogy zavartalanul juthasson előre a folytatás. Az ember azonban

balgán fut azok után a saját maga alkotta képzeletek után, melyeket nem tud elérni, mert azok csak délibábok és nem valóságok.

Közben múlnak az évek, az alkalmak. A lehetőségek lefutnak mint a patak vize, és az ember hiába fáradozott és törte magát azon, hogy valamit elérjen, mert már mindentől messze van. Az önmaga boldogságának a megalkotása nem sikerült, mert ő maga sem alapozhatta meg létét egy percig sem a múlandó életben. A sors kereke forgatja hol fel, hol le, de akár fenn van egy pillanatra, akár lenn, nem tud megpihenni, ha a belső pozitív értékek hiányoznak a lelkéből. Ezeket nem szerezte meg annak idején, amikor a lehetőségek birtokában volt. A kerék forog, ezzel minden embernek tisztában kell lennie, mert csak úgy juthat előre. **Azért az embernek abban a tudatban kell élnie, hogy ma ő van lent, holnap én leszek lent - a nagy sorskerék alsó részén rajtam lesz a súly, tehát pontosan úgy kell élnem és gondolkodnom, hogy ne nehezítsem, ne súlyosbítsam annak a sorsát, aki ma lent van, mert holnap vár rám ugyanaz a sors.** Aki embertársának a sorsát megnehezíti, önmagának árt vele! Senki sem kerülheti el azt a sorsot, amit ha a legcsekélyebb megmozdulásával is, de másnak az életébe beleültet. Mi ebből a nagy tanulság? Az, amit az Úr megmondott, mint az élet nagy rejtélyének a megoldója, hogy **„amint ti akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, azonképpen cselekedjete ti is övelük”**.

Végeredményben, ha értelmetlen is az a tudatlan és bűnös ember a vele szemben való jó és igazságos bánásmódra, **nem egészen neki cselekszi az igaz ember a jót, hanem részben az isteni parancsnak engedelmességgel szolgálattól, részben önmagának, részben a világ átépítésén dolgozva az isteni gondolat kiteljesedését munkálja vele.** A gonosz ember nem épít, és nem dolgozik a jóban, hanem rongálja a jónak eredményeit, és pusztítja a maga részére is esedékes javakat. Tehát nem várhat semmit a jövőtől, csak a szenvedést és a terhek hordozását. Ez a vezeklés nehéz útja, s akik ezen járnak, mind elégedetlenek sorsukkal. Amikor nagyon elfáradnak és a terhek súlya alatt sokszor összeroskadnak, egy-egy kis pihenést nyújt részükre a sors. Amikor a nyomás alól egy kicsit felszabadulnak, a még le nem kopott és el nem erőtlenedett bűnhajlam újra hatalmába veszi a lélek

erőit, és felemeli fejét, hogy az igazság ellen és ezzel Isten ellen harcoljon. Az ilyen léleknek az utóbbi állapota gonoszabb, mint az első, és még súlyosabb terhet rak magára. Mivel nagyobb a teher, még nagyobb a nyomás lefelé. Pillanatig tart csak a pihenés a hosszú úton, mely még előtte áll. A célt, a tökéletes jóvá és igazzá levést el kell érnie minden léleknek, ha örökkévalóságok választják is el a makacs ellentétbe süppedt lelkeket. Azért mondom: **az élet a Földön áldozat azoknak, akik már az igaz és jó szépségét és boldogító voltát megértik, és akik megízlelték azt az áldott életet, ami ebből és ennek nyomán fakad.**

Szüksége van a világnak azonban ezekre az áldozatokra, mert ezek tartják fenn a világot; ezek teszik elviselhetővé a földi életet; ezek teremtik széppé a természetet és öntudatlanul, akaratlanul ezek vezetik a fejlődést abba az irányba, melyet az isteni akarat a részükre kijelölt. Minden megtért emberlélek, aki Krisztus útjára lépett és azon nemcsak szóval, hanem cselekedetekkel is bizonyos haladást ért el a jóban és az igazban, az ebben a munkában részt vesz. Háromszoros kihatása van ennek a munkának. **Előszőr**, mint isteni akaratnak, kiteljesítő eszközeként hat a világra. Mint küldött, mint munkával megbízott építi minden igaz jóval az Isten országát az emberi szívekben. **Azután**: építi a világ jövőjét, mely minden fordulónál minden gonosz ellenére is, könnyebb és jobb életet biztosít a Föld emberének mindazokkal a munkákkal, melyeket igaz és alázatos szívvel az Úr szolgálatára szentel. **Végül**: mindezeknek eredményeképpen megépül az ő saját lelkének otthona abban a hazában ahol már minden biztos alapokon nyugszik, mert minden jó és igaz örök birodalmat talál ott, ahonnan elindult: az Istenben, az Istennél. Ez a nagy cél szükséges, hogy minden fáradozó, kétségeskedő és csüggedésbe hanyatló lélek szemei előtt lebegjen, mert nem kicsiny cél, nem könnyű feladat az, ami a csüggedő lélek előtt áll. Ha nehéz is a feladat, fáradt is a lélek, a cél nagysága és szentsége újra meg újra fellelkesíti a küzdő embert, hogy nagyszerű feladatát végezze el úgy, ahogyan az mint befejezett tényt maga elé elképzelte a szent hevület emelkedett lelkiállapotában.

Mert szükséges az, hogy a törekvő léleknek legyenek ilyen szent és felemelkedett lelki lobogásai, melyek mint a villámlás a

sötét tájat bevilágítsák a lélek minden részecskéjét, és rávilágítsanak a lélekben még meghúzódó gyengeségekre és gyarlóságokra. Ezek még akadályul állnak a szellem előtt, hogy a magasabb rendű igazságokat is valóra válthassa a maga nagy és szent törekvéseiben. Ezt szolgálja az életnek a titokzatos és érthetetlen rendezetlenségnek látszó kuszátsága. Az emberi lélek csak akkor kezd valakinek látszani, amikor már szellemi és lelki problémái vannak, melyekre feleletet keres. Egyszerűen, amikor gondolkodik. Ez adja meg az értékét. Addig csak testet öltött árny, aki csak a *világon* élők megpróbáltatását jelenti. Jól értse meg minden emberlélek: **a bukott szellemek önmagukban semmik és senkik, lézengő értéktelen szellem foszlányok csupán, akik a szenvedéseknek és a halálnak vannak eljegyezve születésük előtt és után is, mert ez az ő lételemük! Értéket csak az jelent, ami igaz és jó bennünk van, amennyit megértünk, amennyit hiszünk, és amennyit cselekedetekben megvalósítunk. A világosság gyermekeinek élete nem vet árnyékot a földi világra, hanem áldást hint szét amerre csak megjelennek. Azért ők már nem senkik és nem jelentéktelen árnyak, hanem valakik, akikre gondja van mennyei Atyjuknak és az Ő gondviselő angyalainak.**

AKI KRISZTUS SZERINT AKAR ELSŐ LENNI

(*)

Nem az szükséges, hogy az ember csak a saját egyéni életét lássa és azt szemlélje, mert akkor okvetlen belejut a meghasonlásba. Az élet a Földön egy nagy közösséget jelent abban az értelemben, hogy egy cél fogja össze, amelyet ennek a közösségnek el kell érni. Ez a cél pedig nagyon szép és boldogító a közösség minden egyes tagja részére. Mivel az ember ezt még nem minden részletében képes felfogni, így ellene cselekszik, mert azt hiszi és úgy gondolja, hogy ő jobban megoldja azokat a kérdéseket, amelyeknek megoldásával megrövidíti az utat és hamarabb eléri az ő egyéni boldogságát, mintha magát beolvasztja a nagy egész által létrehozott bonyodalmak megoldásába. **Ez pedig nagy tévedése az emberré lett szellemnek, mert az ember minden kínos és fájdalmas problémája nem csupán egyéni, hanem úgy össze**

van forrva a közösség, és ezzel egyidejűleg a saját érdekével is, hogy ezt egymástól elválasztani lehetetlen. Ezt az összekuszált és már-már lehetlenné váló életet az ember a maga értelmével soha-soha megoldani nem tudja. Csak egyedül az isteni szeretet és bölcsesség képes abba a mélységbe lehajolni, és onnan az emberi lelket kiemelni, ahová ez a tévedés juttatta.

Ez a tévedés viszi bele az ember lelkét minden szélsőségbe és oktalan szertelenségbe, mert az ember mindig ki akarja vonni magát abból a nagy közösségből, melybe az isteni akarat helyezte bele. Nem tudja elképzelni az isteni elgondolás kiteljesedését a maga mélyre esett ítélőképeségével, mert mindent a saját tévedésén keresztül néz, és így nem tudja megérteni a földi élet célját sem, ha szenvedésteljes állapotokból tekint kifelé. Hiszen minden oldalról kínlódó és vergődő emberi életet lát maga körül, eltekintve azoknak a keveseknek az életétől, akiket egy-egy pillanatra felvetett a hömpölygő ár sodrása, hogy az élet napfényes felszínén egy pillanatig csillogjon, mert a másik pillanatban már ismét lefelé sodródik a többivel együtt, akik talán érintkeztek a napsugár melegítő fényével, talán nem. Mindegy, akár találkozott a napfényvel, akár nem, az élet forog és forgatja azt a cseppekből álló nagy folyót, melynek a célja a tengerekbe jutás, hogy onnan a Nap fénye felhővé emelje ki azokat a cseppeket, melyek átengedték magukat a melegítő Napnak.

A Földön nem lehet azokat az engedményeket az emberi léleknek biztosítani, melyeknek nagy kamatait sokszor élvezheti a földi emberi állapotban is a lélek. Ezzel azonban nagyon kell spórolni, mert a sátáni elvekkel megrakodott lelkek, mindent a saját életük feljavítására és feldíszítésére használnak fel. Ha ezt nem tehetik meg valami folytán, akkor gyűlölik és üldözik a „kedvezményezettet”, mert a sátáni elv nem tűri a közösségi elgondolást. Az csak uralkodó és elnyomott osztályt ismer el. **A szolgálat szépségét és nagyságát nem ismeri, mert az engedelmességgel jár.** A sátáni elv szerint csak a parancsolás elégítheti ki az emberi lélek vágását. Az uralkodás, a minden felett való rendelkezés, a hatalom, a dicsőség és az élet javaiban való bővelkedés - ez a sátáni elvekben mélyen alásüllyedt emberlelkek vágya. Ha nem érheti el ezeket, és fájó szívvel kénytelen látni azt, hogy más elérte,

mérhetetlen gyűlölet és bosszúvágy lesz úrrá a lelkén. Az irigység szítja ezt fel a lélekben, mely rombol minden meglévőt, ha nem lehet az övé. Azért tette az Úr annakidején azt az örökké fénylő kijelentést a hatalmas római helytartó előtt: „igen, király vagyok, de az én országom nem e világból való”.

Nem, e világ országaiból egy sem az Ő országa, mert ezek az ellentétes elvek szerint kormányoztatnak és ezek szerint élnek és hordozzák a bűn és tévedés rabszolgaságát életükön és lelkükön. Ettől a kínzó, gyötrő állapottól nem mentes sem a szegény, sem a gazdag, sem a kényúr, sem a leigázott rabszolga. **„Ti közöttetek pedig nem úgy lesz, mert aki első akar lenni, legyen az a ti szolgátok”.** Aki első, vagyis kiváló akar lenni a vele egy igazságot követők között, **az legyen a szolgálatban első, az engedelmes-ségben kitűnő, és az alázatosságban kifogástalan.** Mert e világ hatalmasai uralkodnak az általuk meghódított alattvalóikon, de **a mennyei király országában az uralkodik, aki minél többnek szolgál, minél többnek megmutatja, hogy szelídséggel és szeretettel mennyi bűntől és a bűn következményétől sérült lelket mentett meg az igazi élet számára.** Mert a bűn következménye nagy és terhes szenvedéseket teremt annak részére, aki azt elkövette. De nemcsak annak részére, hanem mindenki részére, aki csak közel, vagy távol esik hozzá. Így a világi élet át meg át van szöve bűnnel, és a bűn szenvedtető következményeivel, és mégis a földi szférák szenvedő szellemeinek milliárdjai sóvárogva várják azokat az enyhülést ígérő lehetőségeket, melyeket csak a Földön való megszületés nyújthat nekik, mert **a lélek gyötrelme nagyobb és kínzóbb, mint a földi testben.**

A földi testben sokszor pihen a lélek kínzó emlékeitől, mert az élet változatos benyomásai mind külön-külön érzeteket váltanak ki belőle, de az időt nem ismerő örök jelenben lassan tud a lélek kiemelkedni abból az állapotából, melyet megrögzített a maga részére. **Azért a testi élet nagy szenvedései is eltörpülnek a lélek örökkévalóságnak tetsző kínos állapotával szemben. Ugyanakkor, kínos és gyötrelmes az olyan szellemnek a földi élet, aki már megtisztult azoktól a bűnöktől, amelyekben a Földön élők túlnyomó része szenved és egymást szenvedtetni.** És mégis szükséges, hogy ilyen áldozati bárányok is megjelenjenek, hogy

az igaz és jó meggyökerezhessen a Földön - hogy legyenek, akiknek lelkében kikeljen és termést hozzon **a jó mag, az Isten ígéje**. Kellene az apró kicsiny lámpások a bűn éjszakájában, hogy igaz és becsületes életükkel, odaadó munkálkodásukkal, tűrésükkel, hitükkel, Isten iránti engedelmességükkel, oldó- és bontó-hatást érjenek el, és megtisztítsák egy kis időre maguk körül a légtér. Útjelző táblák ők a nagy vándorúton, akiket csak akkor ismernek fel valódi értékük szerint, amikor már nincsenek, amikor már nem tudják senkivel sem a helyüket az úton betölteni többé.

Nekik nem igen jut ki a dicsőség vagy az elismerés, mert a sátáni elvektől fűtött lelkek idejében sietnek a kis fényt eloltani. De nem is óhajtanak földi dicsőséget venni. Ezeknek tekintete az előttük járt dicsőséges Krisztuson függ, és boldogan lépnek az Ő itt hagyott földi életének nyomába, hogy azon haladva „haza”-érhessenek. Ők is hagynak nyomokat, ha nem is olyan tökéleteket, de az Úr alázatossága, az Ő békességes tűrése és engedelmissége kell, hogy hasonlítson hozzá. És mindnyájan, akik hallgatják az Igét és az gyökeret vert a lélekben, szükséges, hogy rálépjenek erre az útra, az Úr útjára! Szükséges, hogy felvegyék a keresztet és úgy is kövessék Őt - nemcsak szóval, hanem igaz, odaadó lélekkel! **Aki pedig felveszi a keresztet, azt e világ fejedelme nem hagyja békén, hanem háborgatja. De az Úr meggyőzte e világot, és vele a világ fejedelmét. Aki Hozzá siet és bízis is Benne, azt Ő semmiképpen nem hagyja el, hanem megharcolja az Ő harcát azokért is, akiket kiválasztott a munkára.**

A HASONLÓ LELKI TERMESZÉTEK VILÁGA

(*)

A lelki rokonság hatalmas törvény, melyet nem lehet semmiféle számításból soha kihagyni. A szellemi egyöntetűség mellett is vannak nagy eltérések, de a lélek minemősége teljesen kiszámíthatatlan. Azt látni és tapasztalni kell, hogy elcsodálkozva szemlélhesse a teremtmény a teremtő Isten gazdag, sokszerű elgondolásainak az árnyalatokra bontható és mégis eredeti alkotásait. Bár a szellem képviseli az egyéniséget, de mégis a lélek meg-

nyilatkozásai adják tudtul a Teremtő akaratát és akaratának kiteljesedését a teremtett lényben. Nem tudom, mennyire sikerült megértetni magamat ebben a kifejezésben, de remélem a későbbiekben megértitek azt, amit már többször is igyekeztem megmagyarázni, de mivel az emberi fogalmak egészen a tárgyi kifejezésekhez vannak kötve, azért csak nehezen tudja az ember azt magában feldolgozni a valóságnak megfelelően. **A szellem a gondolat lényegét, a cselekvés és akarat irányát szabja meg. A lélek a maga érzése szerint dolgozza ki, úgy hajtja végre, és úgy érzi a visszahatást - a jót és rosszat egyformán -, ahogyan az, az ő lényegtörvényében eleve le van fektetve szellemi születésének pillanatában.**

Úgy tökéletes, ha ez kiteljesedhetik. Minden szellemi egyéniség egy ilyen kis lélekvilágnak az isteni napja, hordozója és a végtelenséget, a határtalanságot magába fogadó központi szerve, melyet a szellemi akarat kiterjeszthet, hogy elférjen benne az egész teremtettség, és összehúzhat a legkisebb parány állapotára. Ez képezi mindig az én-t, ezért nem tud még a szellem sem önmaga felett olyan hatalmat gyakorolni, hogy teljesen urává lehessen a lélek gondolatainak és vágyainak, mert a lélekben teljeseedik ki a szellemi mag egész irányító törvénye. Ez az irányító törvény pedig annak a szellemnek a sorsa, feladata, útja és célja. A célbaérése jelenti az isteni gondolatnak kiteljesedését az egyéni léleknek a legteljesebb boldogságát. Azért mondja az Úr: **„én neveden szólítalak téged, mert te az enyém vagy”**, mert azt a nevet senki sem ismeri, senki sem tudja, csak a Teremtő és a teremtett lélek. Ez az a titkos összeköttetés, melyet nem fedezhet fel senki és be nem tolazkodhat senki a Teremtő és a teremtett közé, azért **mindenkinek a legközelebbi hozzátartozója az Isten. A legteljesebb szeretet, a legteljesebb önátadás az isteni Lélekből sugárzik reánk, és ha a teremtett lény megérti és csak egy kicsit is viszonzni képes ezt a szeretetet, minden megoldódik benne és körülötte.**

Az élet nem annyira rejtélyes és titokzatos, nem bonyolódik bele az igazság és hamisság szálaiba, hanem megérzi a teljes igazságot és szívesen cselekszi a jót, mert az isteni természet győzel-

met aratott a tévedés és tévelygés lelkén. Az élet nehézségei elmaradnak mögötte észrevétlenül, mert nem botlik bele és nem akad meg benne; a nagyobb világosság felbontja az árnyakat. Mik azok az árnyak, melyek félelmetességükkel megrontják az élet szépségét, megakadályozzák a békés fejlődést, és szörnyű viharokat idéznek fel félrefejlett lelki természetükkel? A sötétség, a halál birodalmának előhírnökei, a tagadás szellemeinek lelki termékei ezek, melyek szenvedést okozó megnyilatkozásaikkal telehintik az életet és poklot teremtenek maguk körül, melyben végül ők maradnak egyedül, vagy a hasonlókkal együtt. **Igen, a hasonlók világa a hasonló vágyaktól és törekvésektől irányított lelki természetek egybevonatva világokat alkotnak.** Ezek a világok visszatükrözik a lélek minden érzését és gondolatát, hogy ezzel önmagát, mint egy tükörben megláthassa, és ennek eredményét a maga előrehaladásához felhasználhassa. Ez vagy a **mennyországot**, vagy a **poklot** mutatja meg, melyet a lelkek maguknak teremtenek. A lélek megnyilatkozásai vagy boldogságot, vagy szenvedést teremtenek meg. Azonban ez még mindig csak átmeneti állapot a lelkek külső eredményeiben. A valódi hasonlóság a lélek legbensőjében az isteni lényegtörvényben van elrejtve, - lebukhat, felemelkedhet, de ezt meg nem változtathatja.

Akik pedig csakugyan közeli rokonságban vannak, azok ezen a kikutathatatlan lelki természetükön keresztül megérik ezt. És ha itt van az idő, akkor mindenen keresztül egymás felé vonzatnak, mert ez céljuk elérését sejteti a lélek mélyén szunnyadó vágy felébredésében. Mindenben van ilyen nemes vonzása a léleknek, de nehezen tud utat törni az érvényesülésig. Minél magasabb rendű világosság sugárzik a szellemtől kifelé a lélekbe, az annál finomabb érzéseket és vágyakat hoz a tudat elé, melyeket az átvilágít és, vagy munkába állít, vagy félreteszi alkalmasabb időkre. **Az isteni Lélektől átsugárzott szellem bölcsességet és szeretetet ad tovább annak, akit sorsa a közelébe sodor. A rokonlélek megéri ezt, és szeretettel viszonzza.** A hasonló cél, a hasonló munka mindjobban összeolvasztja az érzéseket és egymás megsegítésére még áldozatot is hoznak. A szellemi szeretet mélyebb, bizonyosabb és nehezebben félretehető, mint a Földön, de éppen

ezért megnyilatkozása nem olyan külsőséges, mert a legnagyobbnak látszó földi szeretetnek is sokszor csak szenvedélyes önszeretetből származó követelményei vannak. Ezek még nehezen kezelhetők a szellemi törekvések megvalósításához, ezért bizonyos próbákat kell átélniük, hogy megértsék azt a szeretetet, **mely nemcsak kapni akar hanem a viszonzás reménye nélkül adni is tud, azaz áldozni is tud, mert csak akkor kezdi megérteni az isteni szeretet mindenekfeletti voltát.**

A TERMÉSZETTÖRVÉNY IGAZSÁGOS- SÁGA(*)

A SZEGÉNYSÉG ÉS GAZDAGSÁG FONTOS KÉRDÉSE

Az emberi sorsokat intéző nagy hatalmak mindent bölcsen és helyesen intéznek el, ha az a jelenben nem látszik is helyénvalónak. A jövő képeinek kialakulásához azonban kellenek a sötét árnyalatú hátterek is, hogy jobban előtűnjön a fénylő igazság, melynek vezető szerepe van és lesz a messze jövő kilátásaiban egyes szellemek és emberek életében. Az emberek gondolkozásában, érzésviláguk kialakulásában mindig nagy és fontos kérdés volt **a gazdagság és szegénység kérdése.** Nagyon kevés ember mondhatja el magáról, hogy nem szenvedett kísértést ebből a tantárgyból. A vagyon elosztása, az anyag mikéntvaló felhasználása nagy gondolattömegeket termelt ki nemcsak az emberek világában, hanem a szellemek világában is. Ennek a kérdésnek a megoldása még különben előrehaladott gondolkodású emberek életét is belemártotta az anyagi céloktól megsűrűsödött tévelygések mocsarába és nemegyszer hatalmas erővel húzta őket le a mélybe, amikor gondolataikkal az egész világot vélték felemelni. **Ez azért van így, mert az emberi gondolatoknak és érzéseknek is van próbája, szűrője, hogy semmi tisztátalan be ne mehessen a mennyek országába. Az isteni kijelentéseket sokan úgy vélik,**

hogy megértették, azonban sokszor egész közönséges kérdéseken buknak el, mert nem tudnak kitalálni a komplikált lélek útvesztőjéből.

Ezeket sok tévelygésével építette ki a maga és kortársai részére csupán azáltal, hogy az isteni dolgokat bírálgatva, saját elgondolásait jobbaknak, bölcsőbbeknek tartva ő bele akart nyúlni a természettörvény alkotta megoldásokba. Azok helyett pedig a maga igazságát akarja, mint irányító hatalmat érvényre juttatni mind a világi életben, mind a Földet körülvevő légköri szférákban. Ezek a próbálkozások mindig nagy mozgolódásokat és minden rétegben nagy eltolódásokat hoznak létre. Ilyen nagy és erős eltolódásoknak az idejét élitek most ti gyermekeim a Földön. Természetes, hogy minden réteg megmozdul, mert a természettörvény igazsága tiltakozik az emberi beavatkozás ellen. Mivel fejlődni, haladni kell ugyan, de ennek a fejlődésnek nem lefelé, hanem felfelé kell irányulni, és miután a meglévő erők és hatalmak nem értették meg a természetet vezető elvek nagy parancsát, az alsófokú tényezők törtek előre, hogy az anyag nyers és erőszakos törekvésének tért hódítson az emberi tömegek lelkében. Az anyag felülkerekedett a szellemin, és a szellemi törekvések elnyomorodtak, elerőtlenedtek és teljesen az anyagi felfogás lett úrrá az emberek lelkén.

Magától értetődő az, hogy minden féket lerombolva törtetett előre az emberek világában és uralkodási jogot szerzett a bűn, a megtévesztés szelleme, hogy e korban kiélje, és mindjobban megerősítse és kifejlessze a maga hatalmát. Ennek a törekvésnek is az emberi lélek vált alkalmas eszközévé. Azonban, a lenyűgözött emberi lélek igavonó baromi engedelmessége mellett a szellem felujjongó életörömére és felemelkedő lendületére is szüksége volna ennek a hatalomnak, hogy fennmaradhasson. Ezt azonban nem lehet erőszakos paranccsal a lélekből előteremteni. **Ez a vívódás korszaka az, ami nehéz időket hoz az ember életébe, és ennek a tehernek a súlya alatt megroppannak még a legerősebb lelkek is. De minél nagyobb a teher, annál inkább közeledik a megoldás ideje.** Mert az eltévelyedett és a közömbös lelkek is érzik és tudják, hogy fel kell emelni szemeiket oda a látha-

tatlan gondolati világba, ahol megtelítődik az emberi lélek egészséges hittel és reménységgel. Ez erőt, világosságot ad, hogy az Isten útjáról letért emberlélek ismét önmagára találjon és megismerje az élete kötelességét azokban a törvényekben, melyekben le van fektetve boldogulása mind a földi, mind a szellemi életben.

Mert meg kell tanulnia a gazdagoknak, és a szegényeknek egyaránt, hogy mind a kétféle állapot múlandó. Ennek megfelelően a gazdag úgy rendezze gazdagságával világi szereplését, hogy azt, és úgy kapja vissza a sorstól, amit és ahogyan ő cselekszik a jelenben. A szegénynek is meg kell értenie, hogy átmeneti életet él és hogy bármily irigységgel tekint is a gazdagok felé, bármily tiltott úton akarja is elvenni annak javait, akinek van, nem tarthat meg semmit abból, hanem annál nagyobb és tartósabb szegénység vár rá, minél inkább a maga furfangosságával és erőszakosságával követeli vagy elveszi azt. A világ fiai úgyis megrontják az Isten törvényét hitetlenségükkel, engedetlenségükkel, és megteremtik azokat az állapotokat, melyektől szenvednek ők maguk és szenvednek azok, akik segítségükre, megmentésükre sietnek azzal a szeretettel, mely Istentől árad, - minden teremtettt élők felé. A szenvedéseknek ebbe a poklába visszahullók mindinkább kénytelenek belátni, hogy eltévedtek a bűnök országútján. Kétségbeesetten keresik a kiszabadulás útját, de meg nem találják, mert amíg önmagukba nem tekintenek, és meg nem látják bűnös vágyaikat és bűnös törekvéseiket és meg nem térnek azokból, addig nem találják meg a kijáratot. Hiába keringenek az okoskodások, a feltalálások, az újabbnál újabb megoldások látványos csodái között, amelyeket emberi agyak eszeltek ki a boldogság, a megelégedés, a béke elérésére, mert az csak hiú ábránd és vágy marad, amíg az isteni igazsághoz nem szabja magát az emberi lélek.

A megtévesztés szelleme káprázatos jövőt fest az ember vágyódó lelki szemei elé, de megvalósítani nem tudja soha, mert hiányzik belőle a legfőbb kellék, az igazság. **Az igazság Istennél van! Ezt megértetni a tévelygő emberiséggel és visszavezetni Isten útjára, a legnagyobb és legszebb feladat. Ezt pedig minden megtérésben lévő ember megteheti igaz életével, jóra törekvésével, békességes túrésával, szeretetteljes jóindulatával,**

mellyel a világon élők előtt, mint világító szövetnek utat mutat, irányt szab a tévelygőknek; így ő maga is mindig nagyobb világosságot nyer, és mindig közelebb jut a kívánt boldogsághoz. Az éjszaka sötétje immár eloszlik, és a virradat bizonyossá teszi a tájékozódást azok számára, akik idáig virrasztottak. Ezernyi akadály között is megtalálhatjátok az egyenes utat, megtudhatjátok a magatok rendeltetését, a földi élet nehéz, göröngyös útjain való járás célját. Legyetek türelmesen bizakodók! Az Úr nem hagyott el benneteket, veletek van és vár az utatok végén. Ne csüggedjeteK, ne roskadjatok össze mielőtt a célba érnétek! Vigyázzatok és imádkozzatok, mert a reggel itt van már, csak a sötét rengeteg sűrűsége eltakarja azt szemetek előtt! Higgyetek, bízzatok, és majd meglátjátok a Nap első sugarait, és akkor megtudjátok, hogy miért kellett mindennek úgy lenni, ahogy lett.

A TERMÉSZETTÖRVÉNY, MINT AZ EMBERI LÉLEK TÜKRE(*)

Isten mindenkiről és mindenről gondoskodik. A maga idejére meghozza minden a maga eredményét, a maga természetét. Legyetek türelemmel, amíg a dolgok egészen megérnek és hüvelyükből kibontakoznak azok az események, amelyekből mindenki ráismerhet, hogy miért kellett dolgoknak rejtve lenni és miért vártatok oly soká magukra. Ma még nem tudhattok semmit, holnap már kilép az ismeretlenség homályából az az esemény, ami megnyitja a többi esemény előtt a zárat, és a többi rohamosan követi az elsőt, mert akkor már nincs megállás. Az eseményeknek is meg kell érniük, hogy lehulljanak az örökkévalóság temetőjébe, mert amikor még csak bimbózik, akkor nem lehet leszakítani, a bimbó még csak ígéret, a gyümölcs a beteljesedés. De azért a bimbó is azt jelenti, hogy ha kedvező az idő, körülbelül erre, vagy arra az időre megériK a gyümölcs. **Így van az események érési ideje is az idők távlatában meghatározva. Azonban ami van, abból mindig következtetni lehet arra, ami majd lesz.** Az ember időszámítása a Naprendszer égitestjeinek mozgásához,

forgásához van beállítva. **Az emberi lélekben kiforrott cselekvésre való beállítás azonban nem alkalmazkodik ehhez az időhöz, mert az ember szabad akaratával siettetheti és meg is gátolhatja az ilyen folyamatot.**

Mindennek be kell teljesednie, aminek van valami elkezdése, de azt emberi számítással nem lehet teljes pontossággal meghatározni, hogy mikor. Ha azt mondom valamire, hogy közel van, akkor azt nem kell a távolban keresni. Mert ha késnek is időrendben az események, de azért megjönnek és bekövetkeznek; lehet hogy előbb, de inkább később, ha nem a jó irányítja. Az emberi lélek érzésvilágának alakulásai szerint bontakoznak ki azok a meglévő vágyak, tervek, amelyeknek hivatásuk van a földi életben. A kibontakozás által ismerheti meg ki-ki, hogy életképesek, azaz megvalósíthatók-e, mert ha nem valósíthatók meg, akkor csak vágyálmok, vagy utópiák maradnak mindvégig, bármilyen jónak látszanak is, amíg testet nem öltenek a cselekedetben. Amikor testet öltenek, akkor már beleütköznek a valóságba, és a valóság nemcsak a vágyban kiépült tetszetős formát mutatja meg, hanem a hátrányos hatásokat is, amelyeket a természettörvény igazsága hoz létre, amikor az ember túlhajtott képzelete bármikor új világot, új igazságot és új életformát akar a maga részére teremteni. Természetesen hibásan és okatlanul, mert elégedetlen és türelmetlen azzal az életformával, melyet a természet igazságossága juttatott neki.

Nem azért, mert gyűlöli az embert, vagy a szellemet és bosszút akar rajta állni. Mert gyűlöli-e a tükör az embert, amikor torz alakot mutat, ha az ember belenéz? Avagy bosszút áll-e az öregedő arcon, ha ráncokat mutat és hervadt színű bőrt az üde és fiatal helyett? **Ilyen tükör a természettörvény, mely mindenkor a lélek hibáival és bűneivel együtt mutatja meg a földi életet. Igen, a földi élet telve van jajjal, könnyel, fájdalommal, mert a hibás lelkek így gondolják elérni a maguk boldogságát, ha a másét elveszik.** A mások boldogtalanságán akarnak boldogok lenni, a mások szegénységén akarnak gazdagok lenni, a mások leigázásával akarnak hatalmasok lenni. Kis időre talán elérhetik, míg a szappanbuborék színes golyója tart, és akkor azt hiszik,

hogy elérték vágyaik beteljesedését. Hiú ábránd és kínos csalódás, mert éppen akkor és azzal veszítette el jogát a jobbnak, a kívánatosnak elnyeréséhez, amikor azt mástól vette el, vagy igyekszik azt elvenni. Ez az igazság a földi ember előtt neveltséges, és nem hisz benne, mert ha elhinné, akkor nem cselekedne gonoszt és nem telítené meg a világot szenvedéseket okozó cselekedetekkel. Ezek szép sorjában elrendeződnek az események és történések feldolgozandó vonalában és **mindenről számot kell adni a természet igazsága előtt. Az embernek számot kell adnia önmagával szemben is a cselekedeteiről, mert meg kell ismernie önmagát.**

Szembe kell néznie önmagával, hibás természetével, hogy megtanulja azt az igazságot, melyet a teremtő Isten felírt az emberi lélek természet törvényébe. Mert amíg ő másoktól elveszi azt, amit nem adott neki végzete, addig nem veszi szigorúan és szemet huny az erkölcsi törvény igazsága előtt. Amikor azonban tőle vesznek el valamit, aminek megszerzéséért neki kellett fáradnia, szenvednie, nyomban elevenen érzi, hogy igazságtalanság történt vele. **Ilyen egészen egyszerű módon tanítja meg az igazságra az embert a természet törvény.** És mivel igen sok az ilyen elhanyagolt tantárgy az emberi lélekben, azért nem szűnik meg könnyen a szenvedés. Szomorú az, hogy az emberi lélek ritkán fogékony a legkönnyebben megtanulható módszer felismerésére: **az elméleti tanulásra, melyet gyakorlattal folytathatna.** Nem akar úgy tanulni, mert nem hisz benne, amíg nem tapasztalta. Azért hisz a kísértésnek, mert az a hibás természetén keresztül szól hozzá, a vágyain, törekvésein keresztül izgatja képzeletét. Az igazság szava hiába hangzik, hiába akarja a szakadék felé vezető útról letéríteni, az ember vakon törekszik vesztébe. Még jó, ha a szakadék szélén meg tud állni, mielőtt lezuhanna, de ez ritkán sikerül.

Azért vannak a földi életbe küldve olyan lelkek, akik végigjárták a szenvedések iskoláját és megszerezték már mind az elméleti, mind a tapasztalati tudást, hogy ismereteikkel, tudásukkal útjelző állomások legyenek a véges emberi életben, - és hűségesen álljanak őrt ott, ahová az isteni akarat állította őket. Mellettük,

körülöttük zajlik az élet. Adnak-vesznek, házasodnak, gazdagodnak. Sikerek, dicsőségek után törtetnek, legázolják a gyengéket, nyomorultakat. Pazarolják az élet javait, tobzódnak a testi örömben és nem hallják az útbaigazító szót, csak rohannak végzetük, a szakadék felé. Rohamukban elsodorják az útjukban álló őrt és keresztülgázolnak rajta, mert vakok és süketek. Vannak ilyen torlódások. Az események gyakran orkánszerűen söprik végig a földi életet és sokan menekülésükben ütnek-vágnak maguk körül, mert ösztönszerűen érzik, hogy nem térhetnek ki a számadások vihara elől. **Ebben a zajló életben megállni nem tud senki a maga erejéből, de Isten kegyelme védőbástyát épít azoknak, akik hisznek és bíznak Őbenne.** Igen, az Isten védelme - ha el is veszi az egyensúlyát az ilyen lélek, újra talpra állítja és nem engedi, hogy elsodródjék. Hiába torlódnak a gonoszban előrehaladott lelkek rosszakaratú cselekedetei körülötte, a védőfal nem engedi elesni, mert szükség van rá, hogy útjelző állomás legyen és maradjon a helyén, amíg az Úr le nem váltja őrhelyéről. Ilyen áradat zúdul el most mellettetek. Lesznek, akik meghallják a szót, megnézik az irányt, és más útra térnek.

MINDENT MEG KELI FIZETNI AZ UTOLSÓ FILLÉRIG(*)

A test törvénye a maga határain túl nem terjeszkedhet, de van egy Hatalom, amelyen nem vehet erőt semmiféle más hatalmaság és ez a Hatalom tartja kezében mindannyiunk sorsát - azokéval egyben, akiket kiválasztott arra, hogy az Ő akaratát véghezvigyék. Nem a gonoszság akarata győz, hanem az isteni akarat az, ami diadalra viszi az emberek és tévelygő szellemek elgondolásai ellenére azt a beteljesülést, amely ellen minden erejükkel küzdenek. **Az idők vége felé jár a földi világ, és ki kell választania magából azt a bizonyos jót, és azt a bizonyos rosszat, melynek a súrlódásából származnak azok a nagy lelki és testi szenvedések, melyek úgyszólván lehetetlenné teszik a földi életet az igazabb és jobb szellemek részére.** Ezek az idők nem kedveznek

a szellemi igazságok fejlődésének a Földön. Felhasogatja a kemény és közömbös lelkek talaját a fájdalom ekevasa, hogy a jobbat, az igazabbat, a békességesebb életformát óhajtsa az ember lelke. Mert mindaz, ami az emberi lélekben el volt nyomva, le volt tompítva és óhajokban, vágyakban csak titkon jutott kifejezésre, **az most szabad utat talált a kiélésre.** Ez örömmel töltötte el azoknak a lelkét, akikben ez élt, akik rövidlátóan csak a maguk célját vették tekintetbe.

Azzal azonban nem számolt *egyik* sem, hogy a hozzá hasonlók ugyanezt kívánják és akarják, és hogy egyik sem tekint saját vágyai kiteljesedésén túl. Így a prédánál egymásra találnak, és folyik az eldönthetetlen harc a saskeselyük között. Sokan csalódva ábrándulnak ki önző és gögös igazságukból, és neheztelve keserűen állapítják meg, hogy a másik ember milyen gonosz, hogy a prédától elúzi azokat, akik odaadóan fáradtak és küzdöttek annak megszerzéséért. Mert az önző lélekben minden elgondolás oda irányul, hogy saját részére minél többet és minél jobbat biztosíthasson a földi javakból. A hitetlen lélek nem is akar arra gondolni, hogy akármilyen ravaszsággal vagy ügyességgel szerzi meg e javakat, azokért valamikor fizetnie kell, mert **sem a Földön, sem a szellemi életben nem vehet el senkitől semmit, amiért nem kell fizetni. Mindenért meg kell fizetni az utolsó fillérig. Ez a természet törvény igazságossága.** Most is sok szenvedéssel fizetnek sokan, de aki ma elveszi, az is fizet nemsokára, mégpedig nagyon keserűen. Ezek próbák azok részére, akik már az igazság után kutatnak, de fizetések is azok részére, akik már a földi igazság természetes visszahatásaiból tanultak valamit és mégis elbuktak, amikor rákerült a sor a jó és rossz közötti választásra. Áldozat pedig azok részére, akik már nem tartoznak sem a próbák alatt állókhoz, sem a fizetnivalók kiegyenlítőihez, hanem akiket az Úr, mint elválasztó semleges korlátot állított a különböző viaskodók közé, hogy általuk letompítsa az ellentétek ütközéseit.

Rajtuk törik meg mind az egyiknek, mind a másiknak az ereje. **Boldognak mondom mindazokat, akiket az Úr ilyen nehéz semlegesítő órhelyre küldött ezekben az időkben. Mert nem tudja senki, milyen nagy és értékes munkát végez az ilyen lé-**

lek a maga egyszerű életével, ha megáll szilárdan az isteni parancsolathoz híven a maga helyén. Ütközőpont az ilyen lélek, de mégis nagy szolgálatot végez az Isten ügyének előbbre vitelében. Mint a tenger háborgása, az elvek harca is hatalmas erők megmozdulását mutatja. Senki nem látja azokat az erőket, melyek a nagy „emberi agyból” kipattant és az anyagban megvalósított hatalmas romboló eszközöket létrehozták. Az emberiség önmaga ellen eszelt ki, és önmaga ellen állítja harcba a romboló koloszszusokat. Mert amíg meg nem tér, és be nem látja, hogy az egyik ember a másiknak kiegészítő részét képezi ahhoz, hogy a boldog békességet elérhesse, addig minden törekvésével csak újabb szenvedések magvát hinti szét a világban, ahová újra és újra vissza kell jönnie, az eredményeket fel kell dolgoznia, hogy megpihessen abban a békességben, melyet el akart érni, de nem tudott megteremtteni semmiféle harccal vagy öldöklő szerszámmal. A megtévesztés szelleme űzi, hajtja az Isten útjáról letért emberi lélek gondolatait és érzéseit, hogy új világot teremtsen, új igazságokkal és új renddel, de minden törekvése kárba vész, mert egyetlenegy igazság és egyetlenegy rend uralkodhat csak, ami tökéletes.

Míg ezt a tökéletességet el nem éri a lélek, addig hiába minden küzdelme és minden igyekezete. Emelkedjék akár a felhők fölé, építsen, vagy romboljon, vissza kell hullania a Föld porába, mert az Istentől elpártolt léleknek ez a végzete. Legyen bár hatalmas kényúr, vagy a Föld porában vonagló koldus, egyforma értéke van, ha az örökkévaló törvényben nincsen cselekedeteinek vagy elgondolásainak olyan nyoma, ami ezekkel megegyezik. Nagy fordulatokat csak nagy gondolatok teremtenek, de jaj, ha ezek nem egyeznek meg valamennyire is az isteni Lélek gondolataival. Ezért minden emberléleknek gondolkoznia kell, mert nem kicsiny értékek felett kell határoznia. A saját sorsa, jövője, talán nagyon messze kiható iránya van egy-egy ilyen válságban kockára téve. **Azért mondják ezekre, hogy nagy idők, mert nagy értékek forognak kockán. Az embernek módjában van választani. Tehát éppen ezekben az időkben élni, és megállni a jóban és igazban, annyit jelent, mint megnyerni a jövőt.** Én azt mon-

dom, ne legyetek türelmetlenek, ha a sátáni erők még úgy vicsor-
gatják is fogaikat felétek, csak legyetek hűek és tartsatok ki a jó
és igaz mellett, és ti megnyertétek a magatok nagy harcát, mert az
Úr nem hagyja el az Övéit, és nem kell félnetek még akkor sem,
ha látszólag a sátáni elvek győzelmét hirdetné is a hazugság szel-
leme! Mindez csak rövid lejáratú és kisértékű eredmény. **Az Úr-
nak gondja van azokra, akik őbenne bíznak.**

AZ ÚR HÁZANÉPE ROMOLHATATLAN KIN- CSEK SZOLGÁLÓJA(*)

KI AHOVÁ TARTOZIK, OTT VAN OTTHONA

**Az Úr oldozhat és kötözhet, Ő ura a törvénynek és paran-
csol a törvény őreinek.** Ki hova tartozik, ott van otthona, hazája
a szellemi életben. Hiszen tudjátok azt régen, hogy nem a halál
után találjátok meg új hazátokat, hanem már a földi életben oda
tartoztatok, ahol szellemi énetek jól érzi magát, ahol otthont talált.
Ezért fontos, hogy mindenki tartozzon valahová, ahol rendezett
igazságok, törvények vannak, nehogy a kóborló szellemek sor-
sára jusson. Mert azokat ugyan nem köti semmiféle formához
senki, de védelmet sem találhatnak a sors viszontagságai ellen se-
hol, mert senki nem fogadhatja be őket büntetlenül. Ha befo-
gadná, elvesztené az ő tartózkodási helyét, vagy ahhoz való jogát.
Aki nem nyújt semmit az összesség előmozdításához, annak
nincs joga oda betelepenni, bár az még nem az Isten országát je-
lentő, boldogságot kínáló hely. **A Föld körüli szférák csak amo-
lyan egyszerű, de békeséges, magába szállásra alkalmas ott-
hont nyújtó, ideiglenes állomásai a léleknek, ahol önmagára
találhat és feldolgozhatja, elrendezheti emlékeit, hogy amikor
az idő eljön részére, új próbálkozásokkal valósíthatja meg ál-
mait, vágyait, és elérhesse legközelebbi célját.**

Mert a hasonlók egymásra találásában nagy segítséget, nagy
megnyugvást talál minden jóra és igazra törekvő lélek. Azért kí-
vánatos és boldogító ez az állapot, és amit együtt megteremtnek;

ez a világ és az együttvaló élet, mert egymásban támaszt találnak a jó előbbre viteléhez. Természetes az is, hogy a kisebb-nagyobb hibák és tévedések is éreztetik hatásaikat, de együttesen és egyszerre ismerik fel, és egyszerre hagyják is el azokat. Azok, akik felismerték, feljebb emelkednek, és akik nem akarják felismerni, alulmaradnak. **Minden léggöri gyűrűnek számtalan rétegződése van, de azért ezek a rétegek egységet képeznek. Nem mintha nem érintkeznének egymással, csak nem folynak egymásba.** A földi életben a szülők sem egyformák gyermekeikkel; testvér a testvértől különböző, mert nem látják egymás érzéseit, hajlamait, így nem is tudnak különbséget tenni. És ez így van jól, mert ez a próbák helye és állapota. A szellemi életben azonban a pihenés és előrehaladás a célja mindenkinek. A valóság más, mint a próbaélet. Minden gyülekezet egy-egy nagy család, egy-egy eszmekörhöz tartozók együttese. Ebben az együttesben megerősödhetnek, felemelkedhetnek, vagy ha eltévednek, akkor értékben veszíthetnek, de egyet képeznek és összetartoznak.

Szellemi értéket képviselnek, gazdagok, vagy szegények a saját szférájuk értékmérője szerint. Ezeknek a lélekcsoportoknak a levetített képe a Földön a különböző nemzetek, és eszmekörök, osztályok és társadalmi rétegek, stb. Átmenet mindenütt van, minél felvilágosultabb, annál alkalmasabb valaki az összesség munkájában. Az áthasonulásra alkalmas lelkekben képződik ki az igazi médiumi természet. Ez egy külön réteget képez a fokozatok elnyeréséhez. Szolgálat ez, melyet az összesség érdekében vállalnak a szellemek, mert összekötő kapocs a magasabb és az alacsonyabb átmeneti világok között. Mozgalmas és mégis megnyugtató, mert előmenetelt biztosító munka ez a szellemi világban. Az egy irányt képező alakulatok minden rétegben egy családot alkotnak - és mind fent, mind lent egy háznéphez tartoznak. Nem ugyanabban a mértékben, de egy irányban végzik el a maguk munkáját, és bár az alacsonyabb rétegekben a munka is kisebb értékű, mégis fokozottabb erővel emelkedhetnek, ha mindenben engedelmesekek a felsőbb utasításnak, mintha önmagukra hagyatva próbálkoznának előrejutni. Ez a gyülekezeti élet nagy előnye a földi és a szellemi életben. Aki ilyen jól vezetett

gyülekezetben munkálkodik, bár egyéni szabadságának nagy részét feláldozza, de nagy szabadságot nyer a visszatért értékekben, melyeket az által szerez meg a lélek, hogy engedelmes volt. Ezért azt mondom: jó az Úr házanépéhez tartozni, ha elaprózódik is - otthont, védelmet talál és segítséget, ha a háznép törvényét betartja szolgálatot vállal az összesség érdekében.

AKIKRE AZ ÚR MUNKÁT BÍZOTT(*)

Azok a szférák, melyeket mind az egyesek, mind a hasonló közösségei teremtenek, még nem állandó jellegűek, mert azok is bizonyos átalakulásnak vannak kitéve egészen addig, amíg a valóságnak megfelelő produktummal nem rendelkeznek. A valóság pedig nem lehet más, mint az elfogadott és megértett tanításoknak az igazságnak megfelelő eredményei, melyet vagy a szellemi szférákban, vagy a Földön szívott magába a lélek. **A hallás által elfogadott ige a legeredményesebb, ha a lélek érzésvilágában meggyökeresedhetik, mert hit által tud csak gyökeret verni. A hit mint ilyen, hatalmas tényező az ember és szellem életében.** A hit meggyökeresítéséhez szükséges egy előkészítés a lélekben, hogy befogadóképes legyen. Ezek az előkészítő munkálatok sokszor nagyon fájdalmasak és az emberi lélek irtózik tőlük. Pedig ezek nagyon nagy jót tesznek, mert a megkeményedett érzéseket megtörik, és a gőgnek, bosszúnak, kegyetlenkedésnek az alapjait megrendítik. Ezek ugyan a legalacsonyabb rendű megnyilvánulásai a kemény léleknek, de ezeknek a finomabb árnyalatai még a jobb és igazabb lélekben is megtalálhatók.

Annál inkább ott, ahol még csak alig egy pár lépéssel távolodott el a lélek a tudatos rossz művelésétől. Azért nem lehet éles határvonalat húzni a színleg és a valóban megtért lélek cselekedetei és elméletei között, mert az még sokszor „nem tudja mit cselekszik”; mikor cselekszik jól és helyesen, és mikor helytelenül. Ezek még csak bizonytalan szárnypróbálgatások, és nem csoda, ha az ilyen lélek lezuhan az első vagy második próbán, ha helytelenül fogta fel az igazságot. A hitnek mindig erősebbnek

kell lennie, hogy bizonyossággá, igazsággá növekedjék a lélekben - és ennek a teljes letisztulása bölcsességgé desztillálódjon. Ez a megállapodott lelki valóság az, amelyet az isteni világosság átsugározhat, és ezáltal jut el az emberi értelemhez. Az isteni Lélek nem az emberi értelen keresztül szól az ember lelkéhez, hanem azon az áttisztult hitbeli igazságon keresztül, amely a szellemnek már sajátjává lett. Nem mondom, hogy azután már nem tévedhet, ha emberi állapotában nehéz kérdés elé állítja végzete. Azonban hitével, és a leszűrt bölcsességével hamarabb ki tudja bogozni a körülötte összekuszált igazság és áligazság szálakat, mint azok, akik még csak vagy értelmükkel, vagy felületesen átértézt érzelmeikkel - melyek sokszor csak hullámozó kedélyállapotuk hangulatának vetítődései - próbálják azokat a nagy és mély problémákat megoldani, melyeket az élet felvet, és melyeknek megoldása égetően szükséges volna.

Igen szükségesek az ilyen az isteni Lélektől átsugárzott emberlelkek a földi és a szellemi szférák életében, mert ezek nélkül káosz, zűrzavar, félreértés, megnemértés, tévedés és tévelygés, hiábavaló erőfeszítések, fáradságok, haszontalan törekvések, végül reményt vesztett lemondások és kétségbeesések volnának az eredmények. **Mert a bűn a lélek, az élet boldogulásának az ellensége. Akit a bűn már legyőzött és rabszolgájává tett, az már nem rendelkezik önmaga felett, hanem rendelkezik felette a bűn.** A tévedés lelke fogja igájába az értelmét és érzelmi világát, hogy ezen keresztül megmásítsa az igazságot, mely a maga valóságában megmásíthatatlan. Azért szükséges, hogy a lélek tisztában legyen önmagával, rendeltetésével mind a Földön, mind a szellemi életben, hogy tudjon előrehaladni a tudományban és ismeretben, mert e nélkül az ismeret nélkül csak céltalanul kóborló vándora az életnek. Nem nyílnak neki örömvirágok, nem talál pihenőhelyet, örök elégedetlenség kíséri, mert mostoha sorsa nem kíméli, hanem a terhét csak nagyobbítja és súlyosbítja részére. Egyetlen megoldása van az élet nagy rejtélyének, melyet minden korban és minden néppel közölt az életnek Ura: **visszatérni az igazsághoz!**

Nem ahhoz az emberi életben felaprózott igazsághoz, amelyet az ember a vele történt igazságtalanságban ismert fel, hanem visszatérni az örök isteni igazsághoz. Ez a maga egyszerűségében és tisztaságában könnyen áttekinthető és megérthető, ha ugyanolyan tisztánlátó szemmel tekinthet a lélek bele - de ezt a tisztánlátást sokféle árnyék gátolja. Azért nem tud a lélek hinni, azért nem tud bízni az olyan igazságban amelyet nem ő irányíthat, mert sokat csalódott a hozzá hasonlók igazságában. Ezek a csalódások hitetlenné tették és bizalmatlanná mindenkivel szemben, mert önmagából indult ki. **Tehát a megtérésnek első mozzanata az önmagunk helyes megismerése. A megismerés útjára visszatérni, mert az igazság az, hogy senki ne várjon semmit kívülről. Az a fontos, hogy a belső émben a lelke mélyén őszintén szeresse a jót és igazat, szeresse és cselekedje a jót, melyet önmagának is óhajtana, hogy más is így cselekedjen övele. Ezzel megindít egy folyamatot a valóságban, és - ha azonnal nem is, de - bizonyos idő múlva a jó visszatér hozzá és meghozza gyümölcsét.** Ha nem is hozza meg földi életében, meghozza a jövő - mert mint, ahogyan a homályos ablak sem mutatja meg tisztán a külső világot, úgy a homályos lélek sem látja meg a jót életében - még a közvetlen közelben sem.

Ha nem is az ő elgondolása szerint folyik le élete, és nem teljednek úgy vágyai, ahogyan ő szeretné, azért az a jó, amit az életével valósággá tett, az valóság marad és meghozza a maga gyümölcsét. Itt van a léleknek a nagy kérdése az igazsággal szemben - miért van így? Miért nem másképpen, ahogyan kívánatos volna? Miért nem nyílnak a fagyban a virágok? Miért csak jégvirágok rajzolódnak a fagyott ablaküvegre? A válasz egyszerű: **ez a természettörvény igazsága.** Miért akar az emberi lélek mégis mást, mint amibe helyezve lett születésével? **Azért mert tudja, hogy van jobb és szebb élet, de nem lehet részese annak, amíg bele nem helyezkedett azokba a törvényekbe, amelyek abban uralkodnak. A visszatérés az Isten iránt való engedelmességben nyer kifejezést.** Ebben mutatja meg a lélek azt a hajlandóságát, hogy elismeri az Isten nagy, mindenekfelett való igazságát. Nem kérdezősködik ezer miértekkel zúgolódva, hanem elvégzi a

reábízottakat hűségesen, mert nemcsak hiszi, hanem bizonyos abban, hogy a végtelen bölcsességű Isten csak jót akar, és a legjobbat adja mindenki részére, ha az a múltó időben nem is kívánatos az emberi lélek részére.

És cselekszi a rossz helyett a jót, mert tudja, érzi, hogy ez létkérdés a boldogabb élet törvényében. A megismerés lehetősége is ajándék, amit az ember felhasználhat a maga javára. Igaz értékeket szerezhet vele, melyeket csak akkor tud megbecsülni, amikor látni fogja, hogy az egész világ nem más mint a jónak pusztalátszata, vetített képe. Aki ebben keresi a boldogságot az pusztakáprázatot kerget, mert a Földön azt nem érheti el. A belső ében kiépített igaz és jó, ami az isteni igazság után alakul ki, az teszi az embert és a szellemet alkalmassá arra a munkára, mellyel időről-időre megbízza az isteni végzés, hogy építsen, alkosson a romokból új épületet. A hazugságok és tévedések világaiban rakja le az igazság alapköveit és segítsen megépíteni az igazság templomát, a csalódásmentes hitet és gyűjtsa meg a soha ki nem alvó világosság örökmécsét, amelynek fényénél nem téved el a lélek, és nem zuhan a mélybe. Ilyen feladatot kapnak azok, akiket az Úr szeret, akiknek szólnak a nagy ígéretek, akiket szemmel kísérek azok, akik vigyáznak rá, hogy meg ne botoljanak és el ne essenek.

Ezek azok, akik az életükkel és világosságukkal utat vágnak a kúszónövényekkel, áligazságokkal benőtt rengetegben. Ilyeneket megmarja az alattomos kígyó, támadja a vad, de nem árthat senki nekik, mert az, Aki elküldte őket a vad rengetegbe, nem hagyja magukra. **Azért azt mondom, akire az Isten valami munkát bízott, az legyen boldog munkása az Úrnak, mert nagy ígéret megvalósulása várja azt, akár kicsiny, akár nagy munkát végzett el, mert boldog az, akinek van miről beszámolnia.** Ha csak egy lélek világosodott is meg az ő életében, ha csak egy léleknek az áldó imádsága kísért is át az örök igazság világába kijelölt helyére, akkor is nagy érték birtokában térhet meg. De boldogtalan az, akit áldó imádság helyett keserű panasz vagy a kétségbeesett lélek átka kíséri át az igazság birodalmába. Mert nem talál sem békét, sem megnyugvást, amíg saját lelkén át nem szűrődik ez a keserűség vagy kétségbeesés. **Azért jó az életet nagyon komoly**

értéknek tekinteni - minden napját úgy átélni, úgy feldolgozni, hogy azzal nem múlt el, csak lement a Nap, mert a holnap meghozza a maga jutalmát, vagy a visszahatását.

ÖRÖMMEL ÉS JÓSZÍVEL SZOLGÁLNI(*)

Mindenkinek vannak erényei és vannak hibái. Az anyagi élet próbáiban hol az egyik ember sántít, hol a másik tapogat vakon, hol pedig minden együtt van, de annyira süket az illető, hogy már egészen közel van a veszedelem, mégsem tér ki előle, pedig kitérhetne. *Ez az emberi lélek próbálkozása az ismeretlenben, ahol nem tudja hogyan induljon el, hová jut az egyik és hová a másik úton.* Minden léleknek más és más az útja, más a célja, más a tanulnivalója és más az, amiből vizsgáznia kell. Ezért nem lehet ítéletet mondani senki és semmi felett, mert mindenki más *házából* jött, és nem egy hazába és egyforma állapotba tér vissza. Itt mindenkinek tanulni is kell, mert nem lehet kinyitni a kincseskamrát a rablók előtt, mivel azok megrakodnak kincsekkel és még többet akarnak, mint amennyit látnak. Végül is meggyötrik a kincsek őrzőjét és otthagyják a vérében, mert nincs bennük semmi, amivel a kincsekért megdolgoztak, és nincs bennük semmi, amivel a kincseket hasznosíthatnák. Elpazarolják a többi haszontalan naplopóval és nem veszi hasznát senki ezeknek az értékeknek. E kincsekért pedig sok és nehéz munkát, faradságot, felelősséget, gondot és terhet hordoztak azok, akik azokat kibányászták, megolvasztották és megcsiszolták, amíg azok kincsé nem váltak és szemet-lelket gyönyörködtetően nem ragyogtak és szikráztak, miután elkészültek.

Országokat, birodalmakat vásárolhat értük azok birtokosa, ha igaz úton jutott hozzájuk. Így van ez a lélek kincseivel is. Ezek örök értékek, amazok ideiglenesek, múlandók, és mégis mennyire törik, zúzzák magukat az emberek annak megszerzéséért, mert tudják, hogy sokat meg lehet azon venni. Jólétet, gondtalan életet, békét, nyugalmat, egészséget, hatalmat, dicsőséget. A szépségnek és minden kellemesnek a birtokába juthat az, akinek értékei vannak. **Így van ez a Földön és így van ez a földi életen túl, mert**

minden csak levetítés az igazi életből, ahol már az értékeket nem a Föld gyomrából, hanem a lélek titokzatos mélyéből kell kiemelni, feldolgozni, ragyogóvá, csillógóvá tenni, hogy aki közel jut hozzá, érezze a lélek kincseinek áldását. A kegyelem lélekről lélekre adja tovább a fényt, a ragyogást, az éltető sugárzást. Az új életre lelkesítő nagy és szent igyekezet olyanná teszi a lelket, mint az a szépség és jóság, amelynek igézete alá esett, amikor megszeretett valakit: annak a közelébe lenni; annak az alkotásaiban gyönyörködni; annak segíteni; annak szolgálni; annak az akaratát teljesíteni, azzal bármilyen közösséget kialakítani, akinek a kincseiben olyan sok öröm és boldogság forrása nyílt meg a szemlélő lélek részére.

Szolgálni örömmel és jószívvel csak az tud, aki maga is boldog abban, hogy ott lehet és részese lehet a kincsek sugárzása szemléletének. Aki igazán szolgál valakit, az valami eredményért cselekszi azt. Aki csak bérért szolgál, az nem lehet részese a kincsek ragyogásának, mert csak a bér az övé. Annak be kell érnie a kialakított bérrel, de amikor elvégezte a munkát megkapja a bért és ha jól végezte el, elmehet más munkába. Vehet rajta talán olcsóbb értékű hamis utánzatot, hogy ő is dicsekedhessen az övével a semmivel rendelkezők előtt. De eljön az este, amikor pihenni szeretne a fáradalmak után, és nem talál egy kis nyugalmas zugot, mert a nincstelenek, az irigyek, akik azt hitték, hogy igaziak a kincsek, felkeresik a pihenőhelyét és elrabolják a hamis kincseket. Aztán mikor ők is szeretnék azt értékesíteni és nem tudják, mert nem igaziak, akkor fájó csalódásukban bosszújukkal üldözik. **Az igazán szolgáló lélek pedig nem kér, és nem vár sem bért, sem jutalmat, hanem boldog, hogy a kincsek ragyogásában gyönyörködhet. Ezeket az igazán önátadó szolgálatban lévőket a kincsek birtokosa figyeli minden munkájukban és hűségükért, szeretetükért, házanépévé teszi őket.**

Megtisztogatja őket a Föld porától, sarától és új ruhát ad rájuk, mert ezentúl már az Ő házanépe, akiknek már juttat a valódi kincsekből is. Ezek a lelkek részeseivé válnak ezzel annak a nagy közösségnek, mely közös munkával, közös célért küzd Urunk akaratának kiteljesítéséért. Minden diadalra vitt munka hatalmas gazdagságot eredményez, és akik ebben dolgoztak, fáradoztak,

elfogyhatatlan, kimeríthetetlen kincsek felett rendelkeznek. Új ragyogás, új szépségek, új örömök, addig nem ismert boldogságok ízét, illatát élvezik azok, akiknek lelkét átsugározták a mennyei igazságok igézete. **Minden egyes lélek úgy érzi, hogy ez az, amit keresett, ez az, amire vágyott, ez az ami olyan elviselhetetlenül hiányzott - és most megtalálta.** A sivárnak tetsző életút, a nehéznek érzett teher, a csalódások tövisei amennyi sebet ejtettek, amennyi véres verejték lehullott az igaz ügy szolgálatában, ugyanannyi a vigasztalódása, ugyanannyi a beteljesedése azoknak a sóvárgó vágyakozásoknak, melyek a lemondás mélységeiben tűntek el, a lélek valóságot kereső tekintete elől. Mert a földi élet nem kedvez az igaz boldogságot kereső lelkeknek. A földi élet csak az utáztatokban gazdag.

Az utáztatoknak is van egy eredeti modellje, de ezt a Földön hiába keresitek földi emberek. Azonban mindazt odaadhatja a lélek részére a mennyei Atya, **ha az utáztatban éppen olyan hűségesen megfelel a kötelességének; éppen olyan igaz érzéseket visz az áldozati oltárra; éppen olyan szent odaadással hajtja meg fejét az Úr akarata előtt, mintha életének minden percében, pillanatában az Úr előtt kellene számot adni cselekedeteiről.** A bizonyosság az, amely az Istenbe vetett hitnek a lélek mélyéből kiemelt nagy erőssége. Ez egyensúlyban tartja az ember ide-oda hajladozó értelmét és érzelmét - nem kábítja el az ígéretek és eshetőségek hamis csillogása, hanem egyenes irányban halad valóságos célja felé. **Egyszerűség, őszinteség, jóra való igaz törekvés jellemzi. Igaz öröm a jónak előhaladásán munkálkodva, nemes lelkesedéssel szolgálni az Isten törvényébe; a szeretet szolgálatában részt venni, azzal, amivel tud, amire képessége van: ez jellemzi a kiválasztottak együttesét.**

Hiába akar valaki azzal szolgálni, amire nincsen szükség, hiába kínálkozik ott, ahol nem felelhet meg. Nem az embertől függ, hogy kit hova rendel ki az Úr akarata. Boldog az, aki megérti, hogy az Úr hová, mire akarja eszközül használni. Ez az az engedelmesség, amellyel a hibák és bűnök lemosatnak, elhalványulnak, végül egészen megsemmisülnek. Az Úr mindenkit hív és szólít, mindenkinek felkínálja az igaz boldogságot, de előkészítéséhez feladatokat tűz ki a lélek elé. Ebben a feladatban erősíti,

támogatja és segíti az Úr, ha teljes hittel - az ember a saruját levetve - kéri segítségét. Ilyen nagy várakozással szólít benneteket, mindnyájatokat az Úr nemsokára. Boldog lesz az, aki megérti az Úr akaratát, mert annak helye lesz abban a közösségben, amit azokkal szerzett, akikre a Földön valamit bízott. Aki nem érti meg az Úr akaratát, az csak járkal és keres, de nem talál; bőséget ölel karjaiban és szűkölködik; bizonyosságban hiszi magát, és eltéved; mert elveszti iránytűjét. A hit bizonyossága nélkül most nagyon nehéz lesz megtalálni a helyes utat. Azért mondom: nagyon vigyázzatok, nehogy kísértésbe esetek!

MEGTÉRÉS NÉLKÜL NINCS ÜDVÖSSÉG(*)

A BŰNÖKTŐL VALÓ SZABADULÁS: ENGEDELMESKEDNI AZ IGAZSÁGNAK

Az Úrnak gondja van azokra, akik az Ő nevét segítségül hívják! Nem lényeges dolgokra kár érzéseket pazarolni. Mindenki mindent megfizet az utolsó fillérig a Földön és ezen az életen túl a másik, a valódi életben, és azt a keserűséget nem éri fel a Földön élvezett legnagyobb hitt boldogság sem. **A látszatos jó csak vetített képe a valóságos jónak és a valóságos boldogságnak, de ez is elmúlik nagyon hamar, mert az idő, a múlandóság keze lepergeti egymás után mind a jót, mind a rosszat.** Ez az igazság a Földnek gyógyító balzsama, melyet rácsepegtet a fájó sebekre; a csalódó szívekre; a reménytelenül bolyongó, nyugtot nem találó emberi lelkekre; azokra, akik elfáradva a hiábavaló küzdelmekbe, aludni-pihenni térnek a hitnek egyetlen gyógyító és reményt keltő sugara nélkül. Jó a halálos álom, jó a sötét éjszaka, ha nem kell félni a bizonytalanságtól, de félelmetes és borzasztó, ha nem tudja a lélek, hogy puha pihenőhely várja-e, vagy a borzalmak újulnak fel számára abban a még ismeretlen létben, melyhez el kell érkeznie. Ezért okos és bölcs dolog, ha az ember idejében felkészül a múlandóság világában, erre a bizonyos, elodázhatatlan, kikerülhetetlen valóságra.

Mindenkinek az élete aki a Földön él, csak egy folytonos készülődés akár akar elindulni erre a nagy útra, akár nem. Mégis készül, mert minden nap, amely felvirrad olyan eseménnyel gazdagítja málháját, melyet felfog, mert fel kell használnia sorra a megérkezése után, mert **be kell váltania minden napnak az eredményét az igazság váltópéNZére**. Nagy az örvendezés és a hálaadás, ha az értékes napokat sok boldog eredménnyel számolják el a Gondviselés Angyalai. De nagy a lehangoltság és az elkeseredés, ha a földi élet napjai csak a reménytelenségre, vezeklésre való előkészítést hozzák meg az ítéletszerű következményekben. Ezért nagyon jó, **ha az ember gondol a halálra és úgy készül rá, mintha most indulna a valóságos hazájába. Úgy kell gondoskodnia, hogy ott abból kell magát fenntartani, ami jót és igazat a földi életében cselekedett**. A földi szférák életében mindenütt eleven, nyüzsgő mozgás folyik. Mindenki szeretné másképpen csinálni, szeretné elrontott földi életének emlékeit kijavítani. Ha csak kis igazítások szükségesek, akkor kissé jobbá, szebbé teheti a valódi „jövőjét”, mert a kegyelem letakarja a fájdalmas sebeket, a kínzó emlékeket. A javulni és tisztulni kívánó lélekben új sarjadás, új képződmény alakul ki azután a modell után, amelyet mint követendő példát maga előtt lát.

Ez a kegyelem törvénye, a kegyelem igazsága. Aki belátja és beismeri bűneit és őszinte vágyat érez a büntől való szabadulásra, annak az Úr letakarja a bűneit addig, amíg megerősödik a jóban és igazban, hogy a felerősödött lélek sikerrel állhasson ellett a letakart és lefékezett bűnre való hajlamoknak, amikor majd a földi élet lehetőségei módot és alkalmat adnak arra, hogy a bűn minden külső fékezés nélkül előre törhessen. A lappangó bűnre való hajlamok, azok a csábító szirének, melyekkel szemben, ha nem elég erős a lélek a jóban és igazban, okvetlenül elbukik. Ilyenkor történik az, hogy alighogy megköstolja a bűn által kínált örömet, máris ott van nyomában a súlyos következmény. Nem büntetés ez, hanem figyelmeztetés a lélek részére, melyet legtöbbször maga a szellem kér és önmaga idéz elő, hogy ezáltal megtisztulhasson attól a büntől. Érje az embert a múlandó életben a legnagyobb szenvedés, fájdalom, vagy megszégyenítés: jelentőségük eltörpül a szellem előtt, ha arról van szó, hogy ezen az

áron kigyógyulhat bűnre való hajlandóságából. Az egészséges lélek nem vágyik a bűn nyújtotta örömök után, annak más irányúak a vágyai, más irányban keres lelki kielégülést.

Ez a „más irány” jelenti egyben fokozatát, szellemi otthonát, értékét és munkakörét. Ezeknek az irányoknak a szétágazása hozza létre a hasonlók által megteremtett boldog vagy boldogtalan állapotokat. Sokféle színre és árnyalatra bomlik fel az egységes tiszta igazság, mely Istentől sugárzik az Ő teremtményeire, és az általuk létrehozott szellemi és anyagi világokra. Mindenütt van fény és a fény mellett árnyék. Minél messzebb távolodik el a szellem az őt létrehívó Teremtőtől, annál kisebb és tompább a fény és annál nagyobbak az árnyékok, melyek a fényt teljesen elfogják. Az árnyék nem öntudatos hatalom, a fény azonban maga az öntudat. A legmagasabb tudat átvilágítja a homályt és megszünteti az árnyék hatalmát, melyet az eltávolodás által vonzott magához a teremtett szellem. **Minden gonoszság, minden fájdalom és szenvedés az Istentől való eltávolodás következménye.** Ez az az árnyék, melytől soha senki meg nem szabadulhat, amíg az isteni igazság fénye fel nem bontja, és szét nem osztja azt a homályt, mely a teremtett szellemet körülfogta. **Az isteni segítség folytonosan árad a teremtett felé, de az árnyakkal körülbástyázott lélek nem tud róla, mert az árnyak egy más természetet alakítottak ki benne, mint az eredeti mennyei természet volt.**

A mennyei természet érzékeny volt a tiszta igazság hatásaira, az általa létrehozott életmegnyilvánulások harmonikus szépségeire, boldogító eredményeire. Az igazságtól elfordult lélek új utakat keres, új, általa még nem ismert örömökre vágyik, mert ő másképpen akar boldog lenni. Ő nem akar engedelmeskedni az igazságnak, könnyebbnek látszó lehetőséget akar teremteni, amelynek segítségével Ő több érték birtokába juthat. És feltalálja a bűnt. A lehetőségeknek ez a felfedezése minden emberlélekben a mai napig tart és tartani fog, amíg csak a tökéletességnek arra fokára el nem jut a szellem, ahol már képes felfogni és megérteni azt, hogy **az igazság a maga valójában sem meg nem osztható, sem**

meg nem másítható azok nélkül a fájdalmas, szenvedtető következmények nélkül, melyeknek nyomása alatt szenvednek a földi emberek és a földi szférákban a szenvedő szellemek megszámlálhatatlan nagy csoportjai. Miért szenvednek ezek? **Mert hittek a hazugságnak.** Mert elhitték a megtévesztés lehetőségeit. Elhitték, hogy becsületes, odaadó munkálkodás nélkül is megtehetnek a boldog élet lehetőségeit. Elhitték, hogy ha mástól elveszik élete munkájának eredményeit, akkor az végérvényesen az övék marad.

Elhitték, hogy amit erőszakkal megszereztek, nem kell elszámolniuk azzal, hogy miként jutottak hozzá. Nem tudják, és nem akarják tudni, hogy sem a jó, sem a rossz el nem veszhet, amíg körforgását befejezve minden a maga helyére nem talál, hogy egyik áldásképpen, a másik feltartóztathatatlan végzetképpen vissza nem száll az elindító lélek sorsába. Ebből az önmegtévesztő ferde irány követéséből mind az embernek, mind a testétől megvált szellemnek meg kell gyógyulni, ki kell nőni. Amikor a szellem belátja és megérzi az igazság mindenekfelett való hatalmas erejét és minden miéltre rávilágító feleletét, akkor töredelmes lélekkel magába roskadva kéri és könyörgi Istentől azt a lehetőséget, hogy a kegyelem útján nyisson új utat, módot a részére, hogy minden tévedésével, minden bűnével elszakíthassa azokat a szálakat, melyek újra és újra kísértésbe vitték és szenvedéseit növelték. Ekkor már nem a szenvedéssel, mint okozatokkal való küzdés érdekli a szellemet, hanem maga az ok, a bűn és annak hatalma válik félelmetessé a szellem előtt. Ezért sokszor erejét meghaladó nagy feladatra vállalkozik, hogy egy-egy étellel megszabaduljon azoktól az árnyaktól, melyek szellemét, a lélek bűnre hajló természetén keresztül fogva tartották.

Az ilyen nehéz próbákon keresztül vezetett lelkek hatalmas lendülettel emelkednek fel a magasba, az alázatosság, az engedelmesség segítségével, hogy elhagyva a kínos vergődések helyét, a boldogok, az igazságban és szeretetben élők világában találják meg otthonukat. Az igazság félelmetes és borzalmas a vétkező, a bűnös emberi lélek számára, mert tudja és érzi, hogy nincs mentése és nem is lehet. Nem szeret az igazsággal szembenézni, nem akarja tudomásul venni az ő kárhoztatását és szívesen veszi, ha a

megtévesztés szelleme kerülő utakra viszi, és azzal áztatja, hogy Isten úgyis megbocsátja bűneit, ha bizonyos formulák szerint imádkozik, jótékonyságot gyakorol, stb. Egyszóval alkuba bocsátkozik, hogy biztosítsa a maga részére a bocsánatot. Az ilyen kalmárkodó lelkek elfelejtik, hogy senki sem tudja a bocsánatot a maga részére sem megvenni, sem kialkudni, sem biztosítani. **Aki- nek az Isten adni akarja, annak adja, mert Ő a szívek rejtett érzéseit, a lélek legbensőbb világát vizsgálja. Azért senki sem lehet bizonyos, hogy az Úr mennyit és hogyan bocsát meg az embernek.**

Csak a teljes alázattal és a mély és igaz bűnbánattal magába szállt lélek remélheti bűnének bocsánatát. A bűn felismerése, megbánása és az attól való őszinte és igaz szabadulási vágy nyitja meg az utat az Isten kegyelmének elnyeréséhez, a megtisztulás- hoz és a megigazuláshoz, a becsületes és igaz élet folytatásához, mert ez a szükséges dolog. **El kell kezdeni az igaz életet, hazug- ságmentes valóságban kell élni, annak megfelelni nemcsak kí- vül, hanem belül a lélek mélyén is. Nehéz, de boldogító és bi- zonyosságba vezető út ez; isteni segítség nélkül nem járható.** A szellemi gögben felfuvalkodott, a maguk igazságában bizakodó lelkek ezen az úton nem járhatnak. Csak az egyszerű, alázatos és áldozatos lelkek találhatnak erre az útra, akik szívesen lemonda- nak mindentről, csak az isteni kegyelmet elnyerhessék. Ez az út vezet felfelé. Bizony elfárad és kimerül a lélek a sok küzdelem- ben, de az Úr küld hozzá olyanokat, akik feltámogatják, ha kime- rül; megvidámítják, ha elcsügged; de mielőtt még célhoz érne fel- frissítik, megpihentetik, hogy ne kelljen megfáradtan és megté- pett ruhával hazaérni.

A MEGTÉRŐ TÉKOZLÓ FIAK(*)

Nem lehet sem előre látni, sem vissza a múlt kódébe. Sem saját életedet, sem a mások életét nem ismered. Nem látod a jelen ki- indulási pontját, és nem látod azoknak az eseményeknek a befe- jeződését, melyeknek a jelenben olyan nagyon terhes és sokak ré-

szére majdnem teljesen elviselhetetlen visszahatásai vannak. Ezeket az emberi értelem sem egyik, sem másik oldalról nem tudja megvilágítani, akármilyen bölcselet szemüvegen keresztül próbál is betekinteni, hogy magyarázatot fűzhessen ahhoz, amit szeretne tisztán érthetővé tenni a földi ember részére. Megpróbálkozott ezzel már sok világossággal átsugárzott értelem, de mindegyik magyarázattal csődbe jutottak, mert minden emberi felfogással dacolni látszik az az eredmény, amelyet a különböző lélek-típusokban ezekkel a magyarázatokkal elértek. A legtisztább a legvilágosabb magyarázatokkal is könnyedén elbánik az egyéni lélek, mert amíg a megtérésig nem jutott el az emberi lélek, amíg a legbensőbb én nem tud az osztatlan igazság megértéséig felemelkedni, addig minden hiábavalóságnak tűnik fel előtte, mert az egyéni én önző igazsága mindent lehenget. Ezt az egyéni ében kialakult hibás és téves igazságot csak a csalódások, a hiábavaló erőlködések és kínos fáradtságba omló kísérletezések tudják felemészteni.

Mert amíg az ember erős és erejének, hatalmának teljében érzi magát addig minden erejét ezeknek a téveszmék a megvalósítására és védelmezésére használja fel. Még akkor is görcsösen ragaszkodik ezekhez, ha semmi jó eredményt nem ért el velük, csak azért, hogy ne kelljen beismerni tévedését. A gögös emberi lélek minden beismerésben a maga hiányos elgondolásainak a vereségét, a saját maga értékcsökkenésének látja, és ez határtalan fájdalmat okoz neki. **Az ember bűneihez, tévedéseihez sokkal jobban ragaszkodik, mint azokhoz, akiket szeretett, mert egynek érzi magát a bűnökkel, tévedésekkel, melyeket a még megműveletlen lelki természetén keresztül, mint hatásokat az „élet”, a „nagy élet” területén elhintett vagy elhinteni szándékozik, mint az ő egyéniségének termékeit.** Természetesen a tévedő ember meg van győződve arról, hogy jól és helyesen cselekszik mindezzel, és a legjobb és legkívánatosabb eredményre számít. Úgy véli, hogy az követi majd az ő elgondolásait és cselekedeteit. Közben hol itt, hol ott jajdul fel az élők világában egy-egy panasz, egy fájdalomkiáltás, egy átok, egy keserű emlékezés, egy villámló tekintet egy összeszorított ököl, egy fenyegető mondat, mely

mennydörgésszerű visszhangot kelt a megbántottak érzésvilágában, és egyszer csak megsűrűsödnek az emberi sorsokat alakító törvények világában.

Minden bűn, minden tévedés azokkal az életre keltett hatásokkal együtt visszatér oda, ahonnan elindították az érzések, törekvések, akár tudatosan, akár tudattalanul. Mindazok az általa keltett hatások, melyeket mások lelkében az ő elgondolásai, az ő cselekedetei hoztak létre beérve, megnagyobodva annak az életútjára szakadnak, aki azt elindította. Ilyen idők, ilyen alkalmak, mint bűnhődő és vezeklő állomások többször állják útját a fejlődő emberiségnek. Sokszor csak családok, vagy nemzetek, de vannak olyan idők, amikor egész világok sorsa van így megpecsételve, amikor a balfelé való sodródásnak nem lehet már semmivel sem ellene állni. Amíg vannak befogadóképes lelkek, akiknek nincs a lelkivilága a gonosz eszmével teljesen átítatva, addig egy-egy szenvedő élettel, és *mellette* vigaszt *nyújtó reménységgel* és hitet ébresztő áldásos közelség révén megtelik a hibázó és bűnre hajló természeti lélek az isteni jó és igaz megismerésével és jóra való igyekezetével befogadja a jót és igyekszik azt meg is valósítani. **Ezt továbbfejleszteni és magát a bűnöktől megtisztítani, a jót magáért a jóért cselekedni, a szeretetet felfokozni, ebben élni, és eredményt felmutatni: ez már bizonyos előrehaladást jelent a jóban.**

Ezek az életek már értékesek. Mert csak a hűséges kitartás és a rendíthetetlen hit, és az Istenben való bizalom adja meg a léleknek azt a feltétlen biztosságot, melyre nemcsak ő, hanem mások is támaszkodhatnak. **Ez az az élet, amelyben csendben harcolja meg a maga harcát az ilyen lélek a körülötte hemzsegő ellentétes érzésekkel; ártó szándékú, alattomos támadásokkal, gyanúsításokkal; alaptalan rágalmakkal; az emberi lélek minden kitenyészett ellentétes törekvéseivel; hogy elronthassák azokat a jó hatásokat, melyeket az ilyen igaz, jóra törekvő lélek élete maga körül szétsugároz.** Ezek azok a kemény, megpróbáltatásokkal terhes életek, melyeket már csak felkészült lélekkel lehet csorbítatlan hittel végigélni. Amikor a jó helyett csak rosszat kell végigszemlélkedni, az igaz jóra törekvés és jóaka-

rattal végbevitt jócselekedet eredménye a félreértés és félre-magyarázás, amiből csak szenvedés és újabb megpróbáltatás származik. Mivel a Föld megvan fertőzve a bűntől, a gonoszság tudatosan tör pusztító célja felé, bár pusztítani nem akar, hanem az ő helytelen elgondolása szerint szándékozik a világot újjáépíteni. Ehhez szükséges neki a pusztítás, mert tévedésében azt „hiszi”, hogy csak úgy építheti teljesen újjá, ha a régit lerombolja.

A régi, Istentől való törvényeket és azok hordozóit, ha meggyötri és megkínózza, ha halálra adja mindazokat, akik az élet értékeit a lelkiekben keresik és találják meg, akkor jön el az igazi hatalmaskodásra való lehetősége. Mindez pedig csak hiú káprázat, melyet a sátán, a tévelygés szelleme önmaga elé fest az ő tökéletlenségében, mert **amikor az isteni jó és igaz kivonul teljesen a földi világból és az emberek szívéből, akkor eljön a vég, mert az isteni igazság nélkül megszűnik az élet lehetősége. Eljön ez az idő is, és boldogok azok, akik nem hagyják magukat sem megtéveszteni, sem igába kényszeríteni a sátáni elvektől, mert eljön az Igazság szelleme és ítéletet mond azon a napon mind a hűen maradottak, mind a megtévesztettek felett.** Ma még lehet kétlaki életet élni. Ma még lehet kívül betakarni a sátáni természetet és belül aszerint élni, amíg az Igazság szelleme át nem világítja a tettetés palástját, de akkor már minden késő lesz, mert hiába a szép külső, a látszatos jó, a valódi lelki indíttatások előtörnek, a céljaik felé rohannak. Azért mondom én mindig, nem az a fontos, hogy valaki kinek, vagy minek nevezi magát, spiritiszta-e, vagy valami más egyházhoz tartozik, hanem az a fontos, hogy érzéseiben, cselekedeteiben tartozik-e ahhoz a láthatatlan egyházhoz, melyben a külső szerint ugyan nem ismerik egymást az emberek, de nemes és szent törekvéseik szerint elszakadtak a bűntől.

Azaz megbánták, megsiratták lélek szerint tévelygéseiket és bűneiket, mert belső, Istentől átvilágított lelki természetükben „megérezték”, hogy letévedtek a helyes útról. A tékozló fiúk „megalázkodva” belátják ezt, és igaz bűnbánattal az Isten kegyelmét kérve, csak annyival kívánnak megelégtetni, mint amennyi az ő Atyjuk házához tartozó béreseknek jut. Az a titokzatos csoda, hogy Isten kinek mennyit bocsát meg, hogy az miként megy

végbe, mennyit és mivel lehet az isteni bűnbocsánatot teljességgel elnyerni és mikor éri el azt a földi ember, - cselekedettel, áldozattal-e vagy csak igaz bűnbánattal, - ezzel az isteni kegyelem adós marad a földi ember értelmének. És mégis újra és újra megkísérli az ember és az idétlen szellemformulákhoz kötni az isteni kegyelemnek ezt a kimondhatatlanul nagy, mindeneket felülmúló ajándékát és nagy magabiztossággal elhiteti önmagával, hogy azt már el is nyerte. E tévhitben egyik hibát követi el a másik után és csak akkor csodálkozik el, ha belezuhan azokba a megpróbáltatásokba, amelyek végképpen olyan irányba terelik, hogy nem tud bűneinek következményei elől sehova elmenekülni.

Ezek a sötét eshetőségek mindenkit fenyegetnek, sőt sokakat el is nyelnek, akik idejében komolyan nem veszik az igazság intézésének ezeket az előszeleit, melyek a világban kavarnak. **Azért csak összefogódzva, egymást támogatva, erősítve, szeretve, egymásnak megbocsátva és elnézve a hibákat az egyik oldalról, más oldalról alázatossággal és engedve az intésnek, a feddésnek, gondolatokkal és érzésekkel a szent ügy szolgálatába állva várni a vihar elmúltát nagy, Istenbe helyezett bizalommal és a kísértésekben való állhatatos megállással, a jóhoz és igazhoz való törhetetlen hűséggel.** Mert másképpen hiábavaló minden *erőfeszítés*; a gonosz áttöri magát azokon a részen, melyeket már sikerült ütnie. Mindezeket azért mondom, ne aludjatok el és ne engedjetez egyesek kísértő bujtogatásának, mert most már az idő közel van, hogy az Úr munkára hívja azokat, akik szívüket és lelküket megőrizték a sátáni elvek befogadásától. **Isten tud és lát mindent, és megfizet mindenkinek a cselekedetei szerint.**

SEMMIT NEM LEHET ÁLDOZATOK NÉLKÜL ELÉRNI(*)

Semmiféle befejezésről az ember nem beszélhet, mert nem az ő dolga azt megítélni, hogy mit és mennyit végezhet el a Földön. Itt minden csak időleges és nagyon kezdetleges, még a legjobb és

legszentebb dolog is, mert az emberi fogalmak nagyrészt túl sötétek ahhoz, hogy valamit teljes egészében átfogjanak abból, ami nem véges, hanem örökkévaló. Azért formál át mindent a maga ízlése és felfogó képessége szerint, mert mindenáron önmagához akar mindent alakítani. Azért lettek külső látványosságokká azok a szent és tiszta igazságok, melyeket a mi Urunk e világ tisztulására és javulására hozott, mert az emberi lélek nem tud, és nem akar a testiség korlátain túl emelkedni. Amikor egyik-másik mégis úgy érzi, hogy a fő dolog nem e világnak a megnyerése, hanem a lélek nagy és hatalmas kiemelkedése az anyag hatalma alól, **akkor látja, hogy semmit nem lehet áldozatok nélkül elérni. Áldozat: a napról-napra való lemondás az én kívánságairól és törekvéséről - ami mindig érzékeny számadással jár.** Ezenkívül vannak a léleknek olyan, még fel nem ismert törekvései, melyeket csak a testben érhet el, csak itt válthatja valóra, hogy megcsalódva ezekben, minden érzését felszabadítsa, ami az anyagvilág hullámzó és változatos eshetőségeiben kereste a megvalósulást.

Mert az ember reményeivel tapad ezekhez az eshetőségekhez, mivel azt „hiszi”, hogy elnyerheti azt a vágyott boldogságot, amit azóta folyton keres, mióta eljátszotta engedetlenségével az isteni kegyelmet. Az eshetőségekben való hiú reménykedés viszi bele az emberi lelkeket a bűn eleinte szépnek és kedvesnek látszó tévelygésébe később azonban, amikor már csak nagy szenvedéssel lehet a ráfonódott hínárból szabadulni, nagyon kevesen tudnak megfordulni és visszatérni az Isten által megmutatott igaz útra. Pedig ennek a megfordulásnak meg kell történnie, akár előbb, akár utóbb, mert az eshetőségek többé nem hozzák elő senki részére azokat a kívánt dolgokat, amik miatt letért az igaz útról. **Majd mindenki a látszat világában próbálkozik, hogy az elvesztett boldogságát megtalálhassa. De csak egy út vezet ennek nyomára: az isteni törvények ismerete, és az azon való járás. Azért boldognak mondok minden földi embert, aki felfigyel erre az útra.** Akinek az isteni kegyelem olyan utakat, módokat mutatott meg, és olyan eshetőségeket adott bele az életébe, amelyek neki mint embernek, akármilyen nagy áldozatokat, és kényszerű lemondásokat jelentettek is, de mégis tekintetét a láthatatlan

világ igazságai felé fordították és felfigyelt ezekre az igazságokra, annak lelki természetében nagy átalakulás megy végbe, és éppen ez az átalakulás az, ami sokszor nagy érzelmi viharokat idéz elő.

Ez messze kiható és sorsdöntő nemcsak a lélek földi életére, hanem egész szellemi fejlődésére és így örök életére is. Az embernek mindig hasznára és nagy előnyére van a megtérés, bármikor jut is arra a szükséges belátásra, hogy megtérés nélkül nem juthat el az üdvösségre, így sokan azt mondják, hogy „jobb későn, mint soha”. **Igaz ez, de én mégis azt mondom: jobb korán, mint későn, mert jobb lélekben gazdagon átjutni a szellemi életbe, mint szegényen, mert a meglévőhöz könnyebben lehet valamit keresni és találni, mint aki azt sem tudja, hol, merre keressen valamit az ismeretlen világban, amivel éhségét és szomjúságát, pihenés utáni vágyakozását valamiképpen ki-elégítheti.** Szomorú látvány az, amikor a szenvedő emberszelleme kénytelenek minden eldobott üres formát felszedni, hogy valamit elérjenek. Azonban mindegyik ismét elhajítja ezeket, mert a tartalom hiányzik belőlük. Így van ez azokkal, akik vallásuk külsőségeit megtartották ugyan, de hitük nem volt élő, eleven és ténykedő hit, csak terméketlen, gyümölcstelen életet éltek a Föld szokásai szerint. Ha a földi élet végéhez érnek, megpróbálnak hitük előírásai szerint a halál gondolatával kapcsolatos eljárások segítségével támaszkodva beleilleszkedni a körülöttük mozgó lüktető életbe.

Ez azonban sehogy sem sikerül, ugyanis nincs meg az a belső erő, amelynek segítségével valamely ponton megtapadhat a lélek; nincs ahonnan táplálékot nyerhet; nincs lehetősége erőt kifejteni azokkal a száguldó viharokkal szemben, melyek a Föld felől, mint megkísértő erők megragadják és vonzzák elhagyott életük emlékei felé. Minden elmulasztott jó alkalom, amit meg kellett volna cselekednie, minden elrontott és elhibázott cselekedet vádlóként áll a szellem előtt és súlyos megpróbáltatásokat hoz létre, mert a lélek nem tud ezek ellen semmivel védekezni. A formák üresek, erőtlenek, a hit - ha ezekbe volt beékelve - teljesen semmivé válik. **Csalódva érzi magát az ilyen lélek és bár sorsa kényszeríti, hogy a következő fordulónál a testöltés törvényei szerint a Földön megjelenjen, de éppen olyan szegénységben, éppen**

olyan megalázottságban kell a földi életet végigélnie, mint amilyen szegénységben volt a valóságos életben része. A Földön is és a szférákon is ezek a szellemek az örök elégedetlenek, a hatalmon lévők örök ellenségei és irigykedői.

Nem mintha nem volna előttük kívánatos ez a szerepkör, - sőt törtetnek érte. De törvényes úton el nem érhetik következképpen a törvénytelen lehetőségeket hajszojják. Ez addig tart, amíg teljesen ki nem használják az összes lehetőségeiket, el nem pazarolják a testöltéshez kapott erőkészletüket. Eljátszották az üdvöségüket. Ilyen nagyon szomorú és tragikus események játszódnak le a jelen időkbén. Azoktól az Isten szolgáitól, akiknek most keresves próbáik vannak azoktól, akiket valamikor akár érdekből, talán dicsőség, vagy hatalomvágyból meghagytak bűneikben, - talán meg is nyugtatták őket, hogy nyugodtan cselekedhetik a bűnt - most a végzet számon kéri az igazságot. **És mindenkitől számon kéri, akikre valamit bízott az Úr. Mert nem szabad semminek sem elvesznie, nem szabad senkinek felismerhetlenné tenni azt, ami a Mennyből való!** Nem szabad megmási-tani, elforgatni, vagy erőtlenné tenni az igazságot, mert amikor ez bekövetkezik, az Úr gondoskodik az elvénuült fának új hajtásairól, melyet újra beoijt a mennyei oltóággal és újra megerősíti ezekkel az Ő szövetségét örök időkre. Azért én boldognak mondom azokat a földi embereket, akik keresik és kutatják a mennyei kijelentéseket, keresik az élet folytatását és annak mikéntjét.

Keresik az Úr törvényeinek megismerését - nem azért, hogy kijátsszák vagy földi előnyökért megmásiítsák őket, hanem azért, hogy ezek szerint rendezhessék be földi életüket, és keressék Isten bűnbocsátó kegyelmét, hogy új emberként léphessenek át az öröklétbe. **Keresik azért, hogy bennük az isteni lélek éljen és cselekedjen igaz és szent dolgokat; és keresik azért, hogy a világ lássa és megtérjen gonoszságából. Mert az idő közel van ahhoz, hogy mindazok, akik szenvedtek az igazságért elvegyék jutalmukat hűségükért és állhatatosságukért; és elvegyék jutalmukat azok is, akik szenvedtették az igazságban élőkét.** Tehát mindenki részére az Isten útjaira való megtérést hirdetem, amíg az idő ajándékát adja az isteni kegyelem az ember-

nek. Mert eljön az az óra, amikor már hiába akar megtérni, a végzet betelt felette. Az Úr gondoskodik mindenkiről, aki igaz hittel hozzá fordul segítségért. Megoldozza azok bilincseit, akik Őt hívják segítségül és megszabadítja a sátán sötét töréből azokat, akik megbánták tévedéseiket, bűneiket. Az élet sok és szép ajándékot tartogat azok részére, akik várják az Ő szabadítását. Mindennek nagy ára van, de megéri az az élet, amely már nem káprázat, nem vetített képe a valóságnak, hanem a legtisztább valóság maga, mert az igazság kiteljesedésének ábrázatát mutatja.

VILÁGÍTÓ LÁMPÁSOK: SPIRITISZTÁK(*)

A SZELLEMI VILÁGOSSÁG BEFOGADÁSÁRA ISTEN TALÁLJA ÉRETTNEK A LELKET

Minden léleknek megvan a maga próbája, és mindig abban, amiben elbukott. Minden lélek szeretné visszaállítani azt a sima egyenes utat, hogy a legközelebbi enyhületet megtalálhassa a törvénytelen cselekedeteivel maga mögött hagyott rengeteg akadály megkerülésével. Ilyen nehéz és akadályokkal teljes a földi élet útja mindenki részére, aki az igazsággal szembehelyezkedett. Márpedig ezt többé-kevésbé mindenki megcselekedte és napról-napra megcselekszi, akár alig látható, akár olyan mértékben, mellyel a környező világban nagy felháborodást vált ki. Ez végeredményben mindegy. A bűn akkor is bűn, ha csak egy szemernyi van is belőle. Így mindenkinek meg kell tisztulnia a bűneitől, még mielőtt a bűn megérne és következményeket hozna létre. Ezt a megtérési, bűnfelismerési időszakot kegyelmi időszakknak hívjuk és boldog lélek az, aki e kegyelmi időben csakugyan önmagára talál. Sikerül az igazi énjének kiemelkednie a maga mögött hagyott romokból, hogy ott a magasabb létsíkon beletekinthesen azokba a tévedések okozta eredményekbe, melyek eltorlaszolták az utat visszafelé. Mert a megtett úton senki nem mehet vissza az elmúlt dolgokat újra jól és helyesen felépíteni, mert ahhoz sem ideje, sem alkalmja nincs és nem is lehet.

Mert a megtörténtet meg nem törtéنتté nem teheti senki, így az ember nem dicsekedhetik azzal, hogy minden bűneimet jóvátettem, megszenvedtem értük, vezekeltem és kiegyenlítettem szenvedéseimmel. Nem! Sem a múltat vissza nem hozhatja, sem a jövőt a múltak szolgálatába nem állíthatja! Isten más útra vezérli a megtérő bűnös lelkét, ha időben felismeri a maga lehetlenségbe, halálba vezető irányát, és lelke mélyén elítéli tévelygését. Magát megalázva, minden feltétel nélkül a kegyelem Istene bízva, hiszen jól tudja, hogy önmagát meg nem tarthatja, mert megfertőződött a bűn halált hozó átkával. A szenvedés és halál kikerülhetetlenül sorsává lett a bűnös léleknek, és nincsen senki, aki kimenthetné önokozta ítéletre szánt sorsából, csak egyedül a törvénynek és kegyelemnek Ura, ítélő és kegyelmező Istene. Csak egyedül Ő az, aki hatalmával és végtelen nagy szeretetével lehajol a vergődő bűnös lelkekhez és „kegyelmez, akinek kegyelmez”. Ő látja kinek lehet, ki érett meg a megmentésre, mert Ő ismeri az általa teremtett lélek természetét legjobban. Ő tudja mit bízott rá, milyen feladat teljesítésével bízta meg a létrehívás pillanatában.

Ha Ő, a végtelen szeretet és bölcsesség úgy ítél, hogy a lélekben felégett a bűnnek csábító és vonzó ereje, és a bűnbánat mélyére alámerülve, minden magamentő gondolat és védekezés nélkül, megadással várja az ítéletet, akkor a halálnak ebből a kárhózatából a bűnbocsánat ajándékával új életre ébreszti az elveszett, bűneivel együtt meghalt „én”-t. Új utat mutat, új célt tűz az új életre ébresztett lélek elé. Ez az új élet nem lehet a réginek a folytatása. Kell, hogy eltérés legyen a régi és az új élet iránya között. Kell hogy a lélek felismerje életének új feladatát. Szükséges az, hogy ebbe a felismerésbe egész lelkével beledolgozva magát, olyan eredményeket érjen el, melyekkel megmutathatja az Úrnak, hogy a kegyelembe vett lélek az Úr akarata és törvénye szerinti életet legalább igyekezett megközelíteni. **Megkezdődik a nappól-napra való áldozat ideje, amikor nem vezeklésképpen, hanem az engedelmesség, a szolgálatkészség, az önmegtagadás, a békességes tűrés, sokszor a lemondás és az Istenben való bizakodás és reménykedés, mint égő áldozat hamvad el az áldo-**

zati oltáron az Istennek felajánlott szentély előtt. Ezt a szentélyt az emberi lélek önmaga tartja fenn önmagában a szentek szentjének lakhelyéül, hogy az új életre ébresztett lélekben lakozása legyen az örökké élő Istennek.

Csak azok a lelkek tudnak feltámadni, csak azok tudnak megisztni, akikben az Isten Szentlelke él. Csak azok tudnak az Úr törvénye szerinti életet élni; csak azok jutnak el a helyes megoldásra az élet zűrzavaros állapotaiban; csak azok tudnak kitalálni az útvesztőből, melyet a sátán épített ki az emberi tévelygések segítségével, akikben az isteni Lélek megvilágította a célt, mely nem a földi jólét és testi-lelki gyönyörűségek hajszolásában és elérhetésében van, hanem a lelkek benső Istennel való együttélésében. Az ilyen élet előcsarnoka az öröklét nagy boldog kezdetének, mely a földi test lehántásával valósággá válik a szellem részére. Mert általment a halálból az életre. A földi test, mint a bűn átkának az utolsó burkolata, elveszti erejét és hatalmát a lélek felett, a lélek szabadon emelkedhet fel az eszmények világaiba, és szabadon élheti a megismert jó és igaz törvénye szerinti életét. Boldogságról-boldogságra ébred minden ismerettel, melyet a szellemi élet kínál az Isten ingyen való kegyelméből. Mert a szeretet nem csupán üres szó, a bölcsesség nem szép csilingelő díszítése a léleknek. A szeretet teremtő erő, a bölcsesség a tudományok kvintesszenciája.

A hit az igazságok alapja, a reménység az a bizalom, mely mindent elérhetővé tesz, amit a lélek maga elé vesz, amire vágyik, amire törekszik, ha az isteni törvények szerint keresi a lehetőségeket. **Az alázatosság mindenhez egyengeti az utat, nem türelmetlenkedik, békés reménykedéssel tekint előre, mert tudja, hogy mindent elér, ha lelkében igaz jóratörekvéssel betölti és elvégzi a reábízottakat.** Nem ilyen a bűnben alámerült, megtéretlen lelkek jövője. Csupa izgalom, csupa bizonytalanság, rettegés és félelem. Csalódással teljes hiú reménykedés, kilátástalan céltalan bolyongás. Az eszmék, az elgondolások, melyek a kegyetlen sorsoktól való megszabadulás érdekében, sok áldozat és szenvedés árán születnek - halomra dőlnek mire valósággá le-

hetnének, maguk alá temetve azokat, akik elgondolták és akik hittek ennek sikerében. Szenvednek egymás rosszakarató támadásaitól; az élet ridegségétől; a betegségek nehezen gyógyuló természetétől, a hamisság, a hazugságok mindent leromboló bizonytalanságaitól, mert semminek nincs értéke. A hasonlók nem nyújtanak egymásnak sem békességet sem biztonságot. Az élet silány örömeinek az utánczatait hajszolják, melyek minden alkalommal szenvedéseket okoznak. Békétlenek, haragosak, kétségbeesettek.

Okolják egymást szenvedéseikért. Törvényeik szigorúak és bár minden kiderül, de ők mégis azt hiszik, hogy kijátszhatják az igazságot. A halált rettegik, mert nem tudnak egy jobb állapot létezésében hinni. Pedig meg kell halniuk - a halál különböző fázisain át kell esniük, nem egyszer, de - többször. Az áldozatos szeretet munkát vállal ezek között időről-időre, és Isten kegyelméről tesz tanúságot közöttük. Akik még éretlenek, azok okoskodnak. Akik már mindenben csalódtak, azok nem hisznek, így szegényes az eredmény. Akiket megragad a hit és a remény, azokat feljebb emelik és a földi életre előkészítik, míg az idejük eljön, a földi élethez hasonló állapotvilág környezi őket lelki természetük szerint. Végláthatatlan tömegek vándorolnak állandóan jobb hazát kereső csoportokban, amíg a Földön testhez nem jutnak anélkül, hogy sejtelmük lenne arról, hol kötnek ki, hova mennek. De ez is kegyelem részükre, mert a jobbhoz hozzájutnak, hogy tanuljanak, fogalmat alkothassanak a jóról, az igazról. Itt a lélek egyénisége még nem számottevő, hiszen az egyformán elkövetett bűnök és bűnös törekvések még annyira egybeforrasztják őket, hogy csak mint **„tömegszellemek”** jöhetnek számításba.

Ezek a tömegek csak bizonyos időben és együtt ölhetnek tesztet, amikor az előttük járó „korszellem” előkészítette az utat számukra. Közös a sorsuk, a szenvedésük, felemelkedésük és bukásuk is. Amikor elbuknak, hosszú idő múlik el, míg ismét a Földre kerülnek testbe. Az élet a tömegszellemek között nem boldogító és nem kívánatos. A hitben élők hitük szerint és cselekedeteik szerint már bizonyos egyéni értéket jelentenek, aszerint hogy milyen munkában lehet őket felhasználni. Az igazság kiteljesítésében fontos szerepet töltenek be azok, akik bár vétkeztek korábbi

állapotukban az igazság ellen, de belátták és megbánták eltévelyedésüket és végigszenvedték mindazokat a következményeket, melyeket bűneikkel létrehoztak. Így mindezeknek a nyomaival lelkükben egy új megismerés és új életcél alakult ki, melyet a megvalósítás vágya kérlelhetetlenül előtérbe állít. A lélek nem ura többé önmagának. Bár fél és reszket a jövőtől, de sorsa, mint könnyű pelyhet magához vonzza és viszi előre, rendeltetése, célja felé és már nem a földi jólét, a hírnév vagy a dicsőség a cél a lélek előtt, hanem a rendeltetésének betöltése. Nem az ő egyéni célja vagy akarata ez, hanem a benne élő isteni törvényé.

Az isteni törvény amilyen fokban elérte célját az egyéni lélekben, abban a fokban emeli fel, terjeszti ki az „én” befogadóképességét az előtte álló, további jó és igaz megismerése iránt, hogy azt benső énjében feldolgozva ismét nagyobb és igazabb megvalósításban sajátjává tehesse. Mindezzel együtt annak a megvalósított jónak és igaznak áldásaival elkerülhetetlenül találkozik a lélek, melyet magáévá tett. **Az isteni kegyelem nem marad adósa senkinek, a legkisebb jóért is gazdagon megfizet az Ő áldásaival.** Így vannak a Földön közepes fejlettségű emberlelkek, akiket az isteni kegyelem - mivel gyengék, és még tétova bizonytalanságban tapogatnak - gazdag áldásaival támogat, hogy a még le nem küzdött alacsonyfokú törekvéseikkel szemben felvértezve legyenek a kísértések ellen. A hit nagy érték, mert hit nélkül senki nem képes megállni abban a nagy viharban, melyet a lélek alacsony rétegeiben támaszt a kísértő. **A lélek érzésvilágában hatalmas forrongást okoz a feltámadt vágyak kielégülni akarása.** Az „én”-ben harcra kél az értelem az érzellemmel és sokszor hiába a józan megfontolt értelem érvelése, az érzelem elhomályosítja azt, és olyan bizonytalan lehetőségekbe kapaszkodik, ami kedvezőnek mutatja a kimenetelt és a helytelen, az igazságtalan jut a megvalósításhoz.

Könnyebben birkózik meg az akadályokkal akkor, ha a hit, mint erős köszikla áll a lélek értelmi és érzelmi síkján, mely mint megdönthetetlen igazság, felfogja a vihart és lecsendesíti a vágyak korlátokat ledöntő erejét. **Hatalmas erő a hit, mert hit nélkül senki sem képes egyensúlyban tartani életét. Aki meg-**

fosztja embertársát hitétől anélkül, hogy jobbat, vagy nagyobb bizonyosságot adhatna helyette, az nagyobb értéktől fosztja meg, mint ha gazdag ember kincseit rabolná el. Aki az igazságban él, és az igazság szerint cselekszik, nagy jótéteményt ad a maga életével a világnak. Nem veszi el azt, ami nem igazságos, nem kívánja meg azt, amit a sors nem neki juttatott. Így nincsenek belső lelki viharai, és nem okoz más lelkekben felháborodást. Nem örül más kárán, mert tudja és érzi, hogy mindenkinek megjön a maga megpróbáltatása - ez alól nincs kivétel. **A szeretet igazsága pedig elfedez, gyógyít, megért és segít, ahol lehetséges. Az igazság rendet teremt és rendet tart fenn - a káoszt felbontja és mindent a helyére állít.** Az igazság világosságot derít minden homályba merült dologra. Az igazság a hamisság és hazugság alkotta ködökből is menti azt, ami igaz és jó, nem alkuszik meg és nem elegyíti magát hamis, vagy kétes dolgokba, így az igazság követőit nem nagy rokonszenvvel fogadja a világ még akkor sem, ha csendben, magába vonultan élnek, mert tudja, érzi, hogy nem használhatja fel a maga céljaihoz eszközül őket.

Ezért a világ inkább gyűlöli, mint szereti az igazság követőit. Ebből a gyűlöletből következnek az üldöztetések, az árulkodások, az oktalan és céltalan szenvedtetések, melyek erős próbára teszik a testet öltött lélek hitét és engedelmes tűrését. De „*aki végig megáll, az üdvözül*”. A testet öltött lélek látszólagos magárahagyatottsága mellett ott örökös az isteni kegyelem minden segítségével, hogy a gyengeség pillanataiban meg ne tántorodjon és el ne essen. A nagy társtalanság ideje elmúlik és a hasonló érzésű és gondolkodású emberek egymásra találásában már kiegyenlítődik valami azzal, hogy megértik egymást. A hasonló hitében és törekvésében hatalmas erőtartály képződik, melyet az imádság ereje bevehetetlen erőddé kovácsol egybe. A magasabb rendű igazságok, mint mennyei permet hullnak alá a közösségben egymásra talált emberlelkekre, és minden valóra váltott megszentelt vágy, minden leküzdött emberi gyengeség és félreértett alacsonyrendű igazság átváltozáson megy át az emberi lélekben. Magasabb rendűvé, tisztábbá, igazabbá teszi az emberi lelket és ezzel a legbensőbb én, mintegy felszabadulva, végképpen elhagyja azokat az egybekapcsolódó törvényeket, melyek régi tévelygései

és bűneivel azonossá vált tömegekkel összekapcsolták. A tömegek ok és okozati törvénye nem uralkodik felette, mert azok az okok, melyek szenvedtető következményeikkel a hasonlók közösségébe tapasztották belé, megszűntek.

Új élet, új világ, új alkalmak, új lehetőségek új örömmel, új eddig nem ismert de vágyva-vágyott - boldogsággal várja az új egyéniséget, az újonnan született lelki embert: az Isten gyermekét. Amíg ezt a fokozatot el nem érte a lélek, addig nem szabad. Addig a tévedések, a ferdeségek, elromlott lelki természetek vágyviharainak a szolgálata alatt vergődik, küzd az önállóságáért. De minden hiába, amíg a lélek nem tudja magát függetleníteni azoktól az érzésektől, vágyaktól, szenvedélyektől, melyek arra indítják, hogy mástól vegye el azt ami hiányzik neki, amíg az igaztalanul szerzett öröm, vagy mondjuk boldogság kívánatos előtte és sóvárog olyan után, amit az Isten nem adott neki, és hazug úton is igyekszik azt megszerezni, vagy erőszakosan elvenni, addig mindig beletartozik a tömegek nehéz törvényébe. A tömegszellemeket a fejlődés törvénye hajtja előre. Kemény ostorcsapásokat mér olykor-olykor feljűk, amelyek alatt sok könnyűk kicsordul. Sokat szenvedésűk, panaszk hangzik el az élet mostohasága miatt. Szegénység, gazdagság, dicsőséges megaláztatás, hatalmaság és nyomorúság, egészség és betegség, születés és halál karöltve jár együtt. **Nemcsak a földi élet, de a szellemi élet is ezekkel van megfertőzve, mert a lélek magával viszi törekvéseit és vágyait.**

Aki mindezeket tudja, és mégsem siet a szabadulás lehetősége felé, az nem számíthat kegyelemre. Aki viszont tudja és megtér bűneiből, tévelygéseiből azzal az isteni kegyelem vele van, és lesz mind a földi, mind a szellemi életben. Ezért aki tudja és megtér bűneiből és tévelygéseiből, és életével másokat is a megtérés útjára vezet, azt az isteni kegyelem nem engedi elesni, hanem fel-emeli elesettségéből és megerősíti, megszilárdítja a hitben. Erre nagy szüksége van és lesz a földi embernek, mert közel van már ahhoz, hogy ez a világtornus befejeződjék. Jaj annak, aki kívül marad, mert amikor az isteni Lélek kivonul e világ szellemi atmoszféráiból, akkor nem lesz több jó a Földön: nem lesz mivel csábítani az emberek képzeletét az utánzott boldogsággal; mert a

világ festett ábrázatáról lemossa a könny a festéket. A szenvedéstől eltorzul a világ arca és az emberek keresik a hitet, keresik a kibontakozást - de meg nem találják. **Még fent van a Nap, még ragyog a hit csillaga, a Krisztus felé vezető utat megmutatja, de nem tudni meddig kegyelmez még az Úr a hitetlen világnak; még lesz békeség, de nem sokáig. Tehát siessen mindenki a maga idejében, mert a testet öltés nem vezeti ki a tévelygőt bűneinek nehéz következményei alól, csak azt, aki az igaz élet útjára tér!**

A MENYEGZŐI RUHA MEGSZERZÉSÉNEK SZÜKSÉGESSÉGE(*)

A múlandóban hadd teljenek a napok, de a lélek gazdagodjék az örökkévalókban. Mert hiábavalóvá válik a hosszú élet is, ha nincsenek változatos élményei a léleknek, amelyekből örökértékű tanulságokat vonhat le magának. Ezek mind csak látszatok. Valóban, aki figyelemmel kíséri az életek sorozatos egymásba kapcsolódását a Földön, szomorúan állapíthatja meg azt, hogy a világ arculata alig változott ez alatt a hosszú idő alatt. A gonoszság éppen úgy tombol, az álszenteskedés éppen úgy kendőzi magát, mint akkor. Éppen úgy kezdik és végzik az életeket, éppen olyan szármalmas a lelkek visszatérése, mint annakidején volt, amikor az Úr a bűnös Földet megajándékozta a maga megjelenésével. Mert a Föld, a bűnös számkivetett lelkek gyűjtőhelye, és utolsó állomása a Naprendszerben, így azok helyett, akik nagy keservesen kiemelkednek a hit által ebből a sárral és a bűn tapadó iszapjával megrakott világból, mindig több lehulló lélek érkezik, akik - mielőtt tovább hullanának egy-egy világtornus lejártáig - itt ragadnak, és szellemi fejlettségük szerint fertőzik tovább azokat a gondolkodni még alig tanuló emberlelkeket, akik értelmetlenségük folytán még alig tudnak különbséget tenni a jó és a rossz között.

Ez nem változtat semmit a világ arculatán, mert a bűn betegek éppen úgy óhajtoznak a gyógyulás után, mint a testi betegségben sínylődők. A testi betegségekben is megpróbálnak különböző el-

járásokhoz fordulni, és mivel az orvostudomány is éppen úgy kísértelmez, mint a lélek betegségei alatt sínylődők bölcselői, és éppen úgy zsákutcába kerülnek „felfedező” tudományukkal, mint az orvosi tudományokban vakon bizakodó szenvedők, éppen úgy meghasonlanak a mindenféle rendszerek követői, mint az a beteg, aki a kínos műtétnak alávetette magát és sokkal rosszabbul érzi magát, mint annak előtte. **A világ arca nem változik, mert akik meggyógyulnak, azok elmennek a kórházból. Akik legbensőbb énjükben felfogták azokat az igazságokat, melyeket az Úr itt hagyott, mint a legdrágább gyógyszert, azok meggyógyulnak.** De akik hisznek is nem is benne, látszat szerint használják is, de nem meggyőződéssel, és csak itt-ott mutatják, hogy a világ lássa az ő hivalkodó cselekedeteiket, azok természetesen nem gyógyulhatnak meg, hanem az egész hosszú idő alatt betegei maradnak a bűnnek, és ebből kifolyólag a szenvedéseknek. Mivel mindig jobban elvesztik tájékozódó képességeiket, már alig találhatnak rá a helyes útra saját maguktól.

Ezért kell hogy időről-időre segítséget kaphassanak a meggyógyult betegektől, akik egy-két testet öltést vállalva segítségére sietnek egy-egy megrekedt, kátyúba ragadt kisebb, vagy nagyobb csoportnak, családnak vagy talán csak egy-két emberléleknek. **Talán önfeláldozó szeretetből, talán hálából, vagy éppen az Úr iránt való nagy engedelmségből.** Mindegy, mi volt az indító rúgó a lélekben, de a cselekedet megtörténik és nagy, nemes nekilendüléssel kezdetét veszi egy élet a Földön, amiről nem tudja senki, hogy honnan jött és hová megy. **Talán ő maga sem tudja, hogy mi a célja az életben, csak érzi azt, hogy mások nem úgy éreznek, ahogyan azt ő szépnek, jónak és igaznak gondolja. Megkezdődik a világ és a lélek összeütközése, melyből csak fájdalom és szenvedés jut osztályrészül annak, aki nem tud, és nem akar a helytelen és bűnös felfogásba beleilleszkedni.** Jaj annak, aki bár tudja és érzi, hogy helytelen és nem az igazság szerinti az, amit és ahogyan cselekszik, de a test hatalmas, lélek lenyűgöző erejével nem képes szembehelyezkedni, és megalkuszik a testi én előnyére és a lélek hátrányára. **Meggyőződése ellenére cselekszi azt, amit lélekben elítél, de cselekedeteiben azonossá lesz vele.**

Ez a magasabb fokozatról való leesés újabb és újabb erőpróbákat tesz szükségessé, melyek újabb szenvedéseket jelentenek a jobbat és igazabbat megismert lélek számára. A krisztusi igazságokat megismert, gyógyulófélben lévő lelkek nagy csoportja tömörült össze és az utolsó idők nagy erőfeszítéseitől félve, rettegve, várják a testbeöltözés természetüknek alkalmas idejét, hogy minden felkészültségükkel belevethessék magukat a földi élet háborgó tengerhez hasonló hullámvászába. Ők nem azok a kényelmes életet élő emberlelkek voltak, akik minden időben a könnyebb életet tartották az élet céljának. Ezek küzdő, harcoló emberek voltak, akik az igazságért szenvedtek ugyan, de abba belevegült az emberi én hiúsága, akarása és kíméletlensége is, ami mint egy hatalmas szépséghiba elrontotta a jó eredménynek az összhangba való beleolvadását. Ahelyett, hogy jót hoztak volna az emberiségnek, és annak a szellemcsoportnak, melybe beleékelődtek, elkeseredést, bünt és szenvedést hoztak létre. Jót akartak, a maguk módja szerinti jót, de nem tudtak használni vele sem másoknak, sem saját maguknak. Módszerük, elgondolásuk, kivitelezésük nem volt helyes, nem volt jó.

A szolgálát, az alázatosság lelke nem volt bennük elég, nem volt kielégítő. Éppen ezért nagy és szent elhatározással egy utolsó erőpróbára gyülekeznek, melyet a Földön a hit és a szeretet jegyében harcolnak végig a lélek halhatatlansága igazságának érdekében. Ezek nemcsak most, szellemvilági életükben, hanem elkövetkező földi életükben is törhetetlen hívei lesznek a tiszta, szellemi átvilágításának. Ezeket azért mondom el, hogy amikor majd ez a kor eljön, azoknak, akik majd akkor egymásra találhatnak, és azoknak, akik most itt vannak, és akkor még itt lesznek, mint öreg emberek lássák meg azt, hogy az idők méhében már él, készülófélben van az a korszellem, mely elsöpri a régi, megdohosodott, már csak szokásaiban élő hitformákat, s helyébe az élő, eleven cselekvő hitben élő nemzedék veszi át a vezetést és **rövid időre újjá alakul a Föld, hogy azok, akik felkészültek arra, hogy a mennyek országának polgáraivá legyenek, bemehessenek a nyitott kapun.** Mindenki, aki ma még kényelmeskedik és tág teret enged tévelygéseinek, a bűnnek és a bűnbocsánat reménység-

ében félelem nélkül vétkezik, vegye eszébe, hogy az Isten mindenkit szólít, mindenkit hív a megtérésre, de mégsem mehet be mindenki abba a nyugalomba, csak **aki idejében megszerzi magának a menyegzői ruhát; csak aki meggyógyult a bűn betegségéből.**

Mert mindenki láthatja, hogy hová, merre viszi az emberi életet az isteni törvényből való kilépés és az isteni igazságoktól való eltérés. Azért szükséges, hogy azok, akik megtalálták a szenvedésektől való szabadulás útját, azok megmutassák azoknak, akik még tévelyegnek, akik még sötétségben járnak, mert a legsötétebb éjféلكor jött el a világ világossága, hogy fényt derítsen a sötét világra. A legnagyobb mélységekből hívta elő azokat, akik meghallották az Ő szavát, a legdrágább gyógyszer adta a szenvedő világnak; az Ő vérét, az Ő lelkének, testének nagy, mindent meghaladó szenvedését, hogy megmenthesse azokat, akik már belefáradtak a szenvedésekbe, a csalódásokba és a hiábavaló reménykedésekbe. Új erőt adott az elgyötört lelkekbe, hogy hitük által új életre ébredve, megláthassák az életük célját, azt az új életet, ahol már nincs bűn és nincs szenvedés és nincs halál. **Van értelme az életnek, a tűrésnek, a reménykedésnek, mert van örökélet. Van rendeltetése, célja, mert van a hitnek, a reménykedésnek beteljesedése.** Azért ez a hit teremtő és újjászülő hatalom, mert áttemel a halál törvényéből az életre. Ebben élni és munkálkodni a kiválasztottak boldogsága, mert ez nem a múlandóságé, hanem az örökkévalóságé. Mindenki, aki megérti az Úr szavát, siessen segíteni azoknak, akik abban munkálkodnak, hogy ők is a kiválasztottak közé számláltassanak. Mert az isteni igazságoknak aranypora belepi a lelkét; ha tévedett, hazavezérli, ha beteg volt, meggyógyítja, ha bűnös volt, megtisztítja az isteni kegyelem. **A földi élet elmúlik, lejár, de boldog az, aki életének célját az örökélet igazságainak keresésében találta meg. Ezért érdemes volt megszületnie a Földre, mert messzire világító nyitott ajtót talál élete végén, ahol meleg szeretet várja és igaz boldogság.**

AZ ÚTMUTATÓ VILÁGÍTÓ LÁMPÁSOK AZ UTOLSÓ ÓRA MUNKÁSAI(*)

Vannak az Úrnak kiválasztott szellemei, akiket külön utakra, külön célokkal és feladatokkal küld el, melyeket nem közöl senkivel, még azokkal sem, akiket erre az útra kiválasztott. Azért senki sem alkothat véleményt sem önmagáról, sem másról, mert nem tudja, ki ő, sem azt nem tudhatja, ki az, aki mellette él. De tudja az Isten, aki mindent az Ő bölcs elgondolása szerint rendez el mind a Mennyben, mind lenn a Földön. Bár az ember azt látja, hogy nem jó, nem helyes a Földön élők egymással való együvé kapcsolódása, amit sokszor a vak véletlennek tulajdonítanak, de az valójában nem úgy van. Az isteni elgondolások mindig jók, és mindig célravezetők, de az emberi lélek hibás és tökéletlen törekvéseivel ellene áll az isteni gondolat kiteljesedésének és ezzel megrontja saját és mások sorsát. Legelsősorban a saját sorsát, mert engedetlenségével elzárja a jobb lehetőségektől magát és hosszú időre - amíg a romokat el nem takarítja maga előtt - nem juthat előre. Amikor már ezektől a terhektől megszabadult, csak azután juthat jobb és kellemesebb lehetőségekhez.

Mert senkit ne tévesszen meg az, hogy lám, a gonoszoknak milyen könnyen megy a dolga, milyen könnyen megszerzik maguknak a jó lehetőségeket, hogyan tobzódnak azokban a javakban, amelyet mások munkájának eredményeképpen előállít a földi hatalmasság. **Ne tévesszen ez meg senkit, mert ez olyan rövid, csalóka látszata csak a jónak, melyet nagyon hosszú szenvedések és kínos vergődések követnek.** Az egész természet telve van ezekkel a csalfa képekkel, melyeket a megtévesztés szelleme, mint a hazugság diadalát úgy mutatja meg a még tájékozatlan lelkeknek. Minden emberlélek azért van a Földre küldve, hogy mindazokat, melyeket a maga tapasztalatával megszerzett és a szellemi világban a maga értéke szerint megismert igaznak és jónak lenni, **ezeket mint valóságokat a maga részére rögzítse, és lelki természetét azok szerint alakítsa. Ezeket pedig csak próbatételekkel tudja megerősíteni.** Amikor már a léleknek nem jelent próbát, mert készen áll az ellenálló érzés és gondolat, akkor a bűnre való hajlandóság gyógyító ellenmérge már megvan a maga lelki természetében. Nem kívánja,

nem óhajtja, sőt irtózik tőle. Aki egyszer már ennyire meggyógyult, az már nem esik vissza, sem egyik, sem másik életében abba a bűnbe, amitől már olyan ellentétes érzések kelnek benne életre.

Mert a bűnt a szó szoros értelmében meg kell a léleknek utálnia annyira, hogy mindenkor akaratlanul, gondolkozás nélkül egy visszautasító ellenérzés keletkezzen benne. Aki még ilyen természetes visszautasító érzést nem érez, az még keresi a mentséget a bűn részére, az még szívesen ad helyt és ítéli jogosnak a téves beállításban helyet foglaló bűnös cselekedetet, mert az igazságosság látszatát mutatja. Ezért az embernek nagyon kell vigyáznia, nehogy a bűnös túlzott elítélésével, vagy felmentésével a tévedés útvesztőjébe kerüljön. Mert egyik éppen olyan veszélyessé válhat a lélekre nézve, mint a másik. **Az ítélet Istennél van!** Az ember önmagában köteles vizsgálgatni és azt részrehajlás nélkül megítélni, hogy helyes képet alkothasson önmaga életéről és lelki haladásáról. **De a mások élete és cselekedete a legutolsó dolga és gondja legyen, kivéve, ha az káros és veszélyes törekvéseivel, cselekedeteivel veszélyezteti mások testi, vagy lelki életét, békéjét és előhaladását.** Az élet sokoldalú megvilágításaiból egy dolog hozza létre a biztos és csalhatatlan eredményt: **a mindenkori jóakarát, mely segítségére siet a szenvedőnek és a megtévedtnek, ha bűnbe jutott.**

A bűnbe jutott emberlélek is szenvedő lesz, ha a jelenben még nem is érzi, de a közeli, vagy akár esetleg egy kicsit távolabbi idő biztosan meghozza a szenvedéseket számára. **Következmény nélkül ugyanis nincsen semmilyen cselekedet. Minden szó, minden megmozdulás új eseményeknek nyit utat, mely áldásként, vagy büntetés formájában hullik vissza az elindító életébe.** Azért a jóakarátú figyelmeztetés, mely a tévedő bűnöst megállítja gonosz útjában, és megtérésre buzdítja, Istennek tetsző munka, és áldást hozó cselekedet. Mert miért szenvedjen a világ a gonoszok rossz cselekedeteitől, miért kell megtelíteni az életet a bűn és bűnhődés eredményeivel, ha a megtévedt lélek önmagában felismeri tévedését és nem cselekszi meg azt, amit bűnös kívánságtól ösztönzött lelki természete diktált. Nagy és szép eredményeket érhet el az, akit igaz, krisztusi hite ilyen küldetésre tesz

alkalmassá. A mindenkori jóakarát nem részrehajló és személyválogató. A szenvedőket segíti, vigasztalja, nem keresi az okot, nem hivatkozik arra, hiszen nagyon sokszor nem a szenvedőkben kell az okot keresni - és végre is minden szenvedésnek a bűn az oka. Hogy ki követte el a bűnt, azt a legkritkább esetben lehet a földi értelemmel kikutatni. **A szenvedőn segíteni kell! Segíteni igazán csak szeretettel lehet.**

Tehát akinek van a lelkében szeretet, az segítsen, és kincseket talál szellemi életében, mert a szeretettel szeretetet tud ébreszteni, és ez legkeresettebb, legdrágább kincse a léleknek. Ezen mindent meg lehet vásárolni, amire az emberi léleknek szüksége van. Az önfeláldozásig felfejlődött szeretet hatalmas erő, mely felemeli a lelket a legmagasabb régiókba. Akiket az Úr ilyen nagy és különös küldetéssel bízott meg a Földön, azok az emberlelkek legyenek boldogok, mert **az álom hamar véget ér, és a valóság világában gazdagon ébrednek fel az igazi életre.** És most, amikor a bűn és tévelygés nyomorultjainak, szenvedőinek eget ostromló panaszaival, jajaival, átkaival, és a bűn iszapjában fuldoklók eszelős tombolásaival, félelmeivel, rettegéseivel, kegyetlenkedéseivel van telítve a Föld és annak szférái, most szüksége van és lesz a Földnek azokra a világító lámpásokra, akik nem a földi élet csalóka *káprázata* felé, hanem a valódi isteni igazságok, a változtathatatlan valóságok felé mutatják meg az utat a tévelygő földi embereknek.

Most, az utolsó nagy kegyelem idejében, aki megtér az *életre vezető* útra, az él, és részese lesz annak a nagy ajándéknak, melyet az Isten ingyen való kegyelméből mint utolsó nagy segítséget osztogat a megtérő világnak. Ki-ki amennyit magához vonz, amennyire éhezik és szomjazik, annyit kap, hogy megerősödjön, megtisztuljon és megigazuljon, - mert az idő nagyon közel van. Ti pedig, akik mindezt tudtátok és tudjátok, tisztítsátok meg magatokat minden tévelygéstől, minden bűntől, mert könnyen lehet, hogy azok, akik átmentek a szenvedésnek ezen a kemény szűrőjén, megtérnek és megtisztulnak, azok pedig, akiket a kegyelem őrizett meg, lemaradnak, és itt maradnak az utolsó kegyetlen nagy leszámolásra. Ezért én, mint az Úrnak egyik kiküldött lámpása,

megvilágítom az utat előttetek, és hirdetem a hajnalt, mely nemsokára munkára serkenti azokat, akiket az Úr, mint az utolsó óra munkásait felfogadott. Legyetek készen és imádkozzatok, hogy alkalmasoknak találjon benneteket az Úr az Ő szőlőjének munkálásához! Isten veletek!